

เศรษฐกิจการเมืองว่าด้วยการต่อต้านภาษี : ศึกษากรณีการต่อต้านค่าธรรมนิยม
บำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

นางสาวอรนันท์ กลั่นทปฺระ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชารัฐศาสตร์

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2546

ISBN 974 – 17- 5274 – 1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**POLITICAL ECONOMY OF TAX REVOLT: A CASE STUDY OF
THE PROVINCIAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATION'S HOTEL FEE**

Miss Oranan Gluntapura

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Doctor of Philosophy in Political Science

Faculty of Political Science

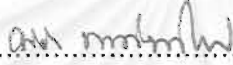
Chulalongkorn University

Academic Year 2003

ISBN 974 – 17- 5274 - 1

หัวข้อวิทยานิพนธ์ เศรษฐกิจการเมืองว่าด้วยการต่อต้านภาษี : ศึกษากรณีการต่อต้าน
ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม
โดย นางสาวอรนันท์ กลั่นทปฺระ
สาขาวิชา รัฐศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. จรัส สุวรรณมาลา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาคุณวุฒิปบัณฑิต

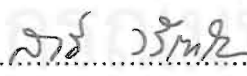
..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. อมรา พงศาพิชญ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยันต์ ไชยพร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. จรัส สุวรรณมาลา)

..... กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก ปัทมสิริวัฒน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สกนธ์ วรรณวัฒน์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นวลน้อย ตริรัตน์)

อรันันท์ กลันทปุระ : เศรษฐกิจการเมืองว่าด้วยการต่อต้านภาษี : ศึกษากรณีการต่อต้าน
ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม. อ.ที่ปริกษา : รศ.ดร.จรัส
สุวรรณมาลา, 155 หน้า. ISBN 974 – 17 – 5274 – 1.

การศึกษาเรื่อง “เศรษฐกิจการเมืองว่าด้วยการต่อต้านภาษี : ศึกษากรณีการต่อต้านค่าธรรมเนียมบำรุง
องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม” มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาลักษณะและสาเหตุของการต่อต้านการ
จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ รวมถึงวิธีการจัดการกับปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเกิดขึ้นในช่วง
ปี 2542-2545

ผู้วิจัยได้คัดเลือกจังหวัดเพื่อเป็นกรณีศึกษาจำนวน 6 แห่ง ประกอบด้วยจังหวัดที่ประสบผลสำเร็จและ
ไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดการกับปัญหาการต่อต้าน กลุ่มละ 3 จังหวัด คือ กลุ่มแรก คือ ตรวด เชียงใหม่ และ
ชลบุรี กลุ่มที่สอง คือ นครราชสีมา ภูเก็ต และกาญจนบุรี และได้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติและการ
ดำเนินการของผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและผู้ประกอบการโรงแรม ด้วยการ
สัมภาษณ์เชิงลึกและการสำรวจข้อมูลจากเอกสารสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ โดยเริ่มตั้งแต่ช่วงต้นเดือนกรกฎาคม 2545 ถึง
ต้นเดือนกรกฎาคม 2546

ผลจากการศึกษา พบว่า การต่อต้านเกิดจากผู้ประกอบการโรงแรมซึ่งเป็นผู้ต่อต้านมีความเห็นว่าวิธีการ
จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมต้องแบกรับภาระ
ค่าธรรมเนียมฯ มากเกินไป ทั้งภาระที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน และเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ก่อให้เกิด
ความไม่เสมอภาค ทำให้เสียเปรียบโรงแรมในจังหวัดอื่นๆที่ไม่จัดเก็บหรือจัดเก็บในอัตราต่ำกว่า นอกจากนี้ กลุ่ม
ต่อต้านในบางจังหวัดยังเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดขาดความชอบธรรมในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ
เพราะไม่มีพื้นที่และความรับผิดชอบที่ชัดเจน อีกทั้งมีภาพพจน์ที่ไม่ดีและไม่น่าเชื่อถือ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดส่วนใหญ่ 5 ใน 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา คือ ตรวด ชลบุรี นครราชสีมา
ภูเก็ต และกาญจนบุรี จัดการกับปัญหาการต่อต้านโดยใช้วิธีการเจรจาต่อรอง โดยในจำนวนนี้มี 2 จังหวัดแรกที่
ประสบผลสำเร็จ เพราะสามารถประนีประนอมในวิธีการจัดเก็บและการจัดสรรรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ กับฝ่าย
ต่อต้านได้ ในขณะที่ 3 จังหวัดหลังไม่ประสบผลสำเร็จเพราะหาทางประนีประนอมกับฝ่ายต่อต้านไม่ได้ สำหรับ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ประสบผลสำเร็จได้โดยใช้วิธีการบังคับให้ฝ่ายต่อต้านยอมรับในแนวทางการ
จัดเก็บที่กำหนดไว้ ซึ่งพบว่าเป็นจังหวัดที่ประสบความสำเร็จในการบังคับใช้ข้อบัญญัติจังหวัดว่าด้วยการเรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมฯ มากกว่าจังหวัดอื่นๆ ที่เป็นกรณีศึกษา

สาขาวิชา รัฐศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2546..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปริกษา

4281913624 : MAJOR THAI AND COMPARATIVE POLITICS

KEY WORD : TAX REVOLT / THE PROVINCIAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATION'S HOTEL FEE
 ORANAN GLUNTAPURA : POLITICAL ECONOMY OF TAX REVOLT : A CASE
 STUDY OF THE PROVINCIAL ADMINISTRATIVE ORGANIZATION'S HOTEL FEE.
 THESIS ADVISOR: Assoc.Prof.CHARAS SUWANMALA, Ph.D., 155 pp. ISBN 974-
 17-5274-1

This study is aimed at investigating characteristics, causes, and development of tax revolt in the provincial administrative organizations' hotel fees during 1999-2002. Six provincial administrative organizations had been selected as studied cases, including three successful cases--Trat, Chiangmai, and Chonburee, and another three unsuccessful cases—Nakornratchasima, Phuket, and Kanchanaburee. Information regarding the attitudes, perceptions, and behaviors of those who directly involved in the tax revolts in the six provinces had been collected by in-dept interviews and documentary surveys during July 2002 and July 2003.

The research findings disclose that hotel owners, who collectively protested the hotel fees collections, perceived that the ways the hotel fee were to be collected would yield too much burdens, both in terms of money and non-money, upon their business that they could bear. Furthermore, those who protested perceived that the hotel fees were unfair as some types of hotels would have to bear more monetary burdens than others, which in turn created competitive disadvantages for particular groups. The protests also content that provincial administrative organizations were not legitimate for collecting hotel fees as the local authorities had nothing to do with hotel and tourism promotion in the past, were not trustable, and had rather bad image. Together all the reasons above, the hotel owners thus collectively decided to run for tax revolt.

The provincial administrative organizations in the six studied cases tried on their own ways to cope with hotel owners' tax revolts. Five provinces, including Trat, Chonburee, Nakornratchasima, Phuket, and Kanchanaburee, seeked common resolutions through bargaining process. Trat and Chonburee were highly successful, while the other three were not. Chiangmai provincial administrative organization was an exceptional case in dealing with the protest by using cohesive, co-opted processes, and non-bargaining approach. It was found that Chiangmai was the most successful among the six studied cases in imposing hotel fee collection.

Field of study Political Science Student's signature

Academic year 2003 Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอระลึกถึงคุณขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่ช่วยอุปการะและอุปถัมภ์ให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ประสบความสำเร็จ นั่นคือ องค์ความรู้ทางรัฐศาสตร์ที่ได้เล่าเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันเป็นสถาบันการศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งให้ทุนการเรียน สถาบันพระปกเกล้าที่ให้ทุนการวิจัย และบุคคลที่เกี่ยวข้อง

อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ให้ความรู้และความเมตตา คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ช่วยให้คำแนะนำ คณะอาจารย์ที่ถ่ายทอดความรู้ของหลักสูตร เจ้าหน้าที่ของคณะที่ช่วยในงานสนับสนุนหลักสูตร ผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ ผู้ใหญ่ เพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง ญาติมิตร ที่ให้กำลังใจและความช่วยเหลือ รวมทั้งผู้ช่วยงานพิมพ์และจัดรูปเล่มที่ให้ความใส่ใจในงาน

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอกราบระลึกถึงพระคุณที่ยิ่งใหญ่ขององค์พระรัตนตรัยและบิดามารดา อันเป็นที่พึ่งสูงสุดของชีวิตนี้

อรนันท์ กลั่นทพฺระ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญแผนภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1. ที่มาและปัญหาการวิจัย.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
3. แนวคิดทางวิชาการเกี่ยวกับการต่อต้านภาษี.....	5
4. กรอบความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	12
5. สมมติฐานในการวิจัย.....	12
6. ระเบียบวิธีการวิจัย.....	13
7. ประโยชน์ที่จะได้รับ.....	20
2 การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม.....	22
1. ที่มาของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม.....	22
2. ปรัชญาการนำของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมจาก 6 กรณีศึกษา.....	24
3. ข้อสังเกตเกี่ยวกับรูปแบบการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และวิธีการแก้ปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด.....	37
3 สาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม.....	41
1. สาเหตุหลักของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม.....	42

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

	2. สาเหตุสนับสนุนการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง	
	องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม.....	46
4	ลักษณะของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง	
	องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม.....	50
	1. องค์กรกลุ่มต่อต้าน.....	50
	2. เป้าหมายของการเคลื่อนไหวต่อต้าน.....	60
	3. กลยุทธ์และวิธีการที่ใช้ในการเคลื่อนไหวต่อต้าน.....	60
5	การจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง	
	องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม.....	67
	1. กลยุทธ์ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเลือกใช้.....	67
	2. ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด.....	71
6	บทสรุป.....	82
	1. สรุปผลการวิจัย.....	82
	2. ข้อค้นพบที่มีนัยต่อแนวคิดทางวิชาการว่าด้วยการต่อต้านภาษี	
	และการจัดเก็บภาษีในระบอบประชาธิปไตย.....	90
	3. ข้อเสนอแนะ.....	92
	รายการอ้างอิง.....	96
	ภาคผนวก.....	101
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	155

สารบัญญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1-1	แสดงข้อมูลการจ้ดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค้การบรหการส่วจ้งหวัดที่มีศ้กยภาพด้านการทอ้งเทียวในระดับสูง.....	15
ตารางที่ 1-2	แสดงการค้ดเลือกองค้การบรหการส่วจ้งหวัดที่ประสบความส้ร้จในการจ้ดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศ้กย.....	17
ตารางที่ 1-3	แสดงการค้ดเลือกองค้การบรหการส่วจ้งหวัดที่ไม่ประสบความส้ร้จในการจ้ดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศ้กย.....	18
ตารางที่ 1-4	แสดงผลการค้ดเลือกองค้การบรหการส่วจ้งหวัดที่จะใช้เป็นกรณีศ้กย.....	19
ตารางที่ 4-1	แสดงกลุ่มต้อด้านารจ้ดเก็บค่าธรรมเนียมฯ.....	51
ตารางที่ 5-1	แสดงผลลัษ้ของการจ้ดการกับปัญหการต้อด้านค่าธรรมเนียมฯ	77

สถาบันวิทยบรการ
จุฬาลงกรณ้มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภาพ

หน้า

แผนภาพที่ 3-1	แสดงผลการศึกษาสาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม.....	49
---------------	--	----

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและปัญหาการวิจัย

รัฐมีความจำเป็นต้องหารายได้เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมสาธารณะ รายได้หลักของรัฐบาลมาจากภาษีซึ่งจัดเก็บจากกระเป๋าของประชาชน ในระบบประชาธิปไตยนั้น การจัดเก็บภาษีของรัฐจะต้องได้รับความยินยอมจากประชาชน หลักการภาษีอากรในระบอบประชาธิปไตยจึงกำหนดให้รัฐสภาซึ่งเป็นสถาบันตัวแทนของปวงชนมีอำนาจออกกฎหมายภาษีอากร ซึ่งเป็นกฎหมายให้อำนาจแก่รัฐบาลจัดเก็บภาษีจากประชาชน รัฐบาลจะเก็บภาษีใดๆ โดยไม่มีกฎหมายและไม่ได้รับการยินยอมหรือให้ความเห็นชอบจากสถาบันตัวแทนของประชาชนก่อนมิได้ (No Taxation without Representation) อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารัฐสภาหรือสถาบันตัวแทนของประชาชนจะได้ให้ความเห็นชอบกฎหมายภาษี และรัฐบาลก็ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีตามกฎหมายที่ผ่านการเห็นชอบของรัฐสภาไปแล้วก็ตาม ประชาชนพลเมืองก็ยังสามารถแสดงออกซึ่งการไม่ยินยอมเสียภาษีนั้นให้แก่รัฐบาลในภายหลังก็ได้ การไม่ยินยอมเสียภาษีดังกล่าวนี้ถ้าหากพัฒนาไปเป็นขบวนการทางการเมืองของกลุ่มประชาชน ก็จะกลายเป็นปรากฏการณ์ต่อต้านภาษี หรือที่เรียกว่า “Tax Revolt” ขึ้น ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้นอกจากจะทำให้รัฐบาลไม่สามารถจัดเก็บภาษีได้แล้ว ยังสามารถทำลายความชอบธรรมในการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาลนั้นๆ อีกด้วย (Citrin, 1995:1211, Muttalib and Akbar Ali Khan,1982:186)

ตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์การคลัง นักวิชาการด้านการคลังสาธารณะส่วนใหญ่ จะให้ความสำคัญกับการศึกษาถึงระบบภาษีที่ดีและเหมาะสมกับลักษณะของสังคมใดสังคมหนึ่ง แต่ในทางปฏิบัติพบว่า การนำทฤษฎีภาษีที่เหมาะสมที่สุดมาใช้กำหนดเป็นนโยบายการจัดเก็บภาษีมิใช่เรื่องง่าย การจัดเก็บภาษีของรัฐมักจะเกิดการต่อต้านจากประชาชนผู้เสียภาษี เนื่องจากประชาชนไม่ยินยอมที่จะจ่ายภาษีโดยเฉพาะเมื่อรัฐออกภาษีชนิดใหม่ๆ กล่าวกันว่า การปฏิวัติครั้งใหญ่ๆ ในประวัติศาสตร์มวลมนุษยศาสตร์มีสาเหตุมาจากการต่อต้านการเสียภาษี ไม่ว่าจะเป็นการปฏิวัติในอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และฝรั่งเศส ซึ่งเป็นผลมาจากการริเริ่มภาษีใหม่ๆ (Bealey, 1999:317) ปรากฏการณ์ความวุ่นวายทางการเมืองส่วนมากที่เกิดขึ้นในรัฐต่างๆ ของฝรั่งเศส (ถ้าไม่พิจารณาเรื่องความขัดแย้งทางศาสนา) ตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นเรื่องของต่อต้านภาษีทั้งสิ้น โดยเฉพาะในพื้นที่ทางชนบท การต่อต้านภาษีมิได้เกิดในสังคมตะวันตกเท่านั้น ในจีนก็พบการต่อต้านการจัดเก็บภาษีพืชผลทางการเกษตรซึ่งสูงมากในช่วงกลางทศวรรษ 1840 หรือแม้แต่ในอุยกันดาและเคนยาซึ่งเป็นอาณานิคมของอังกฤษก็มีการต่อต้านการจัดเก็บภาษีแบบบูครีจากอังกฤษ (Citrin, 1995:1221) ในปี ค.ศ.1956 สมัย Premier Mendes – Frana มีการออกภาษีใหม่ขึ้นมาและเกิดการต่อต้าน จน

นำไปสู่การก่อตั้งพรรคการเมืองใหม่ที่มีนโยบายต่อต้านภาษีชื่อ Poujadistes และส่งผลให้รัฐบาลของเขาถูกโค่นล้ม เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษในสมัยของนายกรัฐมนตรี Thatcher ที่มีการออก Poll Tax มาใช้ และปรากฏว่าเกิดการต่อต้านอย่างมากจนนำไปสู่การลาออกจากราชการเมืองสูงสุดในปี ค.ศ.1990 แม้ว่าการจัดเก็บภาษีใหม่จะทำให้เกิดการต่อต้านภาษีแล้ว การเพิ่มภาษีที่จัดเก็บอยู่เดิมก็ก่อให้เกิดการต่อต้านได้ ดังที่พบในเดนมาร์ก คือ การก่อตั้งพรรคก้าวหน้าที่มีนโยบายต่อต้านภาษี โดย Mogens Glistrup ชื่อว่า Anti-tax Progress Party และจัดว่าเป็นพรรคใหญ่อันดับสองรองจากพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (Bealey, 1999:318) นอกจากนี้ยังมีพรรคที่ต่อต้านการขึ้นภาษีเกิดขึ้นในอีกหลายประเทศ ไม่ว่าจะเป็นพรรคก้าวหน้า (the Progress Party) ในนอร์เวย์ พรรคประชาธิปไตยใหม่ (New Democracy) ในสวีเดน และพรรคของเกษตรกร (the Farmers' Party) ในฟินแลนด์ ซึ่งประสบความสำเร็จในการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในช่วงปลายทศวรรษ 1970 ถึงแม้ว่าจะทำให้เกิดการลดภาษีไม่ได้ แต่ก็สามารถกดดันให้เกิดการชะลอการเติบโตของภาครัฐได้ กล่าวได้ว่า ปรากฏการณ์การต่อต้านภาษีมีความสำคัญในทางการเมืองมาก เพราะแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างรัฐกับประชาชน รวมถึงการคงอยู่ของรัฐบาลอีกด้วย

ในกรณีประเทศไทยนั้นเกิดปรากฏการณ์การต่อต้านภาษีครั้งใหญ่ที่มีผลกระทบทางการเมืองสูงเช่นกัน นั่นคือ การต่อต้านภาษีมรดกในสมัยที่นายพันเอกพระยาพลพลพยุหเสนา เป็นนายกรัฐมนตรีซึ่งได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติอากรมรดกและอากรการรับมรดก พุทธศักราช 2476 เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของคนในสมัยนั้นอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มชนที่ร่ำรวยและกลุ่มเชื้อพระวงศ์ได้มีปฏิกิริยาคัดค้านอย่างรุนแรง ถึงกับกล่าวหาว่าเป็นการกระทำที่มุ่งจะทำลายล้างสถาบันทางเศรษฐกิจสมัยนั้น และความขัดแย้งเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสละราชสมบัติ เมื่อวันที่ 31 มกราคม พ.ศ. 2477 ทั้งนี้เพราะทรงใช้สิทธิยับยั้งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว เนื่องจากกฎหมายให้เก็บภาษีจากพระมหากษัตริย์ด้วยซึ่งทรงเห็นว่าเป็นการทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ในทางหนึ่ง แต่สภาผู้แทนราษฎรคงยืนยันตามเดิมให้กฎหมายนั้นมีผลบังคับใช้ อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติอากรมรดกและอากรการรับมรดก พุทธศักราช 2476 ได้มีการใช้อยู่ประมาณสิบปีและถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติอากรมรดกและอากรการรับมรดก พุทธศักราช 2476 พุทธศักราช 2487 เมื่อวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2487 ในสมัยที่จอมพล ป. พิบูลสงครามเป็นนายกรัฐมนตรี หลังจากนั้นก็ไม่มีการรื้อฟื้นกฎหมายเกี่ยวกับภาษีมรดกอีกเลย (เกริกเกียรติ พิพัฒน์ เสรีธรรม, 2543: 352-353)

นอกจากการต่อต้านภาษีมรดกแล้วก็ยังมีกรต่อต้านภาษีมูลค่าเพิ่มที่เริ่มจัดเก็บตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2535 ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นในการนำภาษีมูลค่าเพิ่มมาใช้ในประเทศไทยครั้งนี้ มิใช่ปัญหาที่เกิดจากโครงสร้างพื้นฐานด้านภาษีแต่อย่างใด หากแต่เป็นปัญหาที่เกิดจากการบริหารในแง่ของการประชาสัมพันธ์ที่ไม่เพียงพอ ทำให้ฝ่ายผู้ประกอบการไม่เข้าใจถึงหลักการและคิดว่าจะทำให้เกิดความยุ่งยากแก่พวกเขา จึงเกิดการต่อต้านอย่างมาก (ไกรยุทธ ธีรตยาคินันท์, 2535: 3-21) จากกรณีการต่อต้านภาษีข้างต้นจะพบว่าในบางกรณีก็มีสาเหตุมาจากด้านภาษีเองที่ทำให้เกิดผลกระทบทางการเมือง แต่ในบางกรณีก็มีสาเหตุมาจากการบริหารจัดการของหน่วยงานภาครัฐที่ทำหน้าที่จัดเก็บภาษี

กรณีการต่อต้านภาษีทั้งสองประเภทข้างต้นเป็นการต่อต้านภาษีที่จัดเก็บในระดับประเทศ แต่ในช่วงต้นทศวรรษ 2540 มีปรากฏการณ์การต่อต้านภาษีในระดับท้องถิ่นขึ้น นั่นคือ การต่อต้านการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการจัดเก็บภาษีน้ำมัน ภาษียาสูบ และค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ผลของการต่อต้านทำให้ต้องแก้ไขปัญหา โดยรัฐบาลและองค์การบริหารส่วนจังหวัดหาทางออกโดยให้กรมสรรพสามิตจัดเก็บภาษีน้ำมันและยาสูบให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่สำหรับค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง

กล่าวเฉพาะการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดหลายแห่งอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ในมาตรา 65 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมโดยอาศัยหลักเกณฑ์วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2541) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มีสาระสำคัญคือ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมไม่เกินร้อยละ 3 และให้บุคคลผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมจัดเก็บค่าธรรมเนียมดังกล่าวไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพักจากผู้พักในโรงแรมและนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด ภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป

ผู้ประกอบการโรงแรมในหลายจังหวัดรวมตัวกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม จนทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดกับกลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวขึ้น โดยฝ่ายต่อต้านมีการรวมกลุ่มและอาศัยกลไกการเมืองระดับชาติมากดดันองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยผ่าน

นักการเมืองซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รวมไปถึงกลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว

การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมส่งผลให้รายได้ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับมีจำนวนน้อยมาก บางแห่งเก็บไม่ได้เลย เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดจันทบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา เป็นต้น และหลายแห่งต้องชะลอการจัดเก็บออกไป แต่ก็มีองค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งที่ประสบความสำเร็จโดยสามารถออกข้อบัญญัติและจัดเก็บได้ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดอยุธยา องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด องค์การบริหารส่วนจังหวัดอุดรธานี เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทยก็ยืนยันที่จะให้มีการดำเนินการจัดเก็บค่าธรรมเนียมดังกล่าวต่อไป

จากปรากฏการณ์การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับจังหวัดกับฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมข้างต้นนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาลักษณะและสาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม รวมทั้งศึกษาบทบาทและวิธีการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดต่อปรากฏการณ์ดังกล่าว ซึ่งทำให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งประสบผลสำเร็จ ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหลายแห่งไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการ โรงแรมต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมถึงกลยุทธ์และวิธีการของการต่อต้านที่เกิดขึ้น

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

3. แนวคิดทางวิชาการเกี่ยวกับการต่อต้านภาษี

3.1 การจัดเก็บภาษีในระบอบประชาธิปไตย

การจัดเก็บภาษีในระบอบประชาธิปไตยมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมืองอย่างมาก รัฐจะจัดเก็บภาษีได้ต้องได้รับความเห็นชอบหรือยอมรับจากประชาชน ดังนั้นกลไกที่ใช้ในการบริหารนโยบายการจัดเก็บภาษีจึงมีลักษณะที่เน้นการเจรจาต่อรองและการประนีประนอมเพื่อสร้างการยอมรับจากผู้เสียภาษีให้ได้ ซึ่งจะทำให้รัฐสามารถหลีกเลี่ยงประเด็นปัญหาการต่อต้านการเสียภาษีของประชาชนได้นั่นเอง

Rubin (1998:11) ให้ข้อสังเกตว่า การจัดเก็บภาษีในระบอบประชาธิปไตยต้องมีฐานของความยินยอมหรือความเห็นพ้องต้องกัน มิใช่การบังคับเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม มิใช่ว่าการจัดเก็บภาษีจะต้องได้รับความเห็นพ้องต้องกันจากผู้เสียภาษีทุกคนเสมอไป แต่อย่างน้อยควรจะได้รับความเห็นพ้องต้องกันในระดับกว้างเพียงพอ

Citrin (1995: 1211-2) พบว่า ปัญหาการต่อต้านภาษีระดับชาติของยุโรปและสหรัฐอเมริกาในช่วงศตวรรษที่ 19 เกิดน้อยลง ทั้งนี้เป็นเพราะการขึ้นภาษีหรือการจัดเก็บภาษีอยู่ภายใต้หลักการของความเห็นชอบจากประชาชน (Taxation with Representation) การเปิดโอกาสให้เกิดการมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น รวมถึงการสร้างความรู้สึกระหว่างกันต่อความเป็นชาติซึ่งทำให้มวลชนเกิดความยินยอมที่จะเสียภาษีนั่นเอง แต่ในกรณีของการแก้ปัญหาในระดับเทศบาลเมืองและระดับท้องถิ่นจะอาศัยกลไกทางการเมืองที่ประชาชนสามารถตรวจสอบผลการดำเนินงานได้โดยตรงมากกว่า

นอกจากนี้ Ricketts (1981:42-44) ยังให้ข้อสังเกตถึง ความเกี่ยวข้องระหว่างทฤษฎีกับนโยบายภาษีว่า ทฤษฎีภาษีที่ตั้งอยู่บนฐานของการแสวงหาระบบภาษีที่เหมาะสมที่สุดหรือ “Optimal Taxation” นั้น จะขาดการพิจารณาถึงประเด็นหรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและการบริหาร ทั้งนี้เพราะในการวิเคราะห์หาระบบภาษีที่มีความเหมาะสมในการจัดเก็บมากที่สุด มิได้ตระหนักว่า ประชาชนสามารถรับรู้ได้ว่าเขากำลังจะเสียภาษีอะไรให้แก่รัฐ ดังนั้นการจัดเก็บภาษีจึงอาจไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนส่วนใหญ่ ระบบภาษีที่จะก่อให้เกิดความยอมรับจากประชาชนได้จะต้องดำเนินการอย่างโปร่งใส ให้ประชาชนรับรู้ได้ว่าเขาจะได้ผลประโยชน์อะไรจากการเสียภาษี Ricketts กล่าวถึงการประชุมของ The Layfield Committee ที่ทำการตรวจสอบและวิเคราะห์การคลังภาครัฐระดับท้องถิ่นในอังกฤษ โดยให้ความสำคัญกับประเด็นเรื่องความรับผิดชอบและเปิดเผยต่อประชาชน (Accountability) กับ ความโปร่งใสในการดำเนินงาน (Transparency) ว่าเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของระบบภาษีท้องถิ่นที่ดี

กล่าวโดยสรุปการหารายได้ของรัฐมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมืองอย่างมาก รัฐจะต้องทำให้เกิดความสมดุลระหว่างความต้องการรายได้ของรัฐกับความยินยอมเสียภาษีของประชาชนให้ได้

3.2 ความหมายและบริบทของการต่อต้านภาษี

การต่อต้านภาษี (Tax Revolt) หมายถึง ปรากฏการณ์ในลักษณะการเคลื่อนไหวทางการเมือง (Political Movement) ของประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษีซึ่งแสดงออกถึงความไม่ยินยอมหรือไม่เห็นด้วยกับนโยบายการจัดเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ฯลฯ ของรัฐบาล และดำเนินการผลักดันโดยวิธีการใดๆ เพื่อให้รัฐบาลปรับเปลี่ยนนโยบายภาษีหรือยกเลิกการเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียม ฯลฯ นั้น ตามที่ประชาชนผู้เสียภาษีต้องการ (Citrin, 1995:1211-1213; Rubin, 1998:12-15; จรัส สุวรรณมาลา, 2547:70-71)

ปรากฏการณ์การต่อต้านภาษีมักจะมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการคือ

3.2.1 การต่อต้านภาษีมักเกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลจัดเก็บภาษีใหม่ๆ หรือมีการปรับเปลี่ยนนโยบายภาษีที่จัดเก็บอยู่เดิม เช่น ปรับปรุงฐานภาษี ปรับเปลี่ยนวิธีการประเมินภาษี หรือปรับปรุงอัตราภาษี ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งมีผลทำให้ประชาชนผู้เสียภาษีจำนวนหนึ่งหรือทั้งหมดเกิดความเชื่อหรือมีความคิดว่าต้องรับภาระภาษี (และภาระอื่นๆ อันเนื่องมาจากการจัดเก็บภาษี) มากขึ้น หรือเชื่อว่าจะต้องแบกรับภาระภาษีอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่เท่าเทียมกัน โดยความคิดหรือความเชื่อที่ว่านี้อาจมีข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัดเจนสนับสนุน หรืออาจเป็นเพียงการคาดคะเนโดยยังไม่ปรากฏหลักฐานที่เป็นจริงก็ได้

3.2.2 การต่อต้านภาษีเป็นการเคลื่อนไหวของกลุ่ม (Collective Movement) โดยผู้เสียภาษีจำนวนหนึ่งมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม มีเป้าหมายร่วมกันที่ชัดเจน เป้าหมายที่ว่านี้ก็คือการแสดงความไม่ยินยอมหรือไม่พอใจกับการเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมต่างๆ ของรัฐบาล และต้องการผลักดันให้รัฐบาลเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกการจัดเก็บภาษีอากรที่ว่่านั้น

3.2.3 กลุ่มผู้ต่อต้านภาษีอาจเลือกใช้กลยุทธ์การเคลื่อนไหวหลายรูปแบบ เพื่อบรรลุเป้าหมายของกลุ่ม อาทิ การเจรจาต่อรองกับรัฐบาล โดยยังคงยินยอมจ่ายภาษีให้แก่รัฐบาลตามกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในขณะนั้น (Full Tax Compliance) หรืออาจใช้กลยุทธ์ที่แข็งกร้าวมากขึ้น เช่น การหลบเลี่ยงภาษีหรือจ่ายภาษีเพียงบางส่วน (Tax Evasion) หรือไม่ยินยอมจ่ายภาษี (Noncompliance) ในลำดับแรก และเข้าเจรจาต่อรองกับรัฐบาลในลำดับต่อไป หรืออาจผลักดันให้

รัฐบาลปรับเปลี่ยนนโยบายภาษีหรืออาจถึงกับเปลี่ยนคณะรัฐบาลโดยผ่านกลไกการเลือกตั้งทั่วไปก็ได้ ดังนั้นปรากฏการณ์ต่อต้านภาษีจึงอาจดูเรียบง่ายตรงไปตรงมาหรืออาจมีลักษณะสลับซับซ้อน

3.2.4 เมื่อเกิดการต่อต้านภาษีขึ้นแล้วรัฐบาลมักจะตกอยู่ในฐานะเป็นฝ่ายรับ และมักจะพยายามหาวิธีพลิกสถานการณ์ให้เป็นฝ่ายรุก และใช้มาตรการแบบประนีประนอมในระดับหนึ่ง จึงจะสามารถแก้ปัญหาการต่อต้านภาษีให้คลี่คลายลงไปได้

Peter (1995:1218) อธิบายว่า การหลีกเลี่ยงภาษีจัดว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการต่อต้านการจัดเก็บภาษีของรัฐ โดยงานวิจัยทัศนคติหรือความรู้สึกของสาธารณะเกี่ยวกับเรื่องภาษีบ่งบอกว่า การหลีกเลี่ยงภาษีที่เกิดขึ้น บ่อยครั้งเป็นแรงจูงใจทางการเมืองมากกว่าทางเศรษฐกิจ นั่นคือ ประชาชนเลือกที่จะเลี่ยงภาษี เพราะพวกเขามีความเชื่อมั่นน้อยมากต่อความสามารถของรัฐบาลที่จะใช้จ่ายเงินได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นเรื่องทางการเมืองมากกว่าปัจจัยเรื่องเงิน ประเด็นดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อการกระทำทางการเมืองขาดประสิทธิภาพ ประชาชนย่อมเข้าร่วมในกิจกรรมที่ผิดระเบียบแบบแผน (Unconventional) และผิดกฎหมาย (Illegal)

3.3 สาเหตุหรือเงื่อนไขที่นำไปสู่การต่อต้านภาษี

3.3.1 สาเหตุหลักที่นำไปสู่การต่อต้านภาษี

การต่อต้านภาษีที่เคยเกิดขึ้นในประเทศต่างๆ ในรอบ 400 ปีที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่าเมื่อประชาชนผู้เสียภาษีมักทัศนคติ (มีความเชื่อ/ความคิด) ว่าต้องแบกรับภาระภาษีมากเกินไป หรือต้องแบกรับภาระภาษีอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่เท่าเทียมกันเป็นสาเหตุหลักของการต่อต้านภาษีในอดีต ทัศนคติเช่นนี้เกิดขึ้นได้เพราะมีปัจจัยที่อาจเป็นสาเหตุให้ประชาชนมีทัศนคติดังกล่าว ตามรายละเอียด ดังนี้

3.3.1.1 ทัศนคติที่มีต่อการแบกรับภาระภาษีมากเกินไป เกิดจากปัจจัย ดังนี้

3.3.1.1.1 ผู้เสียภาษีไม่ความสามารถผลักภาระภาษีได้ เนื่องจากภาษีนั้นผลักภาระได้ยากหรือไม่สามารถผลักภาระได้ ซึ่งส่วนมากจะเป็นประเภทภาษีทางตรง โดยปรากฏการณ์การต่อต้านภาษีจะเกิดในกรณีที่มีการเพิ่มภาษีทางตรงซึ่งเป็นภาษีที่ผู้เสียภาษีเห็นได้ชัด (Visible) เช่น ภาษีทรัพย์สิน ภาษียาได้ ภาษีทางตรงอื่นๆ รวมทั้งค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการที่เก็บจากผู้ใช้บริการโดยตรง เพราะผู้เสียภาษีเป็นผู้แบกรับภาระภาษีนั่นทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ โดยไม่สามารถผลักภาระภาษีดังกล่าวไปให้แก่ผู้อื่นได้ ภาษีดังกล่าวมักจะเก็บจากฐานรายได้และผู้เสียภาษีจะรู้ถึงการถูกเก็บภาษีได้ง่าย จึงทำให้ผู้เสียภาษีมักปฎิกริยาตอบโต้ต่อการจัดเก็บหรือการเพิ่มภาษีทางตรงมากกว่าภาษีทางอ้อม ดังที่พบได้จากการเพิ่มภาษีทรัพย์สินในสหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ

1930 ที่เมืองชิคาโก และทศวรรษ 1970 ที่เมืองแคลิฟอร์เนีย และกรณีการต่อต้านภาษีในช่วงทศวรรษ 1960 ถึง 1970 ที่เกิดขึ้นในเดนมาร์ก อังกฤษ และสวิตเซอร์แลนด์ เป็นต้น (Citrin, 1995:1211-1214)

3.3.1.1.2 *ระดับความสามารถในการเสียภาษีของประชาชนผู้เสียภาษีน้อยลง* ซึ่งเป็นผลมาจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้ระดับรายได้ของประชาชนลดลง ทั้งนี้จะพบว่า การต่อต้านภาษีมักจะเกิดในช่วงที่รัฐบาลมีการใช้จ่ายเงินสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องและตามมาด้วยสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำรัฐก็ไม่มีรายได้พอที่จะจัดบริการสาธารณะและจ่ายเงินหนี้ได้ในขณะเดียวกันผู้เสียภาษีก็ได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและไม่มีความสามารถพอที่จะจ่ายภาษีให้แก่รัฐได้ โดยเฉพาะในกรณีที่รัฐขึ้นภาษีหรือจัดเก็บภาษีเพิ่ม Rubin(1998:12-15) พบว่า การต่อต้านภาษีของสหรัฐอเมริกาในช่วงทศวรรษ 1870 และทศวรรษ 1930 รวมไปถึงช่วงทศวรรษ 1970 และต้นทศวรรษ 1980 เป็นไปตามรูปแบบดังกล่าว ทั้งนี้ ภาษีที่มักได้รับการต่อต้านก็คือ ภาษีทรัพย์สิน ทั้งนี้เพราะภาษีดังกล่าวเป็นภาษีที่เก็บจากฐานของทรัพย์สินสมบัติ (Wealth) มิใช่ฐานของรายได้ (Income) ดังนั้นในช่วงที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนมีรายได้ลดลงที่จะนำมาเสียภาษีทรัพย์สิน

3.3.1.1.3 *ผู้เสียภาษีไม่สามารถปรับตัวได้ทันอันเนื่องมาจากการจัดเก็บภาษีอย่างเร่งด่วน* โดยการเพิ่มภาษีอย่างปัจจุบันทันด่วนเป็นแรงผลักดันให้เกิดการเคลื่อนไหวต่อต้านภาษี ซึ่งพบมากในรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกาในช่วงปลายทศวรรษ 1970 ทั้งนี้เพราะการจัดเก็บภาษีแบบปัจจุบันทันด่วนทำให้ประชาชนปรับตัวไม่ทันหรือมีความยืดหยุ่นในการปรับตัวต่ำ (Citrin, 1995: 1211-1214)

3.3.1.2 *ทัศนคติที่มีต่อความไม่เสมอภาคของการจัดเก็บภาษี* นั่นคือ ระบบภาษีที่ก่อให้เกิดภาระแก่คนกลุ่มหนึ่งมากเกินไปหรือคนกลุ่มหนึ่งรับภาระในการเสียภาษีมากกว่าคนอื่น ๆ Lowery และ Sigelman (1981:963-974) อธิบายว่า แนวทางนี้มองถึงการต่อต้านภาษีว่ามีได้เป็นผลที่มาจากระดับภาษีที่สูงหรือการใช้จ่ายเงินที่ขาดประสิทธิภาพ หากแต่เป็นเรื่องความไม่เสมอภาคของระบบภาษี โดยประชาชนที่เห็นว่าระบบภาษีไม่มีความยุติธรรมจะสนับสนุนการจำกัดภาษีมากกว่าประชาชนที่เห็นว่าระบบภาษียุติธรรม อย่างไรก็ตาม การอธิบายแบบนี้ยังคงมีหลักฐานที่จะมาสนับสนุนน้อยมาก (Dye, 1997:512-513)

ทัศนคติที่มีต่อความไม่เสมอภาค เกิดจากปัจจัย ดังนี้

3.3.1.2.1 กฎหมายกำหนดฐานภาษีไม่กว้างขวาง ไม่ครอบคลุม จัดเก็บเพียงบางส่วน ยกเว้นบางส่วน

3.3.1.2.2 วิธีการจัดเก็บภาษีไม่ชัดเจน ไม่แน่นอน ไม่โปร่งใส เลือกปฏิบัติได้

Rubin (1998: 28-29) อธิบายถึง การขาดความเชื่อถือต่อกระบวนการประเมินภาษี เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดการต่อต้านภาษี ดังจะพบได้ในกรณีของเมือง Ohio ในปี 1910 เมือง Chicago ในช่วงทศวรรษ 1930 และเมือง California ในช่วงทศวรรษ 1970 โดยในกรณีของ Chicago จะเกิดการต่อต้านภาษีที่รุนแรงมาก ทั้งนี้เพราะฝ่ายต่อต้านตระหนักถึงความไม่ยุติธรรมของกระบวนการประเมินภาษี เนื่องจากการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องและมีลักษณะของการคอร์รัปชัน ทำให้ประชาชนต้องเสียภาษีสูงขึ้น และในกรณีของ California จะพบว่า ฝ่ายประเมินภาษีถูกกล่าวหาว่ามีการรับสินบนเพื่อให้ฝ่ายธุรกิจเอกชนได้รับประโยชน์ โดยกระบวนการประเมินที่มีการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องจะส่งผลให้เกิดการเสียภาษีมากกว่าเดิมและเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนั่นเอง

3.3.2 สาเหตุสนับสนุนการต่อต้านภาษี

อย่างไรก็ตาม การที่ประชาชนผู้เสียภาษีจำนวนหนึ่งหรือส่วนใหญ่มีทัศนคติเช่นที่กล่าวมาก็ไม่จำเป็นต้องเกิดการเคลื่อนไหวต่อต้านภาษีขึ้นเสมอไป การต่อต้านภาษีมักจะเกิดขึ้นโดยมีเงื่อนไขอื่นๆ ประกอบอีกอย่างน้อย 2 ประการ คือ ทัศนคติของผู้เสียภาษีในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมือง และทัศนคติของผู้เสียภาษีที่มีต่อความน่าเชื่อถือของรัฐบาล

3.3.2.1 ทัศนคติของผู้เสียภาษีในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมือง

Lowery และ Sigelman (1981:963-974) อธิบายว่า การต่อต้านภาษีเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์ทางการเมืองของผู้คนในสังคม สังคมการเมืองที่มีอุดมการณ์อนุรักษนิยมมีแนวโน้มต่อต้านภาษีด้วยความเชื่อที่ว่าขนาดของรัฐบาลใหญ่เกินไป อีกทั้งยังไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งแตกต่างจากผู้เชื่อแบบเสรีนิยม การต่อต้านดังกล่าวจึงเปรียบเสมือนการทำทนายในเชิงอุดมการณ์ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ อุดมการณ์อนุรักษนิยม อุดมการณ์สาธารณรัฐนิยม อุดมการณ์ประชาธิปไตย เช่นเดียวกับ Dye (1997:512-513) ที่อธิบายว่า ฝ่ายอนุรักษนิยมจะสนับสนุนการจำกัดภาษี ในขณะที่ฝ่ายเสรีนิยมจะต่อต้านการจำกัดภาษี ตามแนวทางการอธิบายแบบนี้ แสดงให้เห็นว่าการต่อต้านภาษีโดยตัวของมันเองแล้วเป็นผลของลัทธิอนุรักษนิยมที่ได้รับการตอบรับ

ในช่วงปลายทศวรรษ 1970 ถึงต้นทศวรรษ 1980 นั้นเอง นอกจากนี้ยังมีข้อมูลการสำรวจความ

คิดเห็นที่สนับสนุนแนวทางการอธิบายแบบนี้ด้วย ซึ่งแสดงว่าฝ่ายอนุรักษ์นิยมและฝ่ายสาธารณรัฐนิยมมีแนวโน้มจะสนับสนุนมาตรการการจำกัดภาษีมากกว่าฝ่ายเสรีนิยมหรือฝ่ายประชาธิปไตย

3.3.2.2 ทศนคติของผู้เสียภาษีที่มีต่อความน่าเชื่อถือของรัฐบาล

Lowery และ Sigelman (1981:963-974) ให้ข้อสังเกตว่า การต่อต้านภาษีสะท้อนถึงทัศนคติของผู้เสียภาษีที่มีความเชื่อมั่นต่อรัฐบาลลดลงหรือเป็นความรู้สึกทางลบที่มีต่อรัฐบาล ตัวแปรที่ใช้อธิบาย ได้แก่ ความเชื่อถือทางการเมือง ความรับผิดชอบทางการเมือง และแนวทางนี้ยังมองการต่อต้านภาษีเป็นเรื่องของปฏิกริยาโต้ตอบที่มีผลมาจากประชาชนมีทัศนคติต่อภาครัฐในเชิงของความไร้ประสิทธิภาพ ทำให้ประโยชน์ที่ได้รับจากการเสียภาษีน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับระดับภาษีที่ประชาชนเสียไป ตัวแปรที่ใช้อธิบาย ได้แก่ ทัศนคติที่มีต่อเรื่องความสูญเสียเงินของรัฐบาล ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวตรงกับแนวที่ Citrin (1995:1211-1214) เสนอว่าภาพพจน์ของรัฐบาลที่ไร้ประสิทธิภาพ คดโกง คอร์รัปชัน ใช้จ่ายเงินในทางที่ไม่สมควร และใช้นโยบายรัฐสวัสดิการ รวมไปถึงการเสียภาษีมากเกินกว่าประโยชน์ที่ผู้เสียภาษีได้รับจากรัฐบาล ทั้งนี้เพราะภาษีที่เสียไปถูกนำไปใช้ประโยชน์ให้แก่ผู้ค้อยโอกาส คนกลุ่มน้อยและคนอพยพที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น มีผลต่อการเกิดการต่อต้านภาษีทั้งสิ้นซึ่งในกรณีดังกล่าวเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเห็นที่มีต่อรัฐในลักษณะที่ต้องการให้รัฐมีขนาดเล็กลงหรือมีบทบาทน้อยลงด้วยนั่นเอง

ความไม่เชื่อถือทางการเมืองที่มีต่อภาพพจน์ที่ไม่ดีของนักการเมืองและพนักงานของรัฐ ความรู้สึกที่เป็นลบต่อรัฐบาลในด้านความสูญเสีย ความไม่ยุติธรรม ความไม่พอใจต่อระบบการเมือง เป็นสาเหตุที่ทำให้ประชาชนสนับสนุนการต่อต้านภาษี และเป็นสิ่งที่ผู้มีอำนาจในภาครัฐต้องตระหนักถึงอย่างมาก เพราะเป็นเครื่องหมายที่สะท้อนถึงความสั่นคลอนในด้านความชอบธรรมของรัฐที่จะตัดสินใจดำเนินนโยบายภาษีและงบประมาณต่างๆ (Dye, 1997:512-513)

3.3.3 แนวคิดการจัดการกับปัญหาการต่อต้านภาษี

Meltsner (1971:86-131) ซึ่งเป็นนักวิชาการในด้านนโยบายสาธารณะทำการศึกษารายได้ของรัฐบาลเมือง Oakland ในรัฐ California โดยใช้กรอบการวิเคราะห์ร่วมระหว่างทฤษฎีระบบกับทฤษฎีการตัดสินใจ ซึ่งมองว่า การหารายได้ของรัฐถึงเป็นระบบย่อยระบบหนึ่งเรียกว่า ระบบย่อยด้านรายได้ที่มีความเชื่อมโยงกับสภาพแวดล้อมของระบบ ได้แก่ เรื่องของความไม่แน่นอนในด้านรายจ่ายของรัฐหรือความต้องการใช้จ่ายของรัฐ และความไม่แน่นอนในเรื่องรายได้ของรัฐ ระบบย่อยรายได้มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในแง่ที่รัฐจะต้องพยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้น เมื่อรัฐต้องหารายได้มาให้เพียงพอกับการใช้จ่ายและการ

จัดบริการสาธารณะ โดยรัฐจะใช้กลยุทธ์ 3 ประการ เข้ามาช่วยในการจัดการกับความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นจากการที่ประชาชนต่อต้านการเสียภาษี นั่นก็คือ กลยุทธ์การสร้างความเห็นพ้องต้องกัน (Consensual Tactics) กลยุทธ์การเจรจาต่อรอง (Negotiatory Tactics) และกลยุทธ์การคาดการณ์ (Anticipatory Tactics) เขาพบว่าในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการหารายได้ที่เริ่มตั้งแต่การค้นหาแหล่งที่มาของรายได้ (Search) การตัดสินใจเลือกนโยบายการหารายได้ (Decision) การสร้างความยอมรับกับประชาชนผู้เสียภาษี (Acceptance) และการบริหารเพื่อการจัดเก็บรายได้ (Administration) รัฐจะต้องใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป ในขั้นตอนของการค้นหาแหล่งที่มาของรายได้ และการตัดสินใจเลือกแผนการหารายได้ รัฐจะใช้กลยุทธ์การคาดการณ์เข้ามาช่วยเพื่อให้เกิดความเหมาะสมระหว่างความต้องการใช้จ่ายของรัฐกับการหารายได้ของรัฐ ในขั้นตอนของการสร้างความยอมรับกับผู้เสียภาษี รัฐจะต้องใช้การเจรจาต่อรองร่วมกับการคาดการณ์เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการต่อต้านจากผู้เสียภาษี และในขั้นตอนการบริหารการจัดเก็บ รัฐจะต้องอาศัยกลยุทธ์ทั้ง 3 ร่วมกัน เพื่อให้การจัดเก็บภาษีประสบผลสำเร็จและได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

Rubin (1990:29-39) ศึกษาการหารายได้ของเทศบาลโดยพิจารณาจากกรอบการตัดสินใจทางการเมืองในการเลือกกลยุทธ์ที่ใช้เพื่อให้เกิดผลต่อความสำเร็จในการจัดเก็บรายได้เพิ่ม และจากกรณีศึกษาการขึ้นภาษีของเทศบาลเมือง Dayton รัฐ Ohio โดยใช้กรอบการวิเคราะห์ดังกล่าวในการศึกษา พบว่า เทศบาลเมือง Dayton ประสบความสำเร็จในการขึ้นภาษี เพราะมีการวางแผนอย่างระมัดระวังและแสวงหาโอกาสขึ้นภาษีในช่วงที่ไม่มีกลุ่มต่อต้านรวมตัวกันได้ ประกอบกับสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยต่อความต้องกาภาษี เพื่อนำไปใช้จ่ายมากขึ้น อีกทั้งยังมีความพยายามในการลดอิทธิพลของกลุ่มผลประโยชน์ที่จะมากดดัน รวมไปถึงการตัดสินใจเลือกใช้กลยุทธ์เพื่อลดการต่อต้านและสร้างแรงสนับสนุน กลยุทธ์นั้นคือ การเชื่อมโยงประเด็นการขึ้นภาษีเข้ากับความต้องการบริการสาธารณะหรือโครงการพัฒนาต่างๆ ซึ่งเรียกกลยุทธ์นี้ว่า Earmarking และการจัดสรรผลประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับจากการขึ้นภาษีเพื่อให้เกิดการสนับสนุนการจัดเก็บภาษีนั่น นอกจากนี้ยังมีกลยุทธ์อื่น ๆ ที่ช่วยสนับสนุนให้การขึ้นภาษีประสบความสำเร็จ อันได้แก่ การขึ้นภาษีแบบชั่วคราว การใช้หลักของการตรวจสอบได้ (Accountability) การเพิ่มภาษีที่ละน้อยและสามารถคาดการณ์ได้ และการขึ้นภาษีที่เก็บจากฝ่ายที่ไม่มีอำนาจต่อทางการเมืองมากนัก

นอกจากนี้ Rubin (1998: 13-15) ยังกล่าวถึง ลักษณะของการต่อต้านภาษีในระดับท้องถิ่นว่ามี 3 รูปแบบ ได้แก่

รูปแบบที่รัฐบาลท้องถิ่นจัดการปัญหาของตนเอง

วิธีนี้จะพบในเมือง Houston ซึ่งชนชั้นนำทางธุรกิจเป็นรัฐบาลและเป็นชนชั้นนำที่เสียภาษีให้แก่รัฐ ดังนั้น การแก้ปัญหาจึงกระทำโดยแนวทางของรัฐบาลหรือความต้องการของรัฐบาล (หรือชนชั้นนำทางธุรกิจ) เองเป็นหลัก

รูปแบบที่กลุ่มหรือปัจเจกชนทั้งหลายกดดันสภาท้องถิ่น

วิธีนี้คือการต่อต้านและลือบบี้ รวมถึงการเข้าไปทำหน้าที่เป็นรัฐบาลเสียเอง (Take Over) เพื่อกำหนดนโยบายทางการเงินที่สนับสนุนผลประโยชน์ของตน รูปแบบนี้จะพบในเมือง San Francisco ซึ่งชนชั้นนำมิได้เป็นรัฐบาลและมองว่ารัฐบาลคอร์รัปชัน มีการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยภาษีที่เก็บไปมิได้นำมาทำประโยชน์ให้แก่พวกเขา ดังนั้นจึงรวมกันตั้งเป็นพรรคปฏิรูปของประชาชนขึ้นมา และได้เข้ามาบริหารกิจการสาธารณะในที่สุด

รูปแบบที่รัฐบาลกลางแทรกแซงรัฐบาลท้องถิ่น

รูปแบบนี้เป็นวิธีที่กลุ่มผู้ต่อต้านภาษีอาศัยกลไกทางการเมืองระดับชาติมากัดดันท้องถิ่น เพื่อให้การขึ้นภาษีดังกล่าวยุติลง ซึ่งจะพบในกรณีของเมือง Ohio และ California เป็นต้น

4.กรอบความคิดที่ใช้ในการวิจัย

จากแนวคิดทางวิชาการเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีในระบบประชาธิปไตยและการต่อต้านภาษีดังกล่าว ผู้วิจัยจะนำมาสร้างเป็นกรอบแนวความคิดเพื่อใช้เป็นแนวทางในการตอบปัญหาการวิจัยในประเด็นของสาเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการ โรงแรมต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

5.สมมติฐานในการวิจัย

การรวมตัวกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมของผู้ประกอบการ โรงแรมน่าจะมีสาเหตุจากความคิดเห็น การรับรู้และการคาดการณ์ของผู้ประกอบการ โรงแรมว่าจะต้องแบกรับภาระมากเกินไป รวมทั้งเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมดังกล่าวขาดความสมเหตุสมผลและไม่อาจยอมรับได้

6.ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษากรณีศึกษาของการต่อต้านการทุจริตเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ โดยอาศัยกรณีศึกษามาวิเคราะห์หาสาเหตุของการต่อต้านและปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จและไม่สำเร็จในการจัดการปัญหาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแบบเจาะลึก ทั้งนี้เพราะการศึกษาในเรื่องนี้เป็นการศึกษาประเด็นด้านการต่อต้านภยันตรายที่ยังไม่มีแนวทางที่เป็นต้นแบบในวงการศึกษาของไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีเป้าหมายที่จะใช้วิธีการเชิงคุณภาพเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าแบบเจาะลึกถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเบื้องต้นและเพื่อใช้เป็นฐานที่จะขยายผลสู่การวิจัยที่จะอาศัยข้อมูลจำนวนมากมาสนับสนุนและการพัฒนากรอบความคิดที่จะใช้ศึกษาต่อไป ในการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาเป็นกรณีศึกษา เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุของการต่อต้านการทุจริตเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมไปถึงการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีผลต่อความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และปัจจัยที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งไม่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ มีรายละเอียดของการคัดเลือกกรณีศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

6.1 การคัดเลือกกรณีศึกษา

ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อมาใช้เป็นกรณีศึกษาโดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

6.1.1 คัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อควบคุมตัวแปรในเรื่องของความเป็นแหล่งท่องเที่ยวให้เหมือนกัน

6.1.2 ในกลุ่มขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จัดเป็นจังหวัดท่องเที่ยว ผู้วิจัยจะคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษา จำนวน 3 แห่งและองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษาจำนวน 3 แห่ง รวมเป็นกรณีศึกษาจำนวน 6 แห่ง จากภูมิภาคต่างๆ เพื่อจะมาเป็นกรณีศึกษาเปรียบเทียบ

การคัดเลือกกรณีศึกษาจากหลักเกณฑ์ข้อ 6.1.1 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกองสถิติและวิจัย ฝ่ายวิชาการของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยพิจารณาจากการจัดลำดับศักยภาพ

¹ ในส่วนต่อไปของงานนี้ ผู้วิจัยจะใช้คำว่า “ค่าธรรมเนียมฯ” แทน “ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม”

ด้านการท่องเที่ยวระดับจังหวัดและคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากจังหวัดที่จัดว่ามี ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง จำนวน 20 จังหวัด (ไม่รวมกรุงเทพฯ) ดังนี้

จังหวัดที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง มี 20 จังหวัด แยกตามส่วนภูมิภาค ได้แก่

ภาคกลาง อยุธา กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี

ภาคตะวันออก ตราด ชลบุรี ระยอง

ภาคเหนือ เชียงราย เชียงใหม่ สุโขทัย

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ขอนแก่น นครราชสีมา เลย อุบลราชธานี อุดรธานี

ภาคใต้ กระบี่ ภูเก็ต สงขลา สุราษฎร์ธานี นราธิวาส

การคัดเลือกกรณีศึกษาจากหลักเกณฑ์ข้อ 6.1.2 ผู้วิจัยนำเกณฑ์ร้อยละของจำนวน โรงแรมที่น่าส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด² มาประเมินความสำเร็จและความไม่สำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด 20 แห่ง เพื่อคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัด 6 แห่ง ที่จะครอบคลุมทุกภูมิภาคมาศึกษา

การประเมินความสำเร็จของการจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บ ค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำโดยพิจารณาจากสัดส่วน (ร้อยละ) ของจำนวน โรงแรมที่ยินยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด ทั้งนี้จังหวัดที่จัดว่าประสบความสำเร็จจะต้องมีจำนวน โรงแรมที่ยินยอมนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ไม่น้อย กว่าร้อยละ 90 และจังหวัดที่จัดว่าไม่ประสบความสำเร็จจะต้องมีจำนวน โรงแรมที่ยินยอมนำส่ง ค่าธรรมเนียมฯ ไม่เกินกว่าร้อยละ 60 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของจำนวน โรงแรมที่ยินยอมนำส่ง ค่าธรรมเนียมฯ ใน 20 จังหวัด ที่มีค่าเท่ากับร้อยละ 71.39 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 1-1 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² ในที่นี้ “โรงแรม” ตามคำนิยามในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดว่าด้วยเรื่องการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม บำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม หมายถึง บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้าง สำหรับคนเดินทางหรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว ซึ่งมีความหมายทำนองเดียวกับ “โรงแรม” ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478

ตารางที่ 1-1 แสดงข้อมูลการจัดเก็บค่าธรรมเนียมๆขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง

องค์การบริหารส่วนจังหวัด	ค่าธรรมเนียมๆ ณ วันที่ 12 ก.ค. 2543 ³ (บาท)	ค่าธรรมเนียมๆ ปี 2544 ⁴ (บาท)	จำนวนโรงแรมที่นำส่ง ⁵	จำนวนโรงแรมทั้งหมด ⁶	ร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด
<u>ภาคกลาง</u>					
1. อุทัย	625	421,212	33	33	100
2. กาญจนบุรี	จัดเก็บไม่ได้	0	0	190	0
3. ประจวบคีรีขันธ์	จัดเก็บ 21 ธ.ค.43	13,809	53	53	100
4. เพชรบุรี	จัดเก็บ 1 มิ.ย.43	612,086	30	55	54.5
<u>ภาคตะวันออก</u>					
5. ตราด	47,639	575,546	128	128	100
6. ชลบุรี	จัดเก็บ 1 พ.ค.43	3,563,000	235	261	90
7. ระยอง	ไม่ได้จัดเก็บ	ไม่ได้จัดเก็บ	-	-	-
<u>ภาคเหนือ</u>					
8. เชียงราย	32,884	342,481	36	103	35
9. เชียงใหม่	612,480	8,547,131	190	190	100
10. สุโขทัย	26,100	232,000	36	36	100
<u>ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ</u>					
11. ขอนแก่น	2,558	217,450	51	51	100
12. นครราชสีมา	30,296	444,507	60	101	59.4
13. เลย	ไม่ได้จัดเก็บ	ไม่ได้จัดเก็บ	-	-	-
14. อุบลราชธานี	953	223,298	39	41	95
15. อุตรธานี	60,152	563,444	45	45	100

³ ข้อมูลจากส่วนพัฒนารายได้ท้องถิ่น สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย

⁴ ข้อมูลจากส่วนพัฒนารายได้ท้องถิ่น สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย

⁵ ข้อมูลจากส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนจังหวัดต่างๆ

⁶ ข้อมูลจากส่วนการคลังขององค์การบริหารส่วนจังหวัดต่างๆ

องค์การบริหารส่วน จังหวัด	ค่าธรรมเนียมฯ ณ วันที่ 12 ก.ค. 2543 ³ (บาท)	ค่าธรรมเนียมฯ ปี 2544 ⁴ (บาท)	จำนวน โรงแรม ที่นำส่ง ⁵	จำนวน โรงแรม ทั้งหมด ⁶	ร้อยละของ จำนวนโรงแรม ที่นำส่งต่อ จำนวนโรงแรม ทั้งหมด
<i>ภาคใต้</i>					
16. กระบี่	ไม่ได้จัดเก็บ	1,159,495	149	331	45
17. ภูเก็ต	จัดเก็บ 1 ต.ค.43	5,574,111	101	509	19.8
18. สงขลา	จัดเก็บไม่ได้	41,719	19	127	15
19. สุราษฎร์ธานี	จัดเก็บ 1 ต.ค.43	22,306	ไม่มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล	คำนวณไม่ได้
20. นราธิวาส	จัดเก็บไม่ได้	534,752	63	63	100

ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวน โรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวน โรงแรมทั้งหมดเท่ากับ 71.39

**การคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ
เป็นกรณีศึกษา ใช้เกณฑ์ดังนี้**

(ก) คัดเลือกโดยใช้ร้อยละของจำนวน โรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวน โรงแรม
ทั้งหมด ที่มีค่าสูงตั้งแต่ร้อยละ 90 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์กำหนดความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมีจำนวน 10 จังหวัด

(ข) เนื่องจากทั้ง 10 จังหวัดนั้นมีค่าร้อยละที่สูงในระดับใกล้เคียงกัน คือ ตั้งแต่ร้อยละ 90 ถึง
ร้อยละ 100 ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเพิ่มเกณฑ์ในการคัดเลือกโดยใช้จำนวน โรงแรมทั้งหมดเป็นตัวตั้ง
เพื่อคัดเลือกกรณีศึกษาที่มีจำนวนผู้ประกอบการ โรงแรมอยู่ในระดับมากเพื่อการศึกษาความ
เคลื่อนไหวต่อต้าน ได้อย่างเด่นชัด

จากเกณฑ์ข้างต้น 2 ข้อ พบว่า มีองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะเป็นกรณีศึกษาได้
จำนวน 10 แห่งและเรียงลำดับได้ ดังปรากฏตามตารางที่ 1-2 แสดงการคัดเลือกองค์การบริหารส่วน
จังหวัดที่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 1-2 แสดงการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษา

ภูมิภาค	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	ร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด	จำนวนโรงแรมทั้งหมด
ภาคตะวันออก	ชลบุรี	90	261
ภาคเหนือ	เชียงใหม่	100	190
ภาคตะวันออก	ตราด	100	128
ภาคใต้	นราธิวาส	100	63
ภาคกลาง	ประจวบคีรีขันธ์	100	53
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ขอนแก่น	100	51
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	อุดรธานี	100	45
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	อุบลราชธานี	95	41
ภาคเหนือ	สุโขทัย	100	36
ภาคกลาง	อยุธยา	100	33

ผู้วิจัยจึงทำการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดใน 3 ลำดับแรกมาเป็นกรณีศึกษา ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด ซึ่งตั้งอยู่ในภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคตะวันออกตามลำดับ

การคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษา ใช้เกณฑ์ดังนี้

(ก) คัดเลือกโดยใช้ร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด ที่มีค่าต่ำกว่าร้อยละ 60 เป็นเกณฑ์กำหนดความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งจากเกณฑ์ดังกล่าวจะพบว่า มีองค์การบริหารส่วนจังหวัด 7 แห่งอยู่ในเกณฑ์นี้ โดยในจำนวน 7 แห่ง สามารถแบ่งตามค่าร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด จากน้อยไปมาก ได้เป็น 3 กลุ่มย่อย คือ

กลุ่มที่ 1: องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีค่าร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด ต่ำกว่าร้อยละ 15 ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี

กลุ่มที่ 2: องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีค่าร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด ระหว่างร้อยละ 15–34 ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

กลุ่มที่ 3: องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีค่าร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด ตั้งแต่ร้อยละ 35–60 ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย องค์การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี และองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 1-3 แสดงการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษา

ตารางที่ 1-3 แสดงการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นกรณีศึกษา

ภูมิภาค	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	ร้อยละของจำนวนโรงแรมที่นำส่งต่อจำนวนโรงแรมทั้งหมด	จำนวนโรงแรมทั้งหมด
ภาคกลาง	กาญจนบุรี	0	190
ภาคใต้	สงขลา	15	127
ภาคใต้	ภูเก็ต	19.8	509
ภาคเหนือ	เชียงราย	35	103
ภาคใต้	กระบี่	45	331
ภาคกลาง	เพชรบุรี	54.5	55
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	นครราชสีมา	59.4	101

(ข) จากผลการแบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อยข้างต้น ผู้วิจัยจะคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน 1 แห่งในแต่ละกลุ่ม โดยพิจารณาจากจำนวนโรงแรมทั้งหมดที่มีค่ามากและการกระจายตามภูมิภาคด้วย ซึ่งผลการคัดเลือกมีดังนี้

กลุ่มที่ 1: คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี

กลุ่มที่ 2: คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของจำนวนโรงแรมทั้งหมดและการกระจายตามภูมิภาคเป็นหลักในการคัดเลือก

กลุ่มที่ 3: คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของการกระจายตามภูมิภาคเป็นหลักในการคัดเลือก

ผลการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัด 6 แห่ง เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาปรากฏตามตารางที่ 1-4 ดังนี้

ตารางที่ 1-4 แสดงผลการคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะใช้เป็นกรณีศึกษา

ภูมิภาค	องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบความสำเร็จในการเก็บค่าธรรมเนียมฯ	องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเก็บค่าธรรมเนียมฯ
ภาคกลาง	-	องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี
ภาคตะวันออก	องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด , องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี	-
ภาคเหนือ	องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่	-
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	-	องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา
ภาคใต้	-	องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

6.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเพื่อตอบปัญหาการวิจัยใน 2 ประเด็นหลัก ด้วยวิธีการดังนี้ คือ

6.2.1 ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เจาะลึกแก่นำกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรม ที่เคลื่อนไหวต่อต้านใน 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา เพื่อการวิเคราะห์หาสาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

6.2.2 ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้บริหาร หัวหน้าส่วน และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในองค์การบริหารส่วนจังหวัด 6 แห่งที่เป็นกรณีศึกษา รวมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางราชการต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และการสังเกตการณ์ร่วมในภาคสนาม เพื่อวิเคราะห์หาปัจจัยที่ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งประสบผลสำเร็จและบางแห่งไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

รายละเอียดของการสัมภาษณ์ปรากฏในภาคผนวก ก แสดงแหล่งการจัดเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก

6.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยกรอบแนวความคิดที่ตั้งไว้เป็นแนวทางซึ่งการวิเคราะห์เพื่อค้นหาสาเหตุของการต่อต้านจะใช้ทัศนคติของแกนนำกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านเป็นข้อมูลหลักที่จะมาสนับสนุนแรงขับเคลื่อนทางพฤติกรรมของการเคลื่อนไหวต่อต้านและในการวิเคราะห์เพื่อค้นหาปัจจัยที่ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จจะพิจารณาจากการตัดสินใจเลือกใช้กลยุทธ์ของผู้บริหารในองค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมถึงสภาพแวดล้อมและกระบวนการของการดำเนินนโยบายจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคลากร และจากเอกสารทางราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด การวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นไปตามหลักของเหตุและผลในเชิงวิชาการ ซึ่งผลการวิเคราะห์จะนำเสนอด้วย 2 วิธีการ คือ วิธีการอธิบาย (Explanation) และวิธีการพรรณนา (Description)

7. ประโยชน์ที่จะได้รับ

7.1 ประโยชน์ต่อทางวิชาการ

7.1.1 ช่วยในการสร้างองค์ความรู้ด้านการคลังสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมืองและการดำเนินงานของรัฐระดับท้องถิ่น

7.1.2 ช่วยในการพัฒนารอบการศึกษากิจการจัดเก็บภาษีในระบอบประชาธิปไตย

7.1.3 ช่วยพัฒนาแนวทางการอธิบายการต่อต้านภาษีในบริบทของท้องถิ่นไทย

7.1.4 ช่วยพัฒนาแนวทางการศึกษาเปรียบเทียบการเมืองว่าด้วยเรื่องภาษีในระดับท้องถิ่น

7.2 ประโยชน์ต่อทางปฏิบัติ

7.2.1 หน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะระดับท้องถิ่นจะทราบถึงสาเหตุของการต่อต้าน ภาษี และจะเป็นสิ่งเอื้อให้ทราบว่าควรจะจัดเก็บภาษีอย่างไรจึงจะไม่ถูกต่อต้าน

7.2.2 หน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะระดับท้องถิ่นจะได้เรียนรู้ถึงกลไกการ ดำเนินงานที่จะทำให้การจัดเก็บภาษีได้รับการยอมรับจากประชาชนและนำไปเป็นแนวทางหรือ ประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ได้

7.2.3 หน่วยงานภาครัฐ โดยเฉพาะระดับท้องถิ่นจะได้เรียนรู้ถึงความบกพร่องใน การดำเนินการจัดเก็บภาษี และนำไปเป็นบทเรียนที่จะป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม

ข้อเขียนในบทนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นใน 2 เรื่อง คือ ที่มาของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และปรากฏการณ์การต่อต้านใน 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานให้ทราบถึงภาพรวมของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และสถานการณ์ของปัญหาการต่อต้านและผลที่เกิดขึ้นใน 6 กรณีศึกษา ตลอดจนประเด็นที่ค้นพบจากปรากฏการณ์การต่อต้านที่เกิดขึ้น

1. ที่มาของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ถือเป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นไทยรูปแบบหนึ่ง ที่มีความเป็นมาและวิวัฒนาการการปรับปรุงแก้ไขตลอดมาตั้งแต่ที่เริ่มจัดตั้งขึ้นมาในปีพ.ศ. 2498 และนับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบอำนาจหน้าที่ไปจากเดิม (ที่มีหน้าที่ในการดำเนินการด้านบริการและพัฒนาพื้นที่ส่วนจังหวัด) โดยเน้นการประสานงานการพัฒนาระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับต่ำกว่าภายในจังหวัด ต่อมาพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กำหนดอำนาจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการจัดระบบบริการสาธารณะ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับหน้าที่ของเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล (โกวิทย์ พวงงาม, 2543:98-113)

ในส่วนของรายได้ พบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับผลกระทบจากการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งมีผลทำให้รายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีอยู่เดิม จะต้องโอนไปให้องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการจัดเก็บ นั่นก็คือ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย ภาษีบำรุงท้องที่ อាកกร ฆ่าสัตว์ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีสุรา ภาษีสรรพสามิต ค่าธรรมเนียมฯ ค่าใบอนุญาต ค่าปรับ ขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีรายได้ซึ่งยังคงจัดเก็บได้ คือ ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อน รายได้จากทรัพย์สิน รายได้จากสาธารณูปโภค รายได้จากการพาณิชย์ และ เงินอุดหนุน (จักรพงษ์ พันธุ์เพ็ง, 2540:79-87) ต่อมาในปี พ.ศ. 2539 จึงได้มีการยกเว้นพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งมีการถกเถียงในประเด็นเรื่องการพัฒนารายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงการคลังเห็นชอบให้มีการจัดเก็บ

รายได้จากภาษีน้ำมัน และเมื่อร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ในขั้นกรรมาธิการพิจารณาร่างฯ ก็ได้เสนอให้เพิ่มการจัดเก็บภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากสถานค้าปลีกยาสูบ และค่าธรรมเนียมฯ โดยมีการเสนอให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีรายได้ ใหม่จากค่าธรรมเนียมฯ เป็นเพราะคณะกรรมการพิจารณาร่างฯ เห็นว่า องค์การบริหารส่วน จังหวัดมีหน้าที่พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาพรวมของจังหวัดซึ่ง เชื่อมโยงกับธุรกิจโรงแรม ดังนั้นจึงควรหารายได้จากสิ่งที่เป็นผลมาจากการลงทุนขององค์การ บริหารส่วนจังหวัด (จรัส สุวรรณมาลา, สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม 2547) ต่อมาในขั้นการพิจารณา เห็นชอบของวุฒิสมาชิกก็ได้มีการย้ำถึงความเป็นอิสระขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะ ดำเนินการพัฒนารายได้ในส่วนดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการกระจายอำนาจซึ่งองค์การ บริหารส่วนจังหวัดควรจะพัฒนาศักยภาพการหารายได้และมีความรับผิดชอบต่อประชาชน (อนุชา สุณสวัสดิกุล, สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2543)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดหลายแห่งอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติองค์การ บริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ในมาตรา 65 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออก ข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง เรงรัด การออกกฎกระทรวง โดยสมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทยได้ร้องเรียนต่อ นายกรัฐมนตรี ขอให้เร่งรัดการออกกฎกระทรวงและระเบียบตามพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด รวมทั้งร่างกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯผู้พักโรงแรมด้วย ซึ่ง นายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการประสานงานและติดตามการตราพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง และระเบียบตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 โดยมี นายอานวย ปะติเส รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฝ่ายการเมืองเป็นประธาน มีผู้แทนส่วนราชการที่ เกี่ยวข้อง และผู้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดร่วมเป็นกรรมการ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการ ประสานงานและติดตามการเสนอร่างกฎหมายลูกบทที่ต้องออกตามกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด

ต่อมากระทรวงมหาดไทยเสนอกฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2541) ออกตามความ ใน พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและ อัตราในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯมีสาระสำคัญ คือ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯ ไม่เกินร้อยละ 3 และให้บุคคลผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพักจากผู้พักในโรงแรมและนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด ภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป

2. ปรากฏการณ์ของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมจาก 6 กรณีศึกษา

2.1 องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด

องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดขนาดเล็ก มีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 24 คน โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบในพื้นที่ของจังหวัดตราด ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่บนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีพื้นที่ 2,819 ตารางกิโลเมตร หรือ 1,761,875 ไร่ ประกอบด้วย 5 อำเภอ คือ เมือง, เขาสมิง, แหลมงอบ, คลองใหญ่ และบ่อไร่ และ 2 กิ่งอำเภอคือ เกาะกูด และเกาะช้าง อาณาเขตทางทิศเหนือจรดทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดกับประเทศกัมพูชา ทิศเหนือจรดทิศตะวันตกติดกับจังหวัดจันทบุรี ส่วนทิศใต้จะเชื่อมต่อกับอ่าวไทย แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดคือ แหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ซึ่งจะเป็นเกาะใหญ่น้อยต่างๆ เกาะที่นักท่องเที่ยวนิยมคือ เกาะช้าง และเกาะกูด จังหวัดตราดมีจำนวนสถานพักแรมรองรับผู้มาเยือนในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2544 เป็นจำนวน 114 และ 129 แห่งตามลำดับ จำนวนห้องพัก 2,898 และ 3,472 ห้อง ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 65 จะกระจายอยู่ตามหมู่เกาะต่าง ๆ ที่เหลือจะกระจายอยู่บนฝั่ง โดยเฉพาะในเขตเมือง สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวพักแรมในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2544 มีจำนวน 314,005 และ 389,659 คน ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่จะพักบังกาโลและรีสอร์ท รองลงมา คือ โรงแรม (กองสถิติและวิจัย, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545:150)

ในช่วงเดือนมีนาคม พ.ศ.2542 องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด ภายใต้การนำของ นายเจียร จินตกานนท์ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้อาศัยอำนาจตามมาตรา 65 ของพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2541) ออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2542 (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ข ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2542) โดยให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯในอัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก และนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในวันที่10 ของเดือนถัดไป ข้อบัญญัตินี้ดังกล่าว เริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดออกข้อบัญญัติแล้วก็ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อออกไปประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการโรงแรมทราบ โดยแบ่งเป็น 3 คณะ คือ คณะที่รับผิดชอบในเขตอำเภอเมืองตราด และอำเภอแหลมงอบ คณะที่รับผิดชอบในเขตอำเภอคลองใหญ่ อำเภอเขาสมิง และอำเภอบ่อไร่ และคณะที่รับผิดชอบในเขตกิ่งอำเภอเกาะช้างและ กิ่งอำเภอเกาะกูด

แม้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดจะพยายามชี้แจงให้ผู้ประกอบการโรงแรม เข้าใจ แต่ก็มีผู้ประกอบการโรงแรมเพียงบางส่วนที่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมฯ ให้องค์การบริหารส่วน จังหวัดตราด โดยใน 3 เดือนแรกที่ข้อบัญญัติมีผลบังคับใช้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดได้รับ เงินค่าธรรมเนียมฯ 47,252.76 บาท จากจำนวนโรงแรมที่นำส่งโดยเฉลี่ยเดือนละ 32 ราย และยังมี โรงแรมที่ไม่ได้นำส่งค่าธรรมเนียมฯ อีกประมาณ 89 ราย (ที่มา: ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วน จังหวัดตราด) คิดเป็นร้อยละ 75 ของจำนวนโรงแรมทั้งหมด ผู้ประกอบการโรงแรมส่วนใหญ่ที่ไม่ เห็นด้วยและต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวได้เริ่มรวมตัวกันและอาศัยกลไกของกลุ่ม ผลประโยชน์เคลื่อนไหวยต่อต้าน กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่มีกิจการอยู่บนฝั่งจะสนับสนุน แนวทางของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดตราด ซึ่งมีนายสกล สุนทร นายกสมาคมฯ เป็น แกนนำหลักที่สำคัญ ในขณะที่กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมและรีสอร์ทบนเกาะช้างซึ่งเป็นแหล่ง ท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดก็เริ่มรวมตัวกัน โดยมีแกนนำสำคัญ คือนายสารนิศย์ ประศาสน์ศิลป์ ซึ่งเป็นกำนันตำบลเกาะช้างและเจ้าของกิจการ คลองพร้าวรีสอร์ท แนวทางการเคลื่อนไหวยของ 2 กลุ่มมีความแตกต่างกัน แต่ก็มี การประสานข้อมูลกัน โดยกลุ่มสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัด ตราดจะแสดงออกถึงการต่อต้านในรูปแบบที่เป็นทางการ คือ ทำหนังสือในนามของสมาคมฯ เพื่อ ขอชะลอการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ไปยังองค์การบริหารส่วนจังหวัด ส่วนกลุ่มผู้ประกอบการบน เกาะช้างภายใต้การนำของนายสารนิศย์เป็นกลุ่มมีความเข้มแข็งกว่าสมาคมฯ และต่อต้านการจัดเก็บ ค่าธรรมเนียมฯ แบบไม่เป็นทางการ คือ การแสดงออกในลักษณะที่เพิกเฉยต่อข้อบัญญัติของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดและไม่สนใจที่จะเข้าไปเจรจาต่อรองดังเช่นที่สมาคมฯ ดำเนินการ

เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดเผชิญกับการต่อต้านจากกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมที่รวมตัวกันได้ ทำให้ต้องมีการประชุมชี้แจงและเจรจาต่อรอง เพื่อสร้างความเข้าใจและ การยอมรับร่วมกันมากขึ้น และแม้ว่าแกนนำผู้ประกอบการของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัด ตราดจะขอชะลอการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ออกไปก่อน เพราะกำลังรอผลการทบทวนนโยบายเรื่อง นี้ของสมาคมโรงแรมไทยที่ยื่นเรื่องให้ภาครัฐพิจารณาอยู่ ประกอบกับรอผลการดำเนินงานของ จังหวัดอื่นๆ ด้วย แต่องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดยังยืนยันที่จะให้มีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ต่อไปและจะไม่มีการผ่อนปรนในเรื่องเวลา อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดได้รับ ฟังความ คิดเห็นของผู้ประกอบการมากขึ้น และนำมาปรับแนวทางการจัดเก็บให้มีความ อະลุ่มอะล่วย โดยแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ตามเกาะจะเก็บในอัตราเหมาจ่ายที่แตกต่างกันระหว่างช่วงที่ เป็นฤดูกาลการท่องเที่ยว (High Season) และช่วงที่มีใช้ฤดูกาลการท่องเที่ยว (Low Season) ซึ่งจะ เก็บในอัตราประมาณร้อยละ 70-75 และร้อยละ 25 ของผู้ที่มาพักตามลำดับ ทั้งนี้เพื่อให้ ผู้ประกอบการเข้าสู่ระบบทั้งหมดก่อน นอกจากนี้ยังมีการลดจำนวนเอกสารที่ใช้ประกอบการ จัดเก็บและนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดจากจำนวนเอกสาร 4 แบบ ให้รวมเหลือเป็น 1 แบบ

เท่านั้น และยังเปิดโอกาสให้กลุ่มแกนนำของผู้ประกอบการ โรงแรมเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากรายได้ในส่วน ค่าธรรมเนียมฯ นี้ด้วยการเจรจาต่อรองเพื่อสร้างข้อตกลงร่วมกันนี้ใช้เวลานานประมาณ 6 เดือน และสิ้นสุดสมัยการบริหารงานของนายเจียร จินตกานนท์

ต่อมาเมื่อนายวิเชียร ทรัพย์เจริญ เข้ามาบริหารในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 ได้มีการสานต่อนโยบายเดิม โดยใช้กลยุทธ์เชิงรุก คือการเข้าไปพูดคุยทำความเข้าใจกับแกนนำหลักที่สำคัญของกลุ่มผู้ประกอบการบนเกาะช้างที่ยังไม่ยอมจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งทำให้แกนนำกลุ่มที่ต่อต้านยอมรับและให้ความร่วมมือในการเสียค่าธรรมเนียมฯ ทั้งยังชักชวนให้ผู้ประกอบการรายอื่นยอมเสียด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดจึงประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งจากการขยายผลให้ผู้ประกอบการ โรงแรมทั้งหมดเข้ามาสู่ระบบก่อน แม้ว่าจะเป็นรูปแบบที่อะลุ่มอล่วยก็ตาม ดังนั้นในปี พ.ศ. 2544 องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดมีรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ เป็นเงิน 575,546 บาท จากสถานพักแรม 79 แห่ง (ที่มา : ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด)

2.2 องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่เป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดขนาดใหญ่ มีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 42 คน โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบในพื้นที่ของจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย 19 อำเภอ เชียงใหม่เป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญมากในภาคเหนือ มีนักท่องเที่ยวมาเยือนเฉลี่ยปีละ 3,452,878 คน ขณะที่สถิติของจำนวนโรงแรมรองรับนักท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2544 มีจำนวน 215 แห่ง นับเป็นจำนวนห้องพัก 3,615 ห้อง และมีนักท่องเที่ยวพักโรงแรมประมาณ 2,200,374 คน (กองสถิติและวิจัย, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545:6, 24)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ภายใต้การนำของนายอุดรพันธุ์ จันทรวินโรจน์ ในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกสมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย จะออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ.2542 ตามข้อตกลงจากการประชุมร่วมกันของสมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย ซึ่งจะให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในอัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพักและจะให้มีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป ดังนั้น จึงมีการเชิญผู้ประกอบการ โรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่เข้าร่วมประชุมเพื่อทำความเข้าใจและรับฟังความคิดเห็นจากผู้ประกอบการ เมื่อผู้ประกอบการโรงแรมทราบว่า จะต้องเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ และนำส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป จึงเริ่มเคลื่อนไหวต่อต้าน โดยมีกลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรม คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ และชมรมเรือนแรม เป็นแกนนำสำคัญ ทางด้านสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือมีสมาชิก

เป็นโรงแรมขนาดใหญ่ของจังหวัดและเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญในสังคม แกนนำกลุ่ม คือนายจินตน์ สุขุมารพันธ์ นายกสมาคมฯ มีการปรึกษาหารือร่วมกันกับสมาชิกและหาข้อมูลจากจังหวัดอื่นๆ รวมทั้งสมาคม โรงแรมไทยภาคต่างๆ ด้วย และถึงแม้ว่ากลุ่มของสมาคม โรงแรมไทยภาคเหนือ จะไม่เห็นด้วยกับการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ก็ตาม แต่ทางสมาคมฯ กลับไม่ได้มีการแสดงออกถึงการเคลื่อนไหวต่อต้านอย่างชัดเจนแต่อย่างใด เพราะแกนนำกลุ่ม คือนายจินตน์ ได้ถูกชักชวนโดยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ให้เข้าเป็นพวกทั้งนี้ ด้วยการอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวซึ่งเคยเป็นเพื่อนกันมาก่อน จึงทำให้สมาคมฯ มิได้มีบทบาทในการต่อต้าน ทั้งยังแสดงบทบาทเป็นฝ่ายสนับสนุนนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วย ขณะที่ชมรมเรือนแรมซึ่งมีสมาชิกเป็นพวกเกสต์เฮาส์และโรงแรมขนาดเล็ก โดยมีนายนิคม ไตรพิทักษ์ ในฐานะประธานชมรมเป็นแกนนำสำคัญ ซึ่งได้แสดงความเห็นคัดค้านอย่างมาก แต่ก็มิได้มีการเคลื่อนไหวที่เป็นรูปธรรมชัดเจน

แม้ว่ากลุ่มสมาคม โรงแรมไทยภาคเหนือจะถูกองค์การบริหารส่วนจังหวัดดึงเข้าไปเป็นพวกและชมรมเรือนแรมจะไม่มีบทบาทในการเคลื่อนไหวต่อต้านมากนัก แต่ก็มีการเคลื่อนไหวอีกกลุ่มเริ่มออกมาเคลื่อนไหว เพราะได้รับผลกระทบจากการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและต้องการเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ทางโรงแรมนั่นคือ ชมรมนักบัญชีโรงแรม ซึ่งมีนายวิวัฒน์ บัวลาแก้ว ในฐานะประธานชมรม เป็นแกนนำสำคัญ กลุ่มนี้มีการหาข้อมูลและมีแนวทางในการต่อต้านที่ชัดเจน รวมทั้งมีการแสวงหาพันธมิตรร่วมด้วย การเคลื่อนไหวก็มีทั้งการเคลื่อนไหวทั้งในระดับจังหวัดและระดับประเทศ แต่พลังของกลุ่มนี้ก็ไม่สามารถต่อต้านองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ เพราะนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่และนายกสมาคม โรงแรมไทยภาคเหนือได้มีการตกลงในเรื่องอัตราของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และผลประโยชน์ที่จะคืนกลับเพื่อสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวแล้ว โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดยอมลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ จากร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก เป็นร้อยละ 0.8 เพื่อลดกระแสการต่อต้านจากกลุ่มโรงแรม และในที่ประชุมร่วมระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่กับกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมและตัวแทน ทางนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ใช้อำนาจทั้งในแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการต่อกลุ่มโรงแรม เพื่อให้เกิดความยินยอมและปฏิบัติตาม โดยใช้อำนาจที่เป็นทางการผ่านทางตัวบทของข้อบัญญัติที่ออกและมีผลใช้บังคับ ส่วนอำนาจที่ไม่เป็นทางการ คือ การขัดขวางมิให้ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและการบังคับให้บรรดาโรงแรมต่างๆ ยอมรับข้อเสนอที่ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสมาคม โรงแรมไทยภาคเหนือตกลงร่วมกันมาก่อน

เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ตกลงกับกลุ่ม โรงแรมเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงประกาศบังคับใช้ข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ค ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2542) ซึ่ง

ข้อบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯเป็นร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก ทำให้ผู้ประกอบการเกิดการประท้วงและองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องขอมยกเลิกข้อบัญญัติฉบับเดิม และออกข้อบัญญัติฉบับใหม่ โดยกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯไว้ไม่เกินร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก และประกาศบังคับใช้โดยระบุอัตราค่าธรรมเนียมฯไว้ที่ร้อยละ 0.8 ของค่าเช่าห้องพัก (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ข ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 และประกาศองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง กำหนดค่าธรรมเนียมฯ)

ผลจากการดำเนินงานดังกล่าวทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่มีรายได้จากค่าธรรมเนียมฯจากผู้พักในโรงแรมในปี พ.ศ. 2544 เป็นเงิน 8,546,826 บาท จากจำนวนโรงแรม 183 แห่ง (ที่มา: ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่) และหากโรงแรมใดไม่จ่ายค่าธรรมเนียมฯ ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็จะมีหนังสือเตือน เพื่อจะลงโทษตามกฎหมาย ซึ่งทำให้โรงแรมต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

2.3 องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดขนาดกลาง มีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 36 คน โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบในพื้นที่ของจังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกของประเทศไทย ประกอบด้วย 6 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอพนัสนิคม อำเภอบ้านบึง อำเภอศรีราชา อำเภอบางละมุง และอำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรีมีแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญและมีชื่อเสียงระหว่างประเทศ คือ พัทยา ตั้งอยู่ในเขตอำเภอบางละมุง ในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2544 มีจำนวนสถานพักแรมรองรับผู้มาเยือน 242 และ 247 แห่ง ตามลำดับ นับเป็นจำนวนห้องพัก 24,713 และ 25,048 ห้อง ตามลำดับ และมีจำนวนนักท่องเที่ยวพักโรงแรม 3,464,536 และ 3,660,344 คน ตามลำดับ (กองสถิติและวิจัย, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545:1, 15)

ในปี พ.ศ. 2542 องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีภายใต้การนำของนายภิญโญ ตันวิเศษ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เตรียมการที่จะออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ และแจ้งกับทางผู้ประกอบการโรงแรม เมื่อบรรดาผู้ประกอบการโรงแรมทราบว่าจะต้องเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ และนำส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกเดือน ก็เริ่มมีปฏิกิริยาต่อต้านทันที โดยกลุ่มผลประโยชน์ทางธุรกิจโรงแรมที่สำคัญ 3 กลุ่มคือ สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกโดยนายชัชวาล ศุภชานนท์ นายกสมาคมโรงแรมไทย, สมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา นำโดยนายสุรรัตน์ เมฆะวารากุล นายกสมาคมนักธุรกิจฯ และนายธเนศ ศุภรสหัสรังษี เลขานุการ

สมาคมธุรกิจฯ และชมรมโรงแรมเมืองพัทยา นำโดยนายสุวัฒน์ แพภิรมย์รัตน์ ต่างระดมสมาชิก และร่วมมือกันทั้ง 3 กลุ่ม เพื่อหาทางเจรจาต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กลุ่มผลประโยชน์ทางธุรกิจโรงแรมของจังหวัดชลบุรีทั้ง 3 กลุ่ม ล้วนเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในสังคมสูงมาก และแกนนำกลุ่มหลายคนก็มีบทบาทเป็นสมาชิกสภาระดับท้องถิ่น ทั้งในสภาเมืองพัทยาและสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด เจ้าของโรงแรมในเมืองพัทยามีทั้งผู้มีอิทธิพลระดับท้องถิ่นและผู้มีตำแหน่งทางการเมืองในระดับชาติ ทำให้กลุ่มธุรกิจโรงแรมมีพลังในการเคลื่อนไหวต่อต้านองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาก และมีแนวโน้มที่จะเป็นฝ่ายกำหนดทิศทางในการเจรจาต่อรองมากกว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยในเบื้องต้นก็มีการนำเอานโยบายเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้พักในโรงแรมเสนอเข้าสู่การปรึกษาหารือในกรณีการการทอ่งเที่ยวของรัฐบาล ซึ่งมีนายสันต์ศักดิ์ งามพิเชษฐ์ เป็นประธานกรรมการฯ ทั้งยังเป็นผู้ก่อตั้งสมาคมธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยาและมีกิจการโรงแรมในเมืองพัทยาด้วย ในการประชุมปรึกษาหารือนั้น ได้เชิญฝ่ายที่เกี่ยวข้องคือ นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีและแกนนำกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมมาทำความเข้าใจร่วมกัน ซึ่งสรุปในเชิงหลักการคือ ให้มีการออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯและในเชิงรายละเอียดก็ให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องไปทำการตกลงร่วมกันอีกที

เมื่อผ่านการปรึกษาหารือกันในระดับกรรมการการทอ่งเที่ยวสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ต่อมาทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดและกลุ่มผลประโยชน์ทั้ง 3 ก็มาเจรจาต่อรองกันในระดับจังหวัด ซึ่งใช้เวลาในการเจรจาต่อรองประมาณ 5 ครั้ง จึงได้ข้อสรุปตามที่กลุ่มธุรกิจโรงแรมพอใจและทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ยอมให้ได้ นั่นก็คือ (1) การเลื่อนระยะเวลาจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯออกไปอีก 1 ปี จากปี พ.ศ. 2542 เป็นปี พ.ศ. 2543 (2) ลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ จากร้อยละ 3 ของค่าห้องพัก เป็นร้อยละ 0.5 ของค่าห้องพัก (3) ขอย้ายในระดับเหมาจ่าย โดยเจรจาต่อรองจากร้อยละ 40 ของยอดห้องพักรวม ลดลงเป็นร้อยละ 35 และร้อยละ 30 ตาม จนได้ข้อสรุปของการเหมาจ่ายที่ระดับร้อยละ 30 ของยอดห้องพักรวมที่ขายได้ (4) การขอลดภาระในเรื่องเอกสารประกอบการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ (5) ขอให้อำนวยความสะดวกในด้านสถานที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯแก่ผู้ประกอบการ โรงแรมในเมืองพัทยา (6) โรงแรมจะยอมเสียค่าธรรมเนียมฯ ในจำนวนเงินที่รับภาระได้ก่อนและองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรียังไม่ต้องตรวจสอบในรายละเอียด (7) ขอให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดนำเงินค่าธรรมเนียมฯ ที่เก็บได้มาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยเน้นพื้นที่ของเมืองพัทยาซึ่งเป็นแหล่งที่มีฐานรายได้ค่าธรรมเนียมฯ นี้มากที่สุดของจังหวัด

เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีสามารถตกลงกับผู้ประกอบการได้แล้ว จึงออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯไว้ที่ร้อยละ 0.5 ของค่าเช่า

ห้องพัก และให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ก ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2542) แต่เมื่อใกล้ครบกำหนดตามข้อตกลงในเรื่องระยะเวลาที่จะเริ่มจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2543 ทางผู้ประกอบการโรงแรมก็เริ่มจะขอต่อรอง เพื่อลดอัตราค่าธรรมเนียมฯลงอีก แต่องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ยอม และเริ่มดำเนินการบังคับใช้ข้อบัญญัติอย่างจริงจัง โดยออกประกาศแสดงรายละเอียดและวิธีการนำส่งค่าธรรมเนียมฯให้ผู้ประกอบการทราบ ซึ่งระบุถึงอัตราค่าธรรมเนียมฯ สถานที่นำส่ง และเอกสารประกอบการนำส่ง (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก จ ประกาศองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ) โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีจะจัดเจ้าหน้าที่มารับเงินค่าธรรมเนียมฯจากโรงแรม ณ ศาลาว่าการเมืองพัทยา ในระหว่างวันที่ 1-10 ของทุกเดือน และให้ผู้ประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ พร้อมแบบ อบจ. รร. 2 ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิมพ์และแจกเป็นเล่มให้แต่ละโรงแรม

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีใช้เวลาจัดการกับปัญหาการต่อต้านนานถึงหนึ่งปีกว่า และผลการดำเนินงานทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีรายได้ค่าธรรมเนียมฯ ในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2544 เป็นจำนวนเงิน 1,140,340 บาท และ 4,042,998 บาท ตามลำดับ จากจำนวนโรงแรม 203 แห่ง และ 234 แห่ง ตามลำดับ (ที่มา: ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี) และมีเป้าหมายที่จะขยายผลไปสู่โรงแรมที่ยังไม่มีใบอนุญาตประกอบกิจการอย่างถูกต้องตามกฎหมายด้วย

2.4 องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดขนาดใหญ่ มีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 48 คน โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบในพื้นที่ของจังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประกอบด้วย 26 อำเภอ 6 กิ่งอำเภอ นครราชสีมามีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ คือ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ตั้งอยู่ในอำเภอปากช่อง สถิติการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2544 มีผู้มาเยือนประมาณ 3,111,030 คน ขณะที่จำนวนสถานพักแรมรองรับผู้มาเยือนในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ.2544 จำนวน 56 และ 59 แห่ง ตามลำดับ นับเป็นจำนวนห้องพัก 4,322 และ 4,593 ห้อง ตามลำดับ โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวพักโรงแรมจำนวน 709,946 และ 778,529 คน ตามลำดับ (กองสถิติและวิจัย, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545:81, 103)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาภายใต้การนำของนายวิฑูร ชาติปฎิมาพงษ์ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2540 ในเดือนมีนาคม พ.ศ.2542 และประกาศใช้ข้อบัญญัติใน

วันที่ 12 เมษายน พ.ศ.2542 ซึ่งมีผลใช้บังคับได้หลังจากประกาศแล้ว 15 วัน โดยข้อบัญญัติฉบับนี้ ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯ เป็นร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ฉ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เรื่องการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ.2542) ภายหลังจากการออกข้อบัญญัติฯ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาได้เรียกประชุมผู้ประกอบการโรงแรม และเมื่อผู้ประกอบการโรงแรมทราบว่าจะต้องเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก และต้องนำส่งให้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป ก็เกิดการต่อต้านขึ้นมาทันที และเริ่มรวมตัวโดยอาศัยกลไกของกลุ่มผลประโยชน์ทางธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวของจังหวัดเป็นแกนนำในการต่อต้าน ได้แก่ สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งนำโดยนายกฤษฎ หิรัญกิจ, สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดนครราชสีมา นำโดยนางสุพร เข้มประสิทธิ์ และชมรมโรงแรมเมืองโคราช นำโดยนายโรจน์ ในฐานะประธานชมรม โดยมีนายกฤษฎ หิรัญกิจ เป็นแกนนำสำคัญ ในการประชุมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด แกนนำของกลุ่มผู้ประกอบการขอให้ชะลอการจัดเก็บออกไปอีก 2 ปี เพราะข้อบัญญัตินี้กระทบกับธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว รวมไปถึงเรื่องของความรับผิดชอบที่ระบุไว้ในข้อ 9 ของข้อบัญญัติ ในประเด็นที่ว่า ถ้าโรงแรมมิได้เรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ หรือได้เรียกเก็บและนำส่งแล้ว แต่ไม่ครบจำนวนที่ถูกต้อง ทางโรงแรมต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้พักในการเสียค่าธรรมเนียมฯตามจำนวนเงินที่มีได้เรียกเก็บและนำส่ง หรือตามจำนวนที่ขาดไป ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้ ผู้ประกอบการโรงแรมให้ความเห็นว่า การกำหนดให้ผู้ที่เรียกเก็บแทนเป็นฝ่ายรับผิดชอบร่วมกับผู้เสียค่าธรรมเนียมฯเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมสำหรับโรงแรม เพราะโรงแรมไม่สามารถไปบังคับเรียกเก็บลูกค้าได้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดรับทราบความคิดเห็นของผู้ประกอบการและได้ดำเนินการแก้ไขข้อบัญญัติ ทั้งนี้เพื่อให้ฝ่ายผู้ประกอบการยอมรับ และทำหน้าที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ แทนและนำส่งให้ โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดยอมแก้ไขในข้อ 9 เรื่องความรับผิดชอบเท่านั้น (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ช ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เรื่องการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542) นั่นคือ การยกเลิกความรับผิดชอบของทางโรงแรมที่มีต่อการไม่ยอมเสียค่าธรรมเนียมฯ ของผู้พัก แต่มิได้มีการชะลอการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯแต่อย่างใด

ในช่วงแรกของการบังคับใช้ข้อบัญญัติ (ต.ค. พ.ศ.2542-ก.ย. พ.ศ.2543) ปรากฏว่ามีโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯเพียง 43 แห่ง เป็นเงิน 388,802 บาท (ที่มา: ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา) โดยบางโรงแรมก็ไม่มีการนำส่งทุกเดือน ทำให้ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมัยต่อมา ภายใต้การนำของนายรักชาติ กิวิวัฒน์ศักดิ์ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้เรียกประชุมผู้ประกอบการ เพื่อเร่งรัดให้ทางโรงแรมมีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯอย่างถูกต้องมากขึ้น ซึ่งจะทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับค่าธรรมเนียมฯ อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

แต่ทางแกนนำของโรงแรมก็พยายามเจรจาต่อรองให้มีการจัดเก็บในระบบเหมาจ่ายเหมือนดังเช่น จังหวัดขอนแก่นซึ่งเสียในจำนวนที่ต่ำ ทั้งนี้เพราะโรงแรมต้องเป็นฝ่ายจ่ายค่าธรรมเนียมฯ แทนลูกค้า แต่องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ยอมและให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย การต่อรองในเรื่องจำนวนค่าธรรมเนียมฯระหว่างสองฝ่ายใช้เวลาประมาณ 1 ปีกว่า ก็ยังไม่ได้ข้อสรุปที่แน่นอน และเป็นที่พอใจของทุกฝ่าย โดยทางโรงแรมไม่ต้องการที่จะรับภาระทำรายชื่อหรือทะเบียนผู้เข้าพัก ทั้งยังไม่ได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯจากผู้พัก หากแต่จัดทำข้อมูลในใบเสร็จรับเงินให้ตรงกับยอดเงินที่นำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพราะเกรงว่าจะกระทบกับลูกค้า ดังนั้นเมื่อทางโรงแรมยอมรับผิดชอบจ่ายค่าธรรมเนียมฯ แทนลูกค้า จึงส่งผลให้โรงแรมต้องพยายามเจรจาต่อรองเพื่อให้เสียค่าธรรมเนียมฯ น้อยที่สุด แต่ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ไม่ยินยอม และพยายามที่จะให้โรงแรมเข้าสู่ระบบอย่างถูกต้อง

เมื่อการเจรจาต่อรองไม่ประสบความสำเร็จ เพราะข้อเสนอที่แต่ละฝ่ายเสนอมาร่างต่างก็ปฏิเสธ ทำให้ทางโรงแรมก็ยังคงเสียแบบเดิมคือ ยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดแทนผู้พัก โดยโรงแรมขนาดเล็ก (60-80 ห้อง) จะจ่ายประมาณเดือนละ 500-1,000 บาท ขนาดกลาง (100-120 ห้อง) จ่ายประมาณเดือนละ 1,000-2,000 บาท และโรงแรมขนาดใหญ่ (150 ห้องขึ้นไป) จ่ายประมาณเดือนละ 2,000-3,000 บาท อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้ดำเนินการทางกฎหมายแต่อย่างไรก็ตาม ผลการบริหารงานในสมัยที่นายรักษชาติ เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำให้จำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯเพิ่มขึ้น 70 กว่าแห่ง เป็นเงิน 447,771 บาท (ที่มา: ส่วนการคลังองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา) และเมื่อ นายวิฑูร กลับเข้ามาบริหารงานอีก ก็ได้มีการติดตามและขยายผลการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ของโรงแรมต่างๆ ทำให้ยังมีโรงแรมหลายแห่งที่ยังไม่ได้นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา จึงไม่ประสบความสำเร็จมากเท่าที่ควร เพราะยังมีผู้ประกอบการบางส่วนประมาณ 30 กว่าแห่ง ยังไม่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ โดยที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้ติดตามเพิ่มเติมและดำเนินการอย่างใดกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาไม่ต้องการสร้างภาระให้ผู้ประกอบการ อีกทั้งงบประมาณที่รัฐบาลอุดหนุนให้แก่องค์กรก็มีจำนวนมากเพียงพออยู่แล้ว ขณะที่กลุ่มโรงแรม 70 กว่าแห่งที่จ่ายก็ยังมีหลายแห่งที่ไม่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้ครบทุกเดือน

2.5 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดขนาดเล็ก มีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 24 คน โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ประกอบด้วย 3 อำเภอ คือ อำเภอเมือง

อำเภอกลาง และอำเภอกระทุ่ม ภูเก็ตตั้งอยู่ทางชายฝั่งทะเลตะวันตกของไทยในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวและเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในย่านทะเลอันดามัน ในปี พ.ศ.2544 มีสถิติผู้มาเยี่ยมเยือนทั้งสิ้นจำนวน 3,789,660 คน ขณะที่มีสถานพักแรมรองรับผู้มาเยือน ในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ. 2544 จำนวน 344 และ 510 แห่ง ตามลำดับ นับเป็นจำนวนห้องพัก 19,574 และ 26,759 ห้อง ตามลำดับ โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวพักโรงแรม 2,971,211 และ 3,275,669 คน ตามลำดับ (กองสถิติและวิจัย, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545: 249, 270)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตภายใต้การนำของนายบันลือ ตันติวิท นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเริ่มออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในช่วงปีพ.ศ.2542 โดยมีการประชุมปรึกษาหารือกับทางฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมและผู้ที่เกี่ยวข้องในจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้มีการรับฟังและแสดงความคิดเห็นก่อนจะออกข้อบัญญัติ ทั้งนี้เพราะตระหนักถึงปัญหาการต่อต้านของผู้ประกอบการในจังหวัดอื่นๆ ซึ่งผลของการประชุมระหว่างฝ่ายจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด กลุ่มสมาคมที่เกี่ยวข้องด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยว และคณะกรรมการภาครัฐและเอกชนประจำจังหวัด โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานในที่ประชุม ได้ขอเสนอให้มีการชะลอระยะเวลาจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ออกไปเป็นเวลา 2 ปี และให้มีการพิจารณาอัตราค่าธรรมเนียมฯ ให้เกิดความเหมาะสม รวมทั้งให้นำเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ มาใช้พัฒนาด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตด้วย

เมื่อฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนำข้อเสนอดังกล่าวเข้าที่ประชุมของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็มีการอภิปรายอย่างกว้างขวาง และลงมติให้มีการออกข้อบัญญัติ โดยเลื่อนระยะเวลาจัดเก็บออกไปประมาณ 1 ปี เป็นการบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2543 และกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมฯ เป็นร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ข ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่องการเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2543) และเมื่อใกล้ครบกำหนดตามเวลาจัดเก็บจริง องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตภายใต้การนำของนายประสิทธิ์ โกยศิริพงศ์ต้องเผชิญกับการต่อต้านจากแกนนำของกลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว 2 กลุ่ม คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ นำโดย นายสิทธิ ตันทวนิช นายกสมาคมโรงแรมและสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต นำโดย นายปมูข อัจฉริยะฉาย นายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวฯ โดยในการประชุมร่วมระหว่างฝ่ายจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด และสมาคมทั้งสอง เพื่อเตรียมการบังคับใช้ข้อบัญญัติ ก็เกิดการเจรจาต่อรองในเรื่องการขอเลื่อนเวลาและขอลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ ลงอีก ส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องแก้ไขข้อบัญญัติเพื่อให้ทางฝ่ายผู้ประกอบการยอมรับ ซึ่งในการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติฯ พ.ศ. 2543 ได้ระบุถึงการเปลี่ยนแปลงอัตราการจัดเก็บจากร้อยละ 2 เป็นอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2543 ถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2544 และอัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่

วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2544 เป็นต้นมา ทั้งนี้โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2543 เป็นต้นไป

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะแก้ไขข้อบัญญัติโดยลดอัตราค่าธรรมเนียมฯและทำเป็นแบบขึ้นบันได ก็ยังไม่ได้รับการยอมรับจากผู้ประกอบการ โรงแรม ดังนั้นจึงมีการเจรจาต่อรองกันไปและเมื่อนำปัญหาดังกล่าวเข้าสู่การเจรจาต่อรองอย่างเป็นทางการ ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดกับกลุ่มสมาคมของผู้ประกอบการ โรงแรม 2 กลุ่ม โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานในที่ประชุม ก็มีข้อตกลงร่วมกันในแนวทางที่ฝ่ายผู้ประกอบการ ต้องการอีก 3 ข้อ คือ

(1) การแก้ไขข้อบัญญัติในเรื่องบทลงโทษต่างๆ และยกเลิกการให้อำนาจหน้าที่ พนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ตรวจสอบตรวจค้น โรงแรม และริบทรัพย์สินขายทอดตลาด

(2) เปลี่ยนแปลงอัตราค่าธรรมเนียมฯ และขึ้นการจัดเก็บใหม่ คือ
ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2543-30 เมษายน พ.ศ.2544 เก็บอัตราร้อยละ 0.2 ของค่าเช่าห้องพัก
ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ.2544- 30 กันยายน พ.ศ.2544 เก็บอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก
ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2544 เป็นต้นไป เก็บในอัตราร้อยละ 1 ของค่าเช่าห้องพัก

(3) ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นหลัก และให้มีตัวแทนของผู้ประกอบการจากในเมือง หาดกะตะ หาดกะรน หาดบางเทา หาดป่าตอง และหาดกมลา เข้าร่วมเป็นกรรมการรับทราบใช้เงินด้วย เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดนำผลจากการเจรจาต่อรองดังกล่าวมาประชุมแก้ไขข้อบัญญัติก็ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงข้อบัญญัติอีก 2 ครั้ง คือในช่วงต้นปีและกลางปี พ.ศ.2544 โดยได้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2544 และข้อบัญญัติฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544 ตามลำดับ (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ฅ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2544 และภาคผนวก ฅ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544)

การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตหลังประกาศใช้ข้อบัญญัติฯ พ.ศ. 2544 และข้อบัญญัติฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544 ไม่ได้ประสบผลสำเร็จเท่าใดนัก โดยในช่วงตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2543-28 กันยายน พ.ศ.2544 มีจำนวนโรงแรมที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ เพียง 101 รายจากจำนวน 525 ราย คิดเป็นเงิน 5,574,111.96 บาท (ที่มา: ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) ทั้งนี้เนื่องจากยังมีแกนนำของกลุ่มผู้ประกอบการที่ต่อต้าน

หลักๆ อยู่ในเขตพื้นที่ซึ่งเป็นที่แหล่งท่องเที่ยวสำคัญคือ กลุ่มชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน นำโดยนายสมชาย ศิลปานนท์ และกลุ่มชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตองนำโดยนายกฤษดา ต้นสกุล ทั้ง 2 กลุ่มเป็นกลุ่มที่มีการรวมตัวเข้มแข็งมาก และทั้ง 2 ชมรมนี้ยังเป็นสมาชิกของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตด้วย แต่ก็มีความเป็นอิสระจากสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวฯ โดยจะไม่ทำตามแนวทางที่สมาคมเสนอ หากไม่เห็นด้วยกับแนวทางหรือข้อตกลงนั้นๆ และโดยเฉพาะการออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งทางชมรมทั้งสองไม่เห็นด้วยในเชิงหลักการ ถึงแม้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะพยายามปรับเปลี่ยนข้อบัญญัติและวิธีการดำเนินงานแล้วก็ตาม ทั้ง 2 กลุ่มจึงยังคงต่อต้านอยู่เช่นเดิม ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจึงไม่ประสบความสำเร็จในการเก็บค่าธรรมเนียมๆ จากผู้พักในโรงแรม เพราะผู้ประกอบการโรงแรมส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ แม้ว่าจะจัดให้มีการประชุมปรึกษาหารืออย่างเป็นทางการกับแกนนำของสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้และสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต โดยมีฝ่ายจังหวัดเป็นประธานในที่ประชุม แต่ข้อตกลงจากการประชุมไม่สามารถขยายผลไปสู่การยอมรับของบรรดาผู้ประกอบการโรงแรมอย่างถ้วนทั่ว และเมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ดำเนินการเชิงรุกโดยจัดประชุมผู้ประกอบการโรงแรมในพื้นที่ต่างๆ คือ หาดป่าตอง หาดกะตะ-กะรน อำเภอถลาง และอำเภอเมือง เพื่อขยายผลการจัดเก็บให้มากขึ้น ซึ่งปรากฏว่าได้รับความร่วมมือจากผู้ประกอบการที่นำส่งค่าธรรมเนียมๆ ให้เป็นประจำเท่านั้น ขณะที่ฝ่ายผู้ประกอบการซึ่งยังไม่ยอมรับเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมๆ ก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมประชุมแต่อย่างใด และองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ยังคงใช้วิธีการประนีประนอมกับผู้ประกอบการ โรงแรมส่วนใหญ่ที่ไม่นำส่งค่าธรรมเนียมๆ ต่อไป โดยมีเป้าหมายที่จะพยายามให้ผู้ประกอบการ โรงแรมเข้าสู่ระบบมากขึ้น

2.6 องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดขนาดกลาง มีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด 30 คน โดยมีหน้าที่ความรับผิดชอบในพื้นที่จังหวัดกาญจนบุรีซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคกลางของประเทศไทย ประกอบด้วย 13 อำเภอ กาญจนบุรีเป็นจังหวัดที่มีภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นป่าเขา มีทั้งป่าโปร่งและป่าดงดิบ มีแม่น้ำสำคัญ 2 สาย คือ แควใหญ่และแควน้อย ซึ่งไหลมาบรรจบกันเป็นแม่น้ำแม่กลองบริเวณตัวเมืองกาญจนบุรี แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ คือ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เช่น สะพานข้ามแม่น้ำแคว สุสานทหารสัมพันธมิตร รongลงมา คือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ในปี พ.ศ.2544 มีสถิติผู้มาเยี่ยมชมเยือนทั้งสิ้นจำนวน 4,533,674 คน ขณะที่มีสถานพักแรมรองรับผู้มาเยือน ในปี พ.ศ. 2543 และ พ.ศ.2544 จำนวน 180 และ 182 แห่ง ตามลำดับ นับเป็นจำนวนห้องพัก 7,067 และ 7,014 ห้อง ตามลำดับ โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวพักโรงแรม 811,013 และ 823,396 คน ตามลำดับ (กองสถิติและวิจัย, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545:28, 47)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ภายใต้การนำของนายอำนาจ แซ่มซ้อย นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ปฏิบัติตามมติของสมัชชาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทยที่ขอให้ทุกจังหวัดออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 พร้อมๆ กัน ดังนั้นจึงนำร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ เข้าสู่การประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ในวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2542 เพื่ออนุมัติ และประกาศใช้ในวันที่ 16 เมษายน พ.ศ.2542 (รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก ฎ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ พ.ศ. 2542)

เมื่อฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมรับทราบข้อบัญญัติดังกล่าว ก็เริ่มมีการเคลื่อนไหวต่อต้าน โดยแกนนำสำคัญ คือนายประจักษ์ สวัสดิสิงห์ ในฐานะประธานชมรมโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟกาญจนบุรี ได้เข้าพบนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อสอบถามข้อมูลในรายละเอียดและเจรจาต่อรองในเรื่องระยะเวลาที่จะเริ่มจัดเก็บและขอลดอัตราค่าธรรมเนียมฯรวมทั้งพยายามที่จะชี้แจงถึงข้อจำกัดของธุรกิจโรงแรมด้วย แต่ในการปรึกษาหารือดังกล่าว ทางชมรมฯ ก็ยังไม่ได้รับความกระจ่างมากนัก และได้ขอให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ามาประชุมร่วมเพื่อชี้แจงให้ทางผู้ประกอบการทราบในรายละเอียดต่างๆ ด้วยโดยทางชมรมฯ เป็นฝ่ายเชิญผู้ประกอบการให้มาเข้าร่วมประชุม และในการประชุมนั้นผู้ประกอบการได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางและรุนแรง โดยเฉพาะเรื่องปัญหาการบริการสาธารณะของภาครัฐที่ด้อยคุณภาพไม่เอื้อประโยชน์ต่อทางโรงแรม แต่จะเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรม ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องยุติการประชุมและให้ทางผู้ประกอบการไปประชุมเพื่อหาข้อสรุปและนำเสนอองค์การบริหารส่วนจังหวัดต่อไป ดังนั้นเมื่อทางชมรมฯ ได้ประชุมคณะกรรมการแล้วจึงทำหนังสือถึงนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อขอให้มีการผ่อนผันและยืดเวลาการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯออกไปอีก 2 ปี โดยให้เริ่มใช้วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2544 ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดมิได้ให้คำตอบกับทางชมรมฯ แต่อย่างใด และเมื่อผู้ประกอบการไม่ได้รับทราบผลจึงมิได้ดำเนินการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพักเพื่อนำส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด

ขณะที่ผู้ประกอบการ โรงแรมเพิกเฉยต่อการปฏิบัติตามข้อบัญญัติฯ องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มิได้มีมาตรการหรือวิธีการจัดการปัญหาดังกล่าว แต่ก็มีมีการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพื่อลงไปสำรวจและประชาสัมพันธ์ให้โรงแรมในพื้นที่ต่างๆ ของจังหวัดรับทราบ ซึ่งเมื่อทางโรงแรมทั้งหลายมีการแสดงออกแบบรับรู้เฉยๆ แต่มิได้ทำตามข้อบัญญัติฯ องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ไม่ได้ดำเนินการอย่างใด ต่อมาเมื่อสิ้นสุดสมัยการบริหารงานของนายอำนาจ แซ่มซ้อย และนายสินชัย สาระสาลิน เข้ามาดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหาร

บริหารส่วนจังหวัด ทีมบริหารในสมัยนี้ซึ่งนำโดยนายเดือน ทองยิ้ม และนายวสันต์ ภูษิตกาญจนารองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้เริ่มสานต่อนโยบายเดิม โดยเชิญผู้ประกอบการโรงแรมมาประชุม ซึ่งในการประชุมร่วมทำให้ทราบว่าผู้ประกอบการยอมจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ให้ แต่มีประเด็นที่แกนนำผู้ประกอบการต้องการจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด 5 เรื่อง คือ (1) ขอเลื่อนระยะเวลาออกไปอีก 1 ปี (2) ขอลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ (3) ต้องการทราบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะนำเงินรายได้ส่วนนี้ไปทำอะไร (4) ผลประโยชน์ที่ทางโรงแรมจะได้รับ (5) รายละเอียดในเชิงวิธีการที่ทางโรงแรมต้องดำเนินการตามข้อบัญญัติฯ โดยในประเด็นที่ 1 และ 2 ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ยินยอม เพราะไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงข้อบัญญัติ แต่จะให้ทางโรงแรมเสียแบบเหมาจ่ายแทน ส่วนประเด็นที่ 3, 4 และ 5 เป็นเรื่องที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังไม่สามารถหาคำตอบและรายละเอียดให้ทางโรงแรมทราบได้ จากนั้นผู้บริหารทั้งสองได้นำเรื่องดังกล่าวมาปรึกษาหารือกับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่ก็ถูกขยับยั้งให้หยุดดำเนินการใดๆ ส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้เลย อีกทั้งยังมีได้มีการดำเนินการยกเลิกข้อบัญญัติที่ออกมาบังคับใช้แต่อย่างใด

3. ข้อสังเกตเกี่ยวกับรูปแบบการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และวิธีการแก้ปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา 6 แห่งข้างต้นมีข้อสังเกตที่สำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือ

3.1 จุดเริ่มต้นของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 6 แห่ง ได้ปฏิบัติตามมติของสมัชช้องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทยซึ่งอาศัยอำนาจตามมาตรา 65 ของพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และกฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2541) ที่ระบุให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดหารายได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้ และตามมติดังกล่าวก็กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกแห่งออกข้อบัญญัติ เพื่อให้มีผลบังคับใช้พร้อมกันทั่วประเทศตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 5 แห่งจึงออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ โดยอาศัยร่างข้อบัญญัติที่ทางคณะกรรมการประสานงานและติดตามการตราพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง และระเบียบตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.2540 จัดทำมาเป็นต้นแบบ และมีการปรับเปลี่ยนในรายละเอียดบ้าง ยกเว้นองค์การบริหาร

ส่วนจังหวัดภูเก็ตนำร่างข้อบัญญัติดังกล่าวมาปรึกษาหารือกับสรรพากรจังหวัดและจัดทำร่างข้อบัญญัติขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เกิดความชัดเจนและมีความรัดกุมมากขึ้น ในส่วนรายได้จากค่าธรรมเนียมต่างๆจะนำมาใช้จ่ายในองค์กรและสนับสนุนการจัดบริการสาธารณะในพื้นที่ต่างๆ ของจังหวัดโดยทั่วไปและไม่ได้มีความชัดเจนแต่อย่างใด ซึ่งในเบื้องต้นนี้ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดมิได้มีนโยบายที่จะนำมาใช้เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวเลย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จุดเริ่มต้นของการออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมๆขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปตามแนวทางที่กฎหมายกำหนดและตามมติร่วมในสมัชช้องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่ละแห่งมิได้แสดงความชัดเจนถึงการวางแผนความต้องการรายได้ รวมถึงแนวทางที่จะสร้างความเข้าใจกับผู้ประกอบการให้ชัดเจน

3.2 การเผชิญกับการต่อต้านจากผู้ประกอบการโรงแรม

เมื่อผู้ประกอบการโรงแรมทราบถึงการออกข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมๆจากผู้พักในโรงแรม โดยที่กฎหมายระบุให้ทางโรงแรมเป็นฝ่ายเรียกเก็บค่าธรรมเนียมๆ จากผู้มาเข้าพักและนำส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกเดือน ก็ได้เคลื่อนไหวต่อต้านการเก็บค่าธรรมเนียมๆดังกล่าว โดยอาศัยกลไกของกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในแต่ละจังหวัดเป็นแกนนำ ซึ่งแต่ละจังหวัดจะมีกลุ่มผลประโยชน์ดังกล่าวอย่างน้อย 1 กลุ่ม

3.3 การจัดการกับปัญหาการต่อต้านค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและผลที่เกิดขึ้น

เมื่อเผชิญกับการต่อต้านจากผู้ประกอบการโรงแรม องค์การบริหารส่วนจังหวัดส่วนใหญ่นิยมใช้วิธีการสร้างความเข้าใจกับผู้ประกอบการโรงแรม และหาทางออกที่ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดและทางกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมสามารถยอมรับร่วมกันได้ และผลของการเจรจาดังกล่าวจะแตกต่างกันไปตามแต่ละกรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่สามารถแสวงหาจุดร่วมกับผู้ประกอบการได้อย่างชัดเจนก็จะมีรายได้จากค่าธรรมเนียมๆจากผู้พักในโรงแรม เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดยอมให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าธรรมเนียมๆ เท่าที่จะเต็มใจจ่าย โดยกำหนดฐานการเสียค่าธรรมเนียมๆ ไว้ 2 ช่วง คือ ช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการโรงแรมนำส่งโดยคิดจากฐานของผู้ที่เข้าพักประมาณร้อยละ 75 ในขณะที่ช่วงซึ่งมิใช่ฤดูกาลท่องเที่ยวให้คิดโดยประมาณจากฐานของผู้เข้าพักที่ร้อยละ 25 ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ก็ยอมลดอัตราค่าธรรมเนียมๆ จากร้อยละ 2 เป็นร้อยละ 0.8 ของค่าเช่าห้องพัก และสำหรับองค์การ

บริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ก็ยอมเลื่อนระยะเวลาการจัดเก็บออกไปอีก 1 ปี และลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ เป็นร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก รวมทั้งกำหนดให้มีการคิดค่าธรรมเนียมฯ จากฐานของจำนวนห้องพักที่ขายได้เพียงร้อยละ 30 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จขององค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 3 แห่ง ก็ตั้งอยู่บนหลักของการประนีประนอมร่วมกัน เพราะต้องการให้ผู้ประกอบการโรงแรมยอมเข้าสู่ระบบการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ก่อนเป็นสำคัญ โดยยังมีได้ต้องการรายได้ที่เต็มเม็ดเต็มหน่วยมากนัก

องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่สามารถหาข้อสรุปที่ตกลงชัดเจนร่วมกับฝ่ายผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านได้ ก็ไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้ ดังเช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เพราะยังมีผู้ประกอบการโรงแรมบางส่วนประมาณร้อยละ 30 ที่มีได้นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็ไม่สามารถหาข้อสรุปได้ แม้ว่าจะยอมเปลี่ยนแปลงข้อบัญญัติหลายครั้ง เพื่อให้ทางผู้ประกอบการยอมรับ ส่งผลให้ได้รับรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวจากจำนวนโรงแรมที่จ่ายคิดเป็นประมาณร้อยละ 19 จากจำนวนโรงแรมทั้งหมด (ในปีพ.ศ.2544)

ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีนั้นมีความแตกต่างจากกรณีอื่นๆ โดยมีได้เผชิญกับการต่อต้านจากกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่รุนแรง แต่ก็ไม่สามารถหาข้อตกลงร่วมกับทางผู้ประกอบการได้ เนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดขาดการสานต่อนโยบายและความจริงจังในการบริหาร ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีไม่มีรายได้จากค่าธรรมเนียมดังกล่าวในปี พ.ศ. 2543-2544 แต่อย่างใด

กล่าวโดยสรุป จากปรากฏการณ์การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ใน 6 กรณีศึกษาข้างต้น ทำให้ทราบว่า เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดออกกฎหมายเพื่อใช้บังคับจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ โดยให้ผู้ประกอบการโรงแรมเรียกเก็บและนำส่งให้ นั่น มิใช่จะเกิดผลบังคับใช้ได้โดยง่าย เพราะฝ่ายที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับจัดเก็บยอมจะไม่เห็นด้วย และการเคลื่อนไหวต่อต้านก็จะตามมา โดยเฉพาะเมื่อฝ่ายต่อต้านนั้นเป็นชนชั้นนายทุน ซึ่งมีการรวมกลุ่มในรูปของกลุ่มผลประโยชน์อย่างชัดเจน และมีรูปแบบอย่างเป็นทางการอยู่แล้ว ก็ย่อมไม่เป็นการยากที่จะออกมาเคลื่อนไหวต่อต้าน และเมื่อต้องเผชิญกับการต่อต้านในระดับท้องถิ่น ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มีความใกล้ชิดกับผู้ประกอบการในจังหวัดด้วย ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ต้องการรายได้และสร้างผลงานเพื่อแสดงถึงศักยภาพในการหารายได้ด้วยตนเอง ก็ต้องใช้วิธีการประนีประนอม เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงในระดับท้องถิ่น ซึ่งการที่จะสร้างให้เกิดความยินยอมจากผู้ประกอบการได้นั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องใช้เวลาในการเจรจาต่อรองนาน

โดยเฉพาะถ้ากลุ่มผลประโยชน์ที่เป็นแกนนำในการต่อต้านมีความเข้มแข็งมาก และมีใช้ว่าองค์กรบริหารส่วนจังหวัดจะจัดการกับปัญหาดังกล่าวได้ทุกแห่ง หากองค์กรบริหารส่วนจังหวัดใดแสวงหาข้อตกลงร่วมกับกลุ่มต่อต้านไม่ได้ ก็จะทำให้เก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง หรือไม่ได้เลย รวมทั้งอาจจะนำมาซึ่งปัญหาอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาเรื่องความไม่เป็นธรรมที่จะเกิดขึ้นระหว่างฝ่ายผู้ประกอบการโรงแรมที่นำส่งกับฝ่ายที่ไม่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ ตามมานั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

สาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม

ข้อเขียนในบทที่ผ่านมาได้อธิบายปรากฏการณ์ต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ผู้เสียภาษีรวมตัวกันเป็นกลุ่ม และแสดงออกซึ่งความไม่ยินยอมเสียภาษีให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะเหตุใดผู้ประกอบการโรงแรมจึงไม่ยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ และรวมตัวกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้ประกอบการโรงแรมคิดอย่างไร มีเหตุจูงใจอะไรจึงได้เลือกใช้วิธีต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ แทนที่จะยินยอมนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์แกนนำของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ สัมภาษณ์ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา และประมวลข้อมูลข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เกี่ยวกับการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในระหว่างเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2545 ถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2546 โดยมีรายละเอียดในภาคผนวก ก แสดงแหล่งการจัดเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลจากการสัมภาษณ์สามารถสรุปได้ว่า การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของผู้ประกอบการโรงแรมเกิดจากสาเหตุหลัก 2 ประการคือ (1) กลุ่มผู้ต่อต้านมีทัศนคติว่าต้องรับภาระสูงเกินไป (2) กลุ่มผู้ต่อต้านมีความเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดก่อให้เกิดความไม่เสมอภาค และทำให้กลุ่มตนเสียเปรียบโรงแรมในจังหวัดอื่นๆ ที่ไม่จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ หรือจัดเก็บในอัตราต่ำกว่า นอกจากนี้ กลุ่มผู้ต่อต้านในบางจังหวัดยังมีทัศนคติว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดขาดความชอบธรรมในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพราะองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีพื้นที่และหน้าที่ความรับผิดชอบที่ชัดเจน ที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้มีผลงานด้านการส่งเสริมกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม อีกทั้งยังมีภาพพจน์ไม่ดี ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งเป็นสาเหตุที่สนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในบางจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา

1. สาเหตุหลักของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

สาเหตุหลักของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อการสูญเสียผลประโยชน์ของทางผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านโดยตรง ประกอบด้วยทัศนคติของกลุ่มผู้ต่อต้านที่มีต่อประเด็นของการแบกรับภาระค่าธรรมเนียมฯ มากเกินไป และประเด็นของความไม่เสมอภาคของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังนี้

1.1 กลุ่มผู้ต่อต้านมีทัศนคติว่าต้องรับภาระ “สูงเกินไป”

กลุ่มผู้ต่อต้านทั้ง 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาให้เหตุผลเหมือนกันว่าหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดขึ้นนั้นทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมต้องรับภาระจากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ สูงเกินไปจึงต้องรวมตัวกันต่อต้าน ภาระที่ว่าสูงเกินไปนี้ประกอบด้วยภาระที่เป็นตัวเงินและภาระที่ไม่เป็นตัวเงิน

1.1.1 ภาระที่เป็นตัวเงิน

ภาระที่เป็นตัวเงินในที่นี้หมายถึง จำนวนเงินค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บจากผู้เข้าพัก โดยหลักการแล้วผู้รับภาระค่าธรรมเนียมฯ คือผู้เข้าพักโรงแรม มิใช่ผู้ประกอบการโรงแรม แต่ผู้ต่อต้านอธิบายว่าในทางปฏิบัติที่เป็นจริงนั้น โรงแรมไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯจากผู้เข้าพักได้ ดังนั้นหากโรงแรมจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมฯแทนผู้เข้าพัก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โรงแรมจะต้องแบกรับภาระที่เป็นตัวเงินจากการเก็บค่าธรรมเนียมฯ ทั้งหมด เพราะไม่สามารถผลักภาระไปยังผู้เข้าพักโรงแรมตามหลักการที่กำหนดไว้ได้นั่นเอง

เพราะเหตุใดทางผู้ประกอบการโรงแรมจึงไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพักได้? กลุ่มผู้ต่อต้านอธิบายสาเหตุหลักของการไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯจากผู้เข้าพักได้ไว้ 4 ประการ คือ

1.1.1.1 ระบบการซื้อขายบริการล่วงหน้า

กลุ่มผู้ต่อต้านในทุกจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาให้เหตุผลว่าโรงแรมจำนวนมากได้ทำสัญญาตกลงราคาซื้อขายบริการล่วงหน้าประมาณ 1 ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มโรงแรมขนาดใหญ่ที่มีลูกค้าจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูง เช่น โรงแรมในจังหวัดภูเก็ตและชลบุรี เป็นต้น หากโรงแรม

จะเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้เข้าพักเพิ่มเติมจากราคาที่ตกลงกันได้ก็จะเป็นการยุ่งยาก และอาจทำให้โรงแรมเสียลูกค้าได้

กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดชลบุรีให้เหตุผลว่ามีความจำเป็นต้องคัดค้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในปี พ.ศ. 2542 ทั้งนี้เพราะโรงแรมไม่สามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพักซึ่งมีการทำสัญญาตกลงราคาไว้ล่วงหน้าได้ ผู้ประกอบการจึงพยายามต่อรองขอเลื่อนระยะเวลาการจัดเก็บออกไปเป็นเวลา 1-2 ปี เพื่อไม่ให้ภาระตกอยู่กับผู้ประกอบการโรงแรมทั้งหมด

1.1.1.2 ตลาดธุรกิจโรงแรมถดถอยและมีการแข่งขันที่เข้มข้น

กลุ่มผู้ต่อต้านทั้ง 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาอธิบายว่าสภาวะการถดถอยทางเศรษฐกิจในช่วงปี พ.ศ.2541-2544 ทำให้อุปสงค์ของธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวลดลง โรงแรมต่างๆ มียอดขายและกำไรลดลงไปจากช่วงก่อนหน้านั้นอย่างมาก อีกทั้งต้องมีการแข่งขันกันมากขึ้น สถานการณ์ดังกล่าวนี้ยังทำให้โรงแรมไม่กล้าเสี่ยงเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพราะมีโอกาสที่จะสูญเสียลูกค้าและรายได้ ซึ่งเข้าทำนอง “ได้ไม่คุ้มเสีย” ในขณะที่การถดถอยของธุรกิจโรงแรมก็ทำให้ผู้ประกอบการมีขีดความสามารถในการแบกรับภาระค่าธรรมเนียมฯ ลดลงไป จึงรวมตัวกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

1.1.1.3 ผู้เข้าพักไม่ยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ

กลุ่มผู้ต่อต้านอธิบายว่า ผู้เข้าพักโรงแรมจำนวนมากไม่ทราบว่าได้มีการออกกฎหมายให้อำนาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และไม่ทราบว่ามืองค์การบริหารส่วนจังหวัดใดบ้างที่ได้ประกาศจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ไปแล้ว และจัดเก็บอย่างไร อัตราเท่าใด เนื่องจากรัฐบาลและองค์การบริหารส่วนจังหวัด มิได้มีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องดังกล่าวนี้ อย่างเพียงพอ เมื่อโรงแรมดำเนินการเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพักก็ต้องใช้เวลาอธิบาย และเกรงว่าผู้เข้าพักจำนวนมากจะไม่เชื่อและไม่ยินยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ

กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมใน 3 จังหวัด คือ เชียงใหม่ นครราชสีมา และ กาญจนบุรี เคลื่อนไหวต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เมื่อพบว่าผู้เข้าพักในโรงแรมจำนวนมากไม่ยินยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ ที่โรงแรมเรียกเก็บ เพราะไม่ทราบว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ออกข้อบัญญัติจังหวัดว่าด้วยการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มิได้ประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยว บริษัทนำเที่ยว ผู้ใช้บริการห้องพักของโรงแรม และสาธารณชนทั่วไปทราบล่วงหน้าอย่างทั่วถึง

1.1.1.4 ภาวะภาษีสรรพากรที่เชื่อมโยงกับการเปิดเผยข้อมูลจริงต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กลุ่มผู้ต่อต้านจำนวนหนึ่งให้เหตุผลว่าหากให้ทางผู้ประกอบการโรงแรมแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับผู้เข้าพักและตัวเลขบัญชีรายได้จากผู้เข้าพักตามความเป็นจริงต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามที่กำหนดไว้ ก็อาจเป็นช่องทางที่จะนำไปสู่การตรวจสอบภาษีอื่นๆ โดยเฉพาะภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีมูลค่าเพิ่มที่กรมสรรพากรจัดเก็บ และอาจทำให้โรงแรมต้องจ่ายภาษีสรรพากรเพิ่มขึ้น มูลเหตุแห่งนี้เป็นสาเหตุหลักที่สำคัญอย่างมากที่ทำให้กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

1.1.2 ภาวะที่ไม่เป็นตัวเงิน

กลุ่มผู้ต่อต้านให้เหตุผลว่า นอกจากโรงแรมจะต้องรับภาระค่าธรรมเนียมฯ ที่เป็นตัวเงินแทนผู้เข้าพักแล้ว ยังต้องรับภาระด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดเก็บและนำส่งเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดอีกหลายประการ ดังนี้

1.1.2.1 อธิบายเหตุผลให้ผู้เข้าพักเข้าใจและยินยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ

1.1.2.2 คำนวณจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด

1.1.2.3 ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ให้ผู้เข้าพัก

1.1.2.4 บันทึกรายการบัญชี และรวบรวมเงินค่าธรรมเนียมฯ ที่หักไว้เพื่อนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด พร้อมเอกสารหลักฐานตามที่ปรากฏในภาคผนวก ฎ ทุกวันที่ 10 ของเดือน

1.1.2.5 ติดตามทวงค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพักที่ค้างชำระหรือชำระไม่ครบถ้วน

ผู้ประกอบการประเภทเกสต์เฮาส์และกิจการที่พักแรมขนาดเล็กให้ความสำคัญกับภาระด้านการบริหารจัดการดังกล่าวนี้มากเป็นพิเศษ เนื่องจากกิจการส่วนใหญ่ยังไม่มีการจัดทำระบบข้อมูลผู้เข้าพักและไม่มีบัญชีการเงินที่ได้มาตรฐาน หากจะต้องจัดทำเอกสารหลักฐานส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดตามที่กำหนดก็จะต้องลงทุนพัฒนาระบบข้อมูลและระบบบัญชีการเงินที่ได้มาตรฐานขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นภาระมากพอสมควร เนื่องจากปัจจัยคือ ผู้ประกอบการโรงแรมปรับตัวไม่ทันกับภาระที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

ทั้งนี้ผู้ประกอบการโรงแรมในบางจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา 4 จังหวัดคือ จังหวัดตราด เชียงใหม่ นครราชสีมา และกาญจนบุรีให้เหตุผลว่าจำเป็นต้องรวมกลุ่มกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพราะปรับตัวไม่ทันเนื่องจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ด้วยความความเร่งรีบมากเกินไป กลุ่มผู้ต่อต้านให้เหตุผลเพิ่มเติมว่าทางโรงแรมต้องการเวลาในการเตรียมตัวปรับระบบบริหารจัดการระบบข้อมูลและบัญชีเพื่อเข้าสู่ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องมีทางออกสำหรับกรณีการซื้อขายบริการล่วงหน้าในช่วงการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ระบบใหม่ที่ราบรื่น เมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ให้เวลาและแนวทางให้ผู้ประกอบการได้มีโอกาสปรับตัว ผู้ประกอบการโรงแรมก็จะต้องรับภาระและความเสี่ยงทั้งปวงไว้มากเกินไป เมื่อไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าก็ต้องรวมตัวกันต่อต้าน เพื่อชะลอการบังคับใช้กฎหมาย หรือยกเลิกการจัดเก็บในที่สุด

กล่าวโดยสรุป กลุ่มผู้ต่อต้านประเมินว่าในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2542-2544 นั้น ผู้ประกอบการโรงแรมต้องแบกรับภาระจากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ แทนผู้เข้าพัก ในขณะที่ธุรกิจโรงแรมกำลังอยู่ในช่วงถดถอยและมีขีดความสามารถในการแบกรับภาระภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ ลดลงเป็นอย่างมาก จึงดูเหมือนไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากรวมตัวกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังปรากฏการณ์ที่อธิบายไปแล้วข้างต้น

1.2 กลุ่มผู้ต่อต้านมีทัศนคติว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ไม่เสมอภาค

กลุ่มผู้ต่อต้านมีความเห็นว่า การจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขาดความเสมอภาคหรือไม่เป็นธรรม ด้วยสาเหตุ 2 ประการคือ

ประการแรก กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาทั้ง 6 จังหวัดล้วนได้รับทราบถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบางจังหวัดมิได้จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในขณะที่แต่ละจังหวัดจัดเก็บโดยใช้หลักเกณฑ์และอัตราที่แตกต่างกัน ผู้ประกอบการโรงแรมมีความเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในจังหวัดของตนเองทำให้กิจการธุรกิจโรงแรมของตนเองเสียเปรียบผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดอื่นๆที่ไม่ได้จัดเก็บ หรือจัดเก็บในอัตราที่ต่ำกว่า โดยเฉพาะจังหวัดใกล้เคียงกันหรือจังหวัดที่เป็นคู่แข่งทางธุรกิจกัน ยิ่งเมื่อได้ทราบว่ากรุงเทพมหานครมิได้จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ทั้งๆ ที่เป็นจังหวัดที่มีจำนวนโรงแรมและมีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้าพักเป็นจำนวนมากที่สุดด้วยแล้ว ก็ยังไม่พอใจ และมองเห็นถึงความไม่เสมอภาคมากยิ่งขึ้น จึงรวมตัวกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในจังหวัดของตนเอง

ประการที่สอง พบว่า ผู้ประกอบการ โรงแรมมีความเห็นว่า การจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ภายในจังหวัดเดียวกันก็อาจไม่เสมอภาคและไม่เป็นธรรม อันเนื่องมาจากวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่คงเส้นคงวา เกิดการเปลี่ยนแปลง และเปิดโอกาสให้หน่วยจัดเก็บใช้ดุลพินิจได้กว้างขวาง ผู้ประกอบการ โรงแรมบางรายไม่จ่ายค่าธรรมเนียมฯ บางรายจ่ายเพียงบางส่วน และบางรายต้องจ่ายเต็มที การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่มีสาเหตุมาจากความไม่เสมอภาคภายในจังหวัดเดียวกันดังกล่าวนี้ พบใน 3 จังหวัด ที่เป็นกรณีศึกษา คือ ชลบุรี นครราชสีมา และภูเก็ต โดยความไม่เสมอภาคดังกล่าวเป็นเรื่องของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการเฉพาะกับกลุ่มธุรกิจโรงแรม ในขณะที่กลุ่มธุรกิจอื่นที่ประกอบกิจการให้เช่าที่พักแก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เปิดเผย เป็นลักษณะของการลักลอบหรือแอบทำ เช่น ธุรกิจคอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ กลับไม่ถูกดำเนินการให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพัก ส่งผลให้กลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรม ใน 3 จังหวัดข้างต้น เกิดความรู้สึกเสียเปรียบกลุ่มที่ประกอบธุรกิจแอบแฝงให้เช่าประเภทนั้น นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อความรู้สึกในแง่ที่ว่า การทำธุรกิจถูกกฎหมายจะเกิดการเสียเปรียบหรือถูกหน่วยงานรัฐควบคุมได้มากกว่าพวกที่ทำธุรกิจในลักษณะที่หลีกเลี่ยงกฎหมายตามมามากด้วย

นอกจากทัศนคติที่มีต่อความไม่เสมอภาคของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการกับธุรกิจโรงแรมดังกล่าวมาแล้ว ทางกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมยังขยายผลไปถึงประเด็นเรื่องความไม่เสมอภาคระหว่างธุรกิจโรงแรม ซึ่งเป็นธุรกิจที่ถูกกฎหมายและทำรายได้ให้จังหวัด กับธุรกิจประเภทที่ก่อกมลพิษให้แก่จังหวัด ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีนโยบายจัดเก็บภาษีหรือค่าธรรมเนียมฯ ต่างๆ แต่อย่างใด

ทัศนคติของผู้ประกอบการ โรงแรมที่มีต่อประเด็นของความไม่เสมอภาคในแง่มุมต่างๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้น ล้วนส่งผลในเชิงสนับสนุนให้เกิดการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะผู้ประกอบการ โรงแรมเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรม ก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ และเกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างธุรกิจโรงแรมด้วยตนเอง

2. สาเหตุสนับสนุนการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

สาเหตุนี้มีใช้สาเหตุที่กระทบต่อผลประโยชน์ของกลุ่มผู้ต่อต้านโดยตรง แต่เป็นสาเหตุที่ฝ่ายต่อต้านใช้อ้างอิงถึงเพื่อสนับสนุนให้เกิดความชอบธรรมในการต่อต้านการดำเนินนโยบายหารายได้ดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งได้แก่ ทัศนคติในประเด็นที่ว่าองค์การ

บริหารส่วนจังหวัดใช้เงินค่าธรรมเนียมฯ ไม่คุ้มค่า ขาดประสิทธิภาพ ไม่โปร่งใส และไม่น่าเชื่อถือ และขาดความชอบธรรมในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังนี้

กลุ่มผู้ต่อต้านมีทัศนคติว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้เงินค่าธรรมเนียมฯ ไม่คุ้มค่า ขาดประสิทธิภาพ ไม่โปร่งใส และไม่น่าเชื่อถือ และขาดความชอบธรรมในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

กลุ่มผู้ต่อต้านในบางจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา อาทิ จังหวัดตราด เชียงใหม่ ชลบุรี ภูเก็ต กาญจนบุรี เป็นต้น ไม่เชื่อว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะนำเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ให้คุ้มค่าได้ เพราะที่ผ่านมา องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีพื้นที่ดำเนินการที่ชัดเจน และไม่มีผลงานปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยวในจังหวัด

กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมใน 5 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา คือ ตราด เชียงใหม่ ชลบุรี ภูเก็ตและกาญจนบุรี มีความเห็นตรงกันว่า ที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีผลงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม องค์การบริหารส่วนจังหวัดยังมุ่งเน้นในภารกิจด้านการก่อสร้างสาธารณูปโภค กิจกรรมส่งเสริมอาชีพในชุมชน กิจกรรมพัฒนาและช่วยเหลือชุมชน และกิจกรรมด้านการศึกษา เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเอื้อผลประโยชน์ส่วนตนและการรักษาฐานเสียงทางการเมืองเป็นสำคัญ ส่งผลให้กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมไม่เห็นถึงความสำคัญในบทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

กลุ่มผู้ต่อต้านในจังหวัดภูเก็ตมีทัศนคติว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรที่ขาดประสิทธิภาพ ไม่โปร่งใส กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านในจังหวัดภูเก็ตกล่าวถึงการจัดหน่วยรักษาความปลอดภัยประจำชายหาด เพื่อช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่ประสบภัยทางน้ำว่าเป็นงานที่ขาดประสิทธิภาพ เพราะไม่มีการคัดเลือกหรือตรวจสอบการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถหรือความเชี่ยวชาญในทักษะการรักษาความปลอดภัยทางน้ำอย่างแท้จริง แต่เป็นการจ้างคนในพื้นที่ที่เป็นฐานเสียงทางการเมืองและไม่มีความเชี่ยวชาญแต่อย่างใด ส่งผลให้คุณภาพงานดังกล่าวด้อยประสิทธิภาพและขาดความเชื่อถือหรือความไว้วางใจจากนักท่องเที่ยว ส่วนงานจัดภูมิทัศน์ข้างทางเดินตามถนนสายหลักขององค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ไม่น่าพอใจ เพราะองค์การบริหารส่วนจังหวัดมิได้เอาใจใส่ดูแลอย่างจริงจัง ทำให้ภูมิทัศน์ข้างทางเดินไม่สวยงาม ไม่ดึงดูดใจต่อนักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือน แกนนากลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตกล่าวว่า หากองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตสามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็จะมีรายได้ในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก แต่ไม่เชื่อว่าผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะบริหารเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประโยชน์ในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

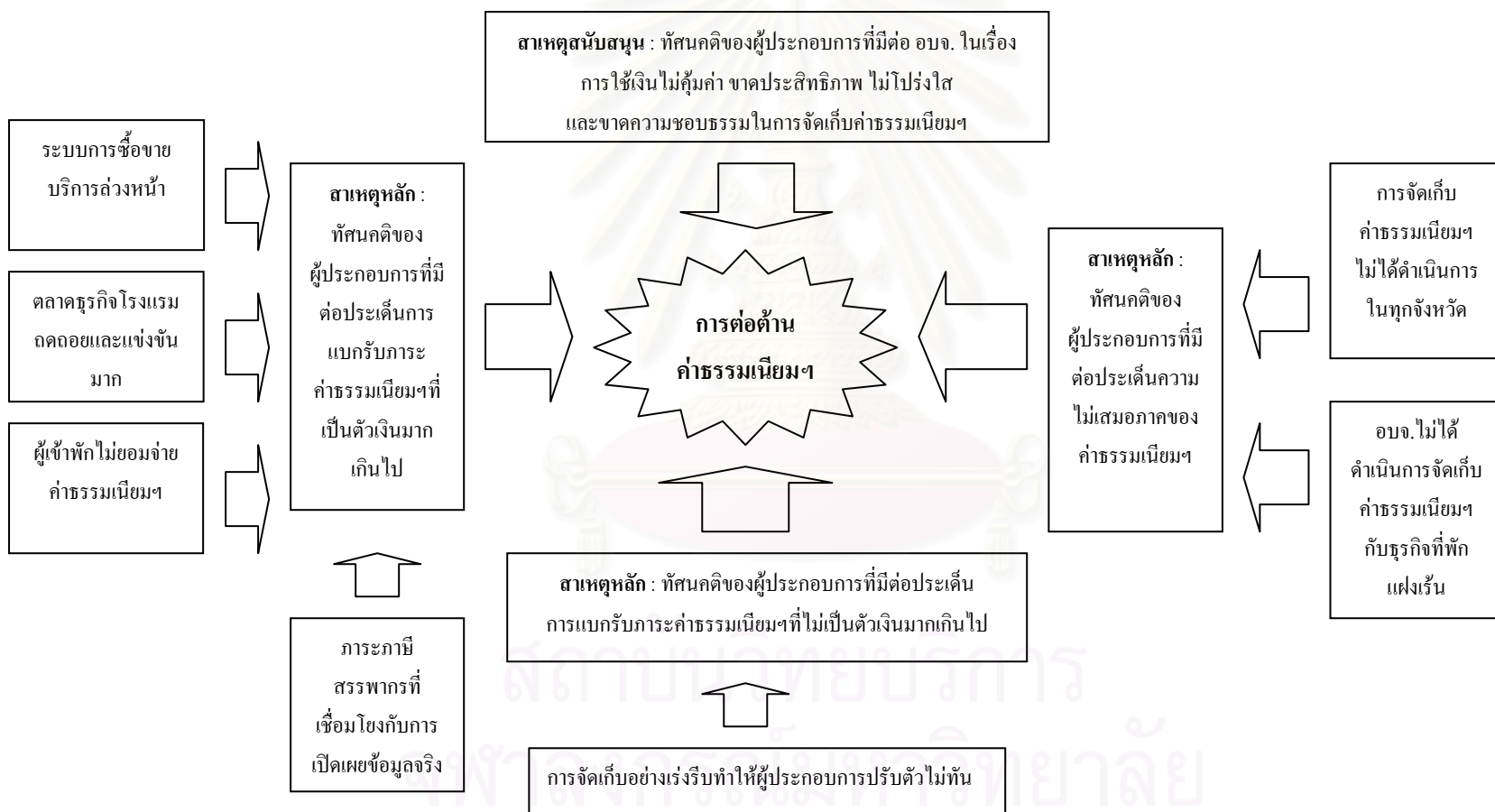
กลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมในจังหวัดกาญจนบุรีจำนวนหนึ่งมีความเห็นว่
 นักการเมืองท้องถิ่นในองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ผ่านมาจากความเชื่อถือ มีภาพลักษณ์ของผู้มี
 อิทธิพลหรือผู้ที่ประกอบอาชีพไม่สุจริต ขาดความรู้ความสามารถในการทำงาน เข้ามาทำงาน
 ทางการเมืองเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวและพรรคพวกเป็นหลัก มีพฤติกรรมส่อไปในทาง
 ทูจริต ไม่โปร่งใส คอร์รัปชันในโครงการต่างๆ

กล่าวโดยสรุป การรวมกลุ่มกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของ
 ผู้ประกอบการโรงแรมใน 6 จังหวัดมาจากสาเหตุหลักสองประการคือ กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรม
 เห็นว่าผู้ประกอบการโรงแรมต้องรับภาระสูงเกินไป และเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ
 ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาค ทำให้กลุ่มคนเสียเปรียบโรงแรมในจังหวัดอื่นๆ ที่ไม่จัดเก็บ
 ค่าธรรมเนียมฯ หรือจัดเก็บในอัตราต่ำกว่า

นอกจากสาเหตุหลักสองประการนี้แล้ว ผู้ประกอบการโรงแรมให้เหตุผลว่า
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดขาดความชอบธรรมในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพราะเห็นว่าองค์การ
 บริหารส่วนจังหวัดไม่มีพื้นที่และหน้าที่ความรับผิดชอบที่ชัดเจน และที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วน
 จังหวัดไม่ได้มีผลงานด้านการส่งเสริมกิจการ โรงแรมและการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม อีกทั้งมี
 ภาพพจน์ไม่ดีในเรื่องการขาดประสิทธิภาพ มีผู้บริหารที่ขาดความรู้ มุ่งแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว
 และพรรคพวก ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งเป็นสาเหตุที่สนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มต่อต้านการจัดเก็บ
 ค่าธรรมเนียมฯ ในบางจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา ดังปรากฏตามแผนภาพที่ 3-1

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 3-1 แสดงผลการศึกษาศาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

บทที่ 4

ลักษณะของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม

ข้อเขียนในบทนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอลักษณะของการก่อตัวและพัฒนาการของขบวนการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากมุมมองของฝ่ายผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายดังกล่าวในจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาคำเนินการ ผู้วิจัยศึกษาลักษณะของการต่อต้านด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึกกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่เป็นแกนนำในการต่อต้าน⁷

สาระสำคัญของบทนี้ประกอบด้วย 3 หัวข้อหลัก คือ องค์กรกลุ่มต่อต้าน เป้าหมายของการเคลื่อนไหวต่อต้าน และกลยุทธ์และวิธีการที่ใช้ในการเคลื่อนไหวต่อต้าน

1. องค์กรกลุ่มต่อต้าน

การรวมกลุ่มและจัดองค์กรของผู้ประกอบการโรงแรมเป็นจุดเริ่มต้นของการก่อตัวเพื่อต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในจังหวัดต่างๆ ที่เป็นกรณีศึกษาซึ่งพบว่าทั้ง 6 จังหวัดนั้น กลุ่มผู้ต่อต้านส่วนใหญ่ใช้กลุ่มและองค์กรสมาคมธุรกิจที่มีอยู่ก่อนแล้วเป็นเครื่องมือในการเคลื่อนไหวต่อต้าน บางกลุ่มที่เพิ่งรวมตัวกันใหม่ก็จัดตั้งองค์กรขึ้นเพื่อใช้ในการเคลื่อนไหว ในจังหวัดหนึ่งๆ มีองค์กรกลุ่มธุรกิจและวิชาชีพในรูปของสมาคมและชมรมเข้ามามีบทบาทในการเคลื่อนไหวต่อต้านค่าธรรมเนียมฯ อย่างน้อยหนึ่งองค์กร ซึ่งองค์กรกลุ่มต่อต้านเป็นกลุ่มผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับด้านธุรกิจโรงแรมและด้านการท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด โดยมีทั้งกลุ่มที่มีเครือข่ายระดับชาติ/ระดับภูมิภาค และมีเครือข่ายในระดับจังหวัด ดังรายละเอียดที่ปรากฏตามตารางที่ 4-1 แสดงกลุ่มต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังนี้

⁷ โดยการสืบค้นแกนนำของกลุ่มต่อต้านหรือบุคคลสำคัญ (Key Person) ได้มาจาก 3 แนวทางคือ (1) สืบค้นจากหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวสารเกี่ยวกับการต่อต้านที่เกิดขึ้นเป็นเบื้องต้น (2) สืบค้นจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ขณะที่ผู้วิจัยลงไปเก็บข้อมูลในพื้นที่จริง และ (3) สืบค้นจากการสัมภาษณ์แกนนำของกลุ่มต่อต้านที่โยงไปถึงบุคคลอื่นๆ ที่มีบทบาทสำคัญ

ตารางที่ 4-1 แสดงกลุ่มต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

จังหวัด	กลุ่มต่อต้านที่มีเครือข่ายระดับชาติ/ระดับภูมิภาค	กลุ่มต่อต้านที่มีเครือข่ายระดับจังหวัด
1. ตราด	-ไม่มี-	- กลุ่มธุรกิจ โรงแรมเกาะช้าง - สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดตราด
2. เชียงใหม่	สมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ	- ชมรมเรือนแรมจังหวัดเชียงใหม่ - ชมรมนักบัญชีโรงแรม
3. ชลบุรี	สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออก	- สมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา - ชมรมโรงแรมเมืองพัทยา
4. นครราชสีมา	สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	- ชมรมโรงแรมเมืองโคราช - สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา
5. ภูเก็ต	สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้	- สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต - ชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน - ชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตอง
6. กาญจนบุรี	-ไม่มี-	ชมรมโรงแรม รีสอร์ทและสนามกอล์ฟ กาญจนบุรี

การจัดองค์กรของกลุ่มต่อต้านในแต่ละจังหวัดเพื่อการเคลื่อนไหวมี 3 ลักษณะ⁸ คือ องค์กรกลุ่มต่อต้านที่รวมตัวอย่างมีเอกภาพและมีความเข้มแข็ง องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพแต่มีความเข้มแข็ง และองค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพและขาดความเข้มแข็ง โดยลักษณะแรกจะพบได้จากกลุ่มต่อต้านในจังหวัดชลบุรีและนครราชสีมา ลักษณะที่ 2 พบได้จากกลุ่มต่อต้านของจังหวัดตราดและภูเก็ต และลักษณะสุดท้ายพบได้จากกลุ่มต่อต้านของจังหวัดเชียงใหม่ สำหรับกรณีของ

⁸ อย่างไรก็ตาม แม้กลุ่มผู้ต่อต้านจะมีการจัดองค์กรหน้าที่เข้มแข็ง ก็มิได้ประสบความสำเร็จมากนัก เนื่องจาก อบจ. มีกลยุทธ์การจัดการกับปัญหาการต่อต้านที่ได้ผล เช่น กรณีของจังหวัดตราดและชลบุรี เป็นต้น

จังหวัดกาญจนบุรีพบว่ากลุ่มต่อต้านมีเพียงกลุ่มเดียวและเป็นกลุ่มที่มีความเข้มแข็งอยู่ในระดับหนึ่ง รายละเอียดของการจัดองค์กรของกลุ่มต่อต้านในแต่ละจังหวัดเพื่อการเคลื่อนไหว มีดังนี้

1.1 องค์กรกลุ่มต่อต้านที่รวมตัวอย่างมีเอกภาพและมีความเข้มแข็ง

องค์กรกลุ่มต่อต้านที่มีการรวมตัวอย่างเป็นเอกภาพและมีความเข้มแข็งอย่างมาก พบได้จากกรณีของการรวมตัวของกลุ่มต่อต้านในจังหวัดชลบุรีและนครราชสีมา แต่การมีเอกภาพและความเข้มแข็งจะแตกต่างกัน โดยกลุ่มต่อต้านทั้ง 3 กลุ่มในจังหวัดชลบุรีมีความเข้มแข็งในแต่ละกลุ่มอยู่ระดับหนึ่งแล้ว และยังสามารถรวมกลุ่มกันอย่างเป็นเอกภาพในการต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ด้วย ในขณะที่กลุ่มต่อต้านแต่ละกลุ่มในจังหวัดนครราชสีมามีความเข้มแข็งไม่เท่ากัน แต่ทุกกลุ่มมีการรวมตัวกันโดยมีกลุ่มที่เป็นหลักในการรวมตัวได้และทุกกลุ่มให้การยอมรับในการนำของกลุ่มนั้นจึงส่งผลให้มีเอกภาพในการประสานองค์กรกลุ่มต่างๆ เพื่อสร้างอำนาจต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่การเชื่อมโยงกลุ่มต่อต้านทั้งหมดในจังหวัดให้มีเอกภาพก็มีการอาศัยกลไกของตัวบุคคลเป็นแกนนำสำคัญในการเคลื่อนไหว รายละเอียดในแต่ละกลุ่มและการรวมกลุ่มเพื่อการเคลื่อนไหวต่อต้านใน 2 จังหวัด มีดังนี้

จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมได้เริ่มเคลื่อนไหว โดยอาศัยทั้งกลไกของกลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวที่มีอยู่ รวมทั้งกลไกในระดับบุคคล ซึ่งแสดงถึงศักยภาพของผู้ประกอบการโรงแรมที่มีตำแหน่งทางการเมืองในระดับประเทศเป็นฐานสนับสนุนในการต่อรองด้วย กลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวในจังหวัด 3 กลุ่มพยายามที่จะรวมตัวกันอย่างเป็นเอกภาพและมีความเข้มแข็งเพื่อใช้สร้างอำนาจต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กลุ่มต่อต้าน 3 กลุ่มหลักที่รวมตัวกันได้ประกอบด้วย สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออก สมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา และชมรมโรงแรมเมืองพัทยา โดยกลุ่มผลประโยชน์กลุ่มแรกเป็นกลุ่มต่อต้านที่มีเครือข่ายระดับชาติและระดับภูมิภาค ในขณะที่กลุ่มผลประโยชน์อีก 2 กลุ่มเป็นกลุ่มที่มีเครือข่ายระดับจังหวัด ทั้ง 3 กลุ่มรวมตัวกันได้อย่างมีเอกภาพและเข้มแข็ง เพราะแกนนำของทุกกลุ่มรู้จักกันเป็นอย่างดีมาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะแกนนำสำคัญของกลุ่มสมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา และชมรมโรงแรมเมืองพัทยาเป็นคนที่พื้นที่และมีเครือข่ายในวงการเมืองและในวงการธุรกิจทั้งในระดับชาติและระดับจังหวัด

สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออก ซึ่งนำโดยนายชัชวาล สุภยานนท์ นายกสมาคมฯ สมาชิกของกลุ่มประกอบไปด้วยโรงแรมระดับ 4-5 ดาว ประมาณ 30 แห่ง สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเป็นส่วนหนึ่งของสมาคมโรงแรมไทย และก่อตั้งมาเป็นระยะเวลา 30 ปี

กลุ่มนี้จึงมีบทบาทด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวเป็นที่ยอมรับในสังคมมานาน และเป็นกลุ่มผลประโยชน์ที่เชื่อมโยงถึงระดับประเทศด้วย

ในส่วนของสมาคมธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา ได้ก่อตั้งขึ้นมาภายใต้แนวคิดของนายสันต์ศักดิ์ งามพิเชษฐ์ ซึ่งเห็นว่าธุรกิจในเมืองพัทยามีได้มีเฉพาะธุรกิจโรงแรมเท่านั้น หากแต่ยังมีธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและมีความสำคัญด้วยเช่นกัน ดังนั้น เขาจึงริเริ่มที่จะรวมกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวในเมืองพัทยา โดยตั้งเป็นสมาคมธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มนี้ได้มีบทบาทในสังคมเช่นเดียวกับสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออก และปัจจุบันนี้สมาคมธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยามีสมาชิกประมาณ 120 ราย และอยู่ภายใต้การนำของนายสุรัตน์ เมฆะวารากุล ในฐานะนายกสมาคม

สำหรับกลุ่มผลประโยชน์ระดับท้องถิ่นอีกกลุ่มคือ ชมรมโรงแรมเมืองพัทยา นำโดยนายสุวัฒน์ แพภิรมย์รัตน์ ดำรงตำแหน่งเป็นประธานชมรมฯ เป็นการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการโรงแรมขนาดกลางและเล็กของเมืองพัทยา ซึ่งขณะนี้สมาชิกประมาณ 80 กว่าโรงแรม

จังหวัดนครราชสีมา พบว่า การรวมตัวของกลุ่มต่อต้านในจังหวัดนครราชสีมา ประกอบด้วย 3 กลุ่มผลประโยชน์ คือ สมาคมโรงแรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา และชมรมโรงแรมเมืองโคราช โดยการเคลื่อนไหวขององค์กรกลุ่มต่อต้านในจังหวัดนครราชสีมาจะอยู่ภายใต้การนำของสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งนี้เพราะสมาชิกของทั้ง 3 กลุ่มต่างให้ความไว้วางใจและเชื่อถือต่อศักยภาพในการทำงานของนายกสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอย่างมาก ทำให้การรวมตัวมีความเป็นเอกภาพและมีความเข้มแข็ง เพราะมีแกนนำที่มีความสามารถเป็นหลักในการวางทิศทางการเคลื่อนไหว

กลุ่มต่อต้านที่เป็นแกนนำสำคัญ คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งนำโดยนายกงกฤษ หิรัญกิจ นายกสมาคมฯ เป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิก ซึ่งเป็นโรงแรมขนาดใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 22 โรงแรม กลุ่มนี้จะมีการเคลื่อนไหวต่อต้านทั้งในระดับภูมิภาคและระดับจังหวัด รวมถึงระดับประเทศโดยเชื่อมโยงกับสมาคมโรงแรมไทยด้วย

กลุ่มต่อต้านที่เป็นกลุ่มสนับสนุนกลุ่มแรก คือ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา นำโดยนางสุพร เข้มประสิทธิ์ เป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกจากธุรกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวซึ่งมีทั้งธุรกิจโรงแรม ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก เป็นต้น และสมาชิกของสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ บางแห่งก็เป็นสมาชิกของสมาคมธุรกิจ

การท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมาด้วย และกลุ่มสนับสนุนอีกกลุ่ม คือ ชมรมโรงแรมเมืองโคราช ซึ่งนำโดยนายโรจน์ มีสมาชิกรวมเป็นโรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก ประมาณ 30 แห่ง บางโรงแรมเป็นทั้งสมาชิกของชมรมโรงแรมเมืองโคราชและสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา

กลุ่มผลประโยชน์ทั้ง 3 กลุ่มได้รวมตัวกันและมอบหมายให้นายกฤษฎา หิรัญกิจ ในฐานะนายกสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือและที่ปรึกษาของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมาและชมรมโรงแรมเมืองโคราชเป็นผู้นำสำคัญในการเคลื่อนไหวต่อต้าน ทั้งนี้เพราะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและเป็นผู้ที่สั่งคมให้การยกย่องนับถือ การเคลื่อนไหวของแกนนำต่อต้านจะมีการตั้งทีมงาน 5 คน เพื่อเป็นแกนนำในการเจรจาต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยทีมงานจะมีการประชุมกันเป็นระยะๆ เพื่อให้การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีจุดยืนในการต่อรอง

1.2 องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพ แต่มีความเข้มแข็ง

องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพแต่มีความเข้มแข็ง เป็นลักษณะของการจัดองค์กรกลุ่มต่อต้านที่มีได้ให้ความสำคัญกับการรวมตัวระหว่างกลุ่มต่อต้านที่มีอยู่ภายในจังหวัด แต่ความเข้มแข็งเกิดจากจุดแข็งของกลุ่มต่อต้านในแต่ละกลุ่มเอง โดยกลุ่มที่เข้มแข็งจะมีการต่อต้านที่เป็นอิสระจากกลุ่มอื่นและเป็นกลุ่มที่มีอำนาจต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาก ลักษณะนี้พบได้จากกรณีของการจัดองค์กรกลุ่มต่อต้านในจังหวัดตราดและภูเก็ต โดยกลุ่มต่อต้านที่มีอยู่ใน 2 จังหวัดนี้มิได้มีการรวมตัวของทุกกลุ่มในจังหวัดเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียว แต่จะมีการเชื่อมโยงติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวร่วมกันและต่างกลุ่มต่างก็เคลื่อนไหวกันไป รายละเอียดปรากฏดังนี้

จังหวัดตราด พบว่า กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่รวมตัวกันนั้นมี 2 กลุ่มหลัก คือ กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่เป็นสมาชิกของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดตราด ซึ่งมีแกนนำสำคัญ คือ นายสกล สุเนตร นายกสมาคมฯ และกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมบนเกาะช้าง ซึ่งมีนายสารนิตย์ ประศาสน์ศิลป์ เป็นแกนนำกลุ่ม กลุ่มต่อต้านทั้ง 2 กลุ่ม มีลักษณะการรวมตัวและแนวทางในการต่อต้านที่แตกต่างกัน แต่มีเป้าหมายในการคัดค้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯดังกล่าวเหมือนกัน กลุ่มต่อต้านที่นำโดยนายสกล สุเนตร เป็นกลุ่มที่รวมตัวกัน โดยอาศัยกลไกของการเป็นสมาชิกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดตราด ซึ่งถือเป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางธุรกิจที่มีรูปแบบการรวมกลุ่มอย่างเป็นทางการอยู่แล้ว กลุ่มนี้จะประกอบไปด้วยผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมที่อยู่บนฝั่งโดยเฉพาะในเขตเมือง และมีผู้ประกอบการโรงแรมบนเกาะช้าง บริเวณหาดทรายขาวเป็นบางส่วน กลุ่มผู้ประกอบการดังกล่าวจะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่เป็นหลัก

ส่วนกลุ่มต่อต้านภายใต้การนำของนายสารนิษฐ์ ประศาสน์ศิลป์ เป็นการรวมตัวของกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมและรีสอร์ทบนเกาะช้าง ซึ่งจัดว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักของจังหวัดการรวมตัวของกลุ่มนี้ไม่ได้มีลักษณะเป็นทางการหรือมีรูปแบบองค์การใดมารองรับ หากแต่เป็นการรวมกลุ่มที่อาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว การประกอบธุรกิจในพื้นที่เดียวกัน และผลประโยชน์ร่วมกันเป็นหลัก โดยนายสารนิษฐ์ ในฐานะแกนนำของกลุ่มนั้นเป็นผู้มีบารมีกว้างขวาง เป็นที่รู้จักของคนในพื้นที่ เพราะเคยดำรงตำแหน่งเป็นกำนันของตำบลเกาะช้างมาหลายสมัยและเป็นผู้ประกอบการธุรกิจรีสอร์ทรายใหญ่แห่งหนึ่งของเกาะช้าง คือ คลองพร้าวรีสอร์ท ผู้ประกอบการรายอื่นๆ จึงเกิดความยอมรับ และส่งผลให้กลุ่มนี้สามารถระดมคนเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อต้านได้มากกว่ากลุ่มแรก อีกทั้งกลุ่มนี้ยังมีผู้ประกอบการรายใหญ่ซึ่งเป็นคนในพื้นที่และมีตำแหน่งทางการเมืองในฐานะประธานองค์การบริหารส่วนตำบลรวมอยู่ด้วย ทำให้เกิดกระแสการต่อต้านอย่างมาก และถึงแม้กลุ่มนี้จะไม่ได้มีการรวมตัวกันอย่างเป็นทางการ แต่ก็มีอำนาจต่อรองและมีอิทธิพลต่อการดำเนินนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดมากกว่ากลุ่มแรก

กลุ่มต่อต้านทั้ง 2 กลุ่มไม่ได้รวมกลุ่มกันในการต่อต้าน เพราะแต่ละกลุ่มมีแนวทางการเคลื่อนไหวที่ต่างกัน กลุ่มสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดตราดจะอาศัยวิธีการที่เป็นทางการภายใต้กลไกของรัฐในการต่อต้าน ขณะที่กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมบนเกาะช้างจะเคลื่อนไหวด้วยวิธีการที่ไม่เป็นทางการเสียมากกว่า

จังหวัดภูเก็ต พบว่า กลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมเป็นกลุ่มผลประโยชน์ใหญ่และมีหลายกลุ่ม ทั้งกลุ่มที่มีการจดทะเบียนรับรองอย่างเป็นทางการและกลุ่มที่มีการรวมตัวอย่างไม่เป็นทางการ แต่อาศัยความสมัครใจและความสามัคคีเป็นหลัก ดังนั้นเมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรม โดยให้ผู้ประกอบการโรงแรมเป็นฝ่ายเรียกเก็บแทนและนำส่ง ทางผู้ประกอบการโรงแรมจึงเคลื่อนไหวต่อต้านโดยอาศัยกลไกของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอยู่ ซึ่งประกอบด้วย 2 สมาคม และ 2 ชมรม ได้แก่ สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน และชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตอง ทั้ง 4 กลุ่มต่างก็มีการรวมตัวกันอย่างเข้มแข็งมาเป็นเวลานานแล้ว และทั้ง 4 กลุ่มต่างมีความเป็นอิสระต่อกันในการเคลื่อนไหวต่อต้าน เพราะมีจุดยืนที่แตกต่างกัน

สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ ซึ่งนำโดยนายสิทธิ ตันจาวณิช นายกสมาคมฯ กลุ่มนี้ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งเป็นโรงแรมขนาดใหญ่ และเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในสังคมสูงมาก อีกทั้งการเคลื่อนไหวของกลุ่มนี้ยังมีความเชื่อมโยงทั้งในระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ ในขณะที่สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ซึ่งนำโดยนายสมบัติ อติเศรษฐ์ นายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวฯ กลุ่มนี้เป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านธุรกิจโรงแรมรายใหญ่ที่สุดในจังหวัด

ภูเก็ตและเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในจังหวัดสูงมาก สมาชิกของกลุ่มมีประมาณ 200 ราย ซึ่งประกอบไปด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ โรงแรม บริษัทนำเที่ยว สนามกอล์ฟ ร้านอาหาร ธุรกิจรถเช่า ร้านอาหารของที่ระลึก โรงแรมส่วนใหญ่ของจังหวัดเป็นสมาชิกของกลุ่มนี้ รวมทั้งโรงแรมที่เป็นสมาชิกของสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้และชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน และชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตองด้วย การเคลื่อนไหวของกลุ่มนี้เป็นการเคลื่อนไหวระดับจังหวัด และมีความเชื่อมโยงกับสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้อย่างต่อเนื่อง โดยมีการประชุมปรึกษาหารือกันเป็นระยะ ๆ เพื่อหาแนวทางและข้อสรุปในการต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในส่วนของชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน และชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตองนั้น เป็นการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการโรงแรมในพื้นที่หาดทั้ง 2 ซึ่งมีได้มีกฎหมายรองรับอย่างเป็นทางการ แต่กลุ่มทั้ง 2 ก็มีความเชื่อมโยงอย่างเหนียวแน่นในพื้นที่เป็นอย่างดี โดยชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน ภายใต้การนำของนายสมชาย ศิลปานนท์ เป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงในระดับพื้นที่แบบไตรภาคี คือ เป็นส่วนหนึ่งของชมรมรักษ์กะตะ-กะรน ที่ไปรวมกลุ่มกับเทศบาลตำบลกะรนและที่ปรึกษาที่มาจากภาคประชาชน อีกทั้งยังเป็นสมาชิกของสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตด้วย ดังนั้น กลุ่มนี้จึงมีความเข้มแข็งในระดับหนึ่งและหากไม่เห็นด้วยกับมติหรือแนวทางของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตก็จะไม่ดำเนินการตามทั้งสิ้น เพราะกลุ่มนี้มีความเป็นอิสระและมีอำนาจต่อรองอยู่มาก สำหรับชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตองภายใต้การนำของนายกฤษฎา ต้นสกุล เป็นกลุ่มที่มีการรวมตัวอย่างไม่เป็นทางการเหมือนกับชมรมแรกและมีความเข้มแข็งในระดับหนึ่งเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะไม่มีเครือข่ายเชื่อมโยงในพื้นที่อย่างเด่นชัดก็ตาม ทั้งนี้เพราะกลุ่มนี้ได้เคยแสดงศักยภาพในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของหาดป่าตองให้ปรากฏแก่สังคมมาหลายปีด้วยกัน และแม้ว่าทั้ง 2 ชมรมนี้จะมิใช่กลุ่มผลประโยชน์ที่เป็นทางการเช่นเดียวกับทั้ง 2 สมาคม แต่ชมรมทั้ง 2 ก็มีการเคลื่อนไหวต่อต้านที่แรงกว่ากลุ่มสมาคม เนื่องจากมีจุดยืนในการต่อต้านที่เด่นชัดกว่าสมาคมและไม่ได้ถูกกดดันจากฝ่ายจังหวัดซึ่งนำโดยผู้ว่าราชการจังหวัด

1.3 องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพและขาดความเข้มแข็ง

องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ไม่ได้รวมตัวอย่างมีเอกภาพและไม่มีความเข้มแข็ง พบได้จากกรณีของจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งมีกลุ่มผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจโรงแรม 3 กลุ่มหลัก คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ ชมรมเรือนแรม และชมรมนักบัญชีโรงแรม ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มขาดการรวมตัวกันต่อต้าน และในขณะเดียวกันแต่ละกลุ่มก็ไม่มีมีความเข้มแข็งเพียงพอที่จะไปต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้

สมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ นำโดยนายจินตน์ สุขุมารพันธ์ุ นายกสมาคมฯ และผู้จัดการโรงแรมลานนาพาเลซ กลุ่มนี้ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งเป็นโรงแรมระดับใหญ่และได้รับ

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม โดยมีโรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่เป็นสมาชิกถึง 33 โรงแรม ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในสมาคมคือ ผู้จัดการของโรงแรมที่เป็นสมาชิกของสมาคม ทั้งนี้เพราะเจ้าของโรงแรมส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในด้านการท่องเที่ยวสูงมาก และเป็นกลุ่มผลประโยชน์ใหญ่ที่สังคมให้การยอมรับ ในช่วงแรกมีการเคลื่อนไหวเพื่อไม่ให้มีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพราะเล็งเห็นถึงผลกระทบกับธุรกิจโรงแรมและนักท่องเที่ยว แต่การเคลื่อนไหวดังกล่าวก็ได้ขยายวงกว้าง เนื่องจากแกนนำของกลุ่มคือ นายจินตน์ สุขุมารพันธ์ ได้ถูกชักชวนเข้าเป็นพวก (Co-opted) โดยนายอุดรพันธ์ จันทรวโรจน์ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ทำให้บทบาทของกลุ่มนี้เปลี่ยนแปลงไปในทางตรงกันข้าม คือ การคัดค้านเป็นการให้ความร่วมมือและสนับสนุน อีกทั้งยังพยายามชักชวนให้กลุ่มอื่นหันมาสนับสนุนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ด้วย โดยให้เหตุผลถึงความจำเป็นในการช่วยสนับสนุนให้นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในฐานะประธานสมาพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย ทั้งนี้แกนนำสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือได้มีบทบาทในการสนับสนุนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งในที่ประชุมและนอกที่ประชุม บทบาทในที่ประชุม คือ แกนนำกลุ่มนี้จะร่วมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดในการสกัดกั้นมิให้กลุ่มอื่นที่ต่อต้านได้แสดงความคิดเห็นคัดค้านและในการเจรจาต่อรองก็จะมุ่งไปที่ประเด็นของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวในอัตราที่ต่ำ ซึ่งอัตราดังกล่าวก็เป็นอัตราที่แกนนำกลุ่มสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ และนายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ตกลงกันมาก่อนแล้ว

สำหรับบทบาทนอกที่ประชุม คือ บทบาทอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งแกนนำกลุ่มได้ช่วยเหลือองค์การบริหารส่วนจังหวัดทางอ้อม โดยชักชวนให้สมาชิกของสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือเห็นด้วยการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯดังกล่าว และยังคงพยายามชักชวนให้กลุ่มชมรมเรือนแรมและกลุ่มชมรมนักบัญชีโรงแรมยอมรับด้วย โดยมีการพุดจาในเชิงข่มขู่กับกลุ่มเกสท์เฮาส์ถึงเรื่องที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมาตรวจสอบ ทำให้กลุ่มต่อต้านกลุ่มอื่นมองว่า สมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือแสดงบทบาทเหมือนเป็นตัวแทนขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และแม้ว่าสมาชิกในสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือจะไม่เห็นด้วยทั้งหมด แต่ก็ไม่สามารถคัดค้านโดยเปิดเผยได้ ทั้งนี้เพราะความเกรงกลัวอิทธิพลของนายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด อีกทั้งพวกเขาก็อยู่ในฐานะผู้จัดการเท่านั้น มิใช่ในฐานะเจ้าของโรงแรมผู้เสียประโยชน์โดยตรง ทำให้พวกเขาไม่แสดงบทบาทต่อต้านอย่างเต็มที่ กล่าวได้ว่า ถึงแม้กลุ่มสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือจะเป็นกลุ่มผลประโยชน์กลุ่มใหญ่ที่มีบทบาทในสังคมสูง แต่ก็มีได้มีบทบาทในการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าว เพราะแกนนำกลุ่มถูกชักชวนให้เป็นพวกเดียวกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสียก่อน ส่งผลให้บทบาทของกลุ่มนี้ปรากฏออกมาในลักษณะที่เอื้อต่อการออกและบังคับใช้ข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

กลุ่มต่อต้านที่ 2 คือ กลุ่มชมรมเรือนแรม นำโดยนายนิคม ไตรพิทักษ์ ประธานชมรมและเจ้าของโรงแรมช้างเผือก กลุ่มนี้ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งเป็นโรงแรมขนาดกลางและเล็ก เกสต์เฮาส์ และรีสอร์ต รวมทั้งสิ้นประมาณ 50 ราย ชมรมนี้เกิดขึ้นโดยการสนับสนุนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคเหนือ เขต 1 สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่ บทบาทของชมรมเรือนแรมในการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ไม่ได้มีการเคลื่อนไหวในเชิงรุกที่เป็นรูปธรรมชัดเจน แม้ว่าทางชมรมจะไม่เห็นด้วยกับการออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ก็ตาม ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการซึ่งทำให้องค์กรไม่มีความเข้มแข็ง นั่นคือ สมาชิกของชมรมมิได้มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่ถูกต้องเหมือนกับโรงแรมที่อยู่ในสมาคมโรงแรมไทย และปัญหาความขัดแย้งภายในชมรมที่ทำให้รวมตัวอย่างเข้มแข็งไม่ได้ ทำให้อำนาจการต่อรองของชมรมเรือนแรมมีน้อยมาก เมื่อชมรมไม่สามารถรวบรวมสมาชิกให้เป็นหนึ่งเดียวในการเคลื่อนไหวต่อต้านได้ ชมรมจึงพยายามหาทางเข้าร่วมกับกลุ่มอื่นที่มีอำนาจต่อรองเพื่อแสดงการคัดค้านต่อไป ซึ่งก็มีเพียงกลุ่มชมรมนักบัญชีโรงแรมเท่านั้น แต่บทบาทของชมรมเรือนแรมก็เป็นเพียงฝ่ายรับฟังความคิดเห็นเท่านั้น มิได้แสดงบทบาทในเชิงรุกแต่อย่างใด กล่าวโดยสรุปได้ว่าชมรมเรือนแรมไม่เห็นด้วยกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าว แต่ไม่มีกลวิธีในการเคลื่อนไหวต่อต้าน เพราะชมรมก็มีจุดอ่อนทั้งในเชิงกฎหมายและปัญหาในองค์กรเป็นหลักอยู่แล้ว ดังนั้น การขับเคลื่อนเพื่อสู้กับปัญหากลางนอกที่มากกระทบจึงไม่มีความสามารถเพียงพอ

กลุ่มต่อต้านที่ 3 คือ ชมรมนักบัญชีโรงแรม เป็นกลุ่มที่เกิดจากการรวมตัวอย่างไม่เป็นทางการ โดยอาศัยความสัมพันธ์เชิงระหว่างสมุหบัญชีของโรงแรมระดับใหญ่และกลางต่างๆ ในเมืองเชียงใหม่ ประมาณ 10 กว่าคน ซึ่งริเริ่มแนวทางการรวมกลุ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2538-2539 โดยมีนายวิวัฒน์ บัวลาแก้วเป็นผู้นำสำคัญของชมรม กลุ่มนี้มีได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในเชิงผลประโยชน์ แต่ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมในการออกกฎหมายสำหรับบังคับใช้เป็นหลักมากกว่า และแม้ว่าชมรมนักบัญชีโรงแรมจะเป็นเพียงกลุ่มผลประโยชน์ขนาดเล็กและไม่ได้รับการรับรองจากสังคมอย่างเป็นทางการ แต่มีบทบาทสำคัญในการต่อต้านการออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ อย่างมาก และเป็นกลุ่มที่มีแนวทางการต่อต้านนโยบายดังกล่าวอย่างชัดเจนและแน่วแน่ ซึ่งทำให้กลุ่มอื่นที่ไม่เห็นด้วยกับสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ มารวมกับชมรมนักบัญชีโรงแรม รวมถึงเจ้าของธุรกิจโรงแรมซึ่งไม่สามารถเคลื่อนไหวผ่านสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือได้ก็อยู่เบื้องหลังในการสนับสนุนการเคลื่อนไหวของชมรมนักบัญชีโรงแรม แนวทางการเคลื่อนไหวของชมรมนักบัญชีโรงแรมเป็นไปอย่างรอบคอบ คือ มีการหาข้อมูลและความรู้เพิ่มเติมจากหลายทาง เพื่อให้การเคลื่อนไหวดำเนินไปอย่างมีทิศทางชัดเจนเป็นรูปธรรม โดยประสานข้อมูลกับสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และต้องระดมข้อมูลจากกลุ่ม

เพื่อนในธุรกิจโรงแรมของจังหวัดใกล้เคียงและโรงแรมใหญ่ในภาคใต้ด้วย นอกจากนี้ทางชมรมยังได้เชิญอาจารย์จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และสถาบันราชภัฏมาให้คำแนะนำในด้านกฎหมายด้วย

ในส่วนของจังหวัดกาญจนบุรีมีความแตกต่างจากจังหวัดที่กล่าวมา เพราะมีกลุ่มต่อต้านเพียงกลุ่มเดียว คือ ชมรมโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ กาญจนบุรี ซึ่งก่อตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2537 โดยมีนายประจักษ์ สวัสดิสิงห์ เป็นผู้ริเริ่มก่อตั้ง ทั้งนี้เพราะเล็งเห็นถึงความสำคัญของการรวมกลุ่มธุรกิจโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ เพื่อให้มีบทบาทในกิจกรรมต่างๆ ของสังคม ชมรมโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ ภายใต้การนำของนายประจักษ์ สวัสดิสิงห์ ในฐานะประธานชมรมฯ มีสมาชิกซึ่งประกอบด้วยโรงแรมและรีสอร์ทประมาณ 40 กว่าแห่ง ชมรมนี้เป็นแกนนำในการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยมีการเคลื่อนไหวเชิงรุกด้วยการระดมผู้ประกอบการโรงแรมและรีสอร์ททั่วทั้งจังหวัดมาเป็นพวก และเป็นฝ่ายเข้าไปเจรจาต่อรองและสร้างความเข้าใจกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดเอง แต่ชมรมฯ ก็มีข้อจำกัดในการระดมกลุ่มโรงแรมและรีสอร์ท เนื่องจากความห่างไกลของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัด ทำให้ไม่สามารถสร้างความเป็นหนึ่งเดียวในการต่อต้านได้ อย่างไรก็ตาม ทางชมรมพยายามแก้ปัญหาด้วยวิธีการตั้งทีมทำงานเข้าไปต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดแทน

กล่าวโดยสรุป จากลักษณะการจัดองค์กรของกลุ่มต่อต้านในแต่ละจังหวัด พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมในทุกจังหวัดอาศัยกลไกของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอยู่แล้วเพื่อการเคลื่อนไหวต่อต้าน โดยกลุ่มดังกล่าวมีทั้งกลุ่มที่มีเครือข่ายระดับชาติและมีเครือข่ายในระดับจังหวัด กลุ่มแรก ได้แก่ สมาคมโรงแรมไทยภาคต่างๆ ส่วนกลุ่มหลัง ได้แก่ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดนั้นๆ สมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยาในจังหวัดชลบุรี และชมรมโรงแรมในจังหวัดนั้นๆ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจโรงแรม คือ ชมรมนักบัญชีโรงแรมของจังหวัดเชียงใหม่ และกลุ่มเฉพาะกิจ คือ กลุ่มธุรกิจโรงแรมเกาะช้างของจังหวัดตราด โดยการจัดองค์กรของกลุ่มต่อต้านเพื่อการเคลื่อนไหวในแต่ละจังหวัดจะมี 3 ลักษณะ คือ องค์กรกลุ่มต่อต้านที่รวมตัวอย่างมีเอกภาพและมีความเข้มแข็ง องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพแต่มีความเข้มแข็ง และองค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพและขาดความเข้มแข็ง ยกเว้นกลุ่มต่อต้านในจังหวัดกาญจนบุรีซึ่งมีกลุ่มต่อต้านเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น

2. เป้าหมายของการเคลื่อนไหวต่อต้าน

เป้าหมายของการเคลื่อนไหวต่อต้านของกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมมี 2 วัตถุประสงค์หลัก คือ

2.1 เพื่อให้มีการยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

2.2 เพื่อให้มีการลดหย่อนหรือการผ่อนปรนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ รวมทั้งการจัดสรรหรือใช้ประโยชน์จากส่วนหนึ่งของรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว

โดยในเบื้องต้นจะพบว่ากลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมที่ต่อต้านในทุกจังหวัดต่างก็เคลื่อนไหวเพื่อให้มีการยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯดังกล่าวเป็นประเด็นหลักก่อน แต่เมื่อทราบถึงกระแสการกระจายอำนาจที่พบว่ารัฐบาลให้อำนาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการและไม่เข้ามาช่วยแก้ไขปัญหาค่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในระดับท้องถิ่นเป็นที่แน่นอนจึงมีการเคลื่อนไหวเพื่อให้มีการลดหย่อนหรือการผ่อนปรนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในประเด็นต่างๆ ตามมา โดยมีเป้าหมายของการเรียกร้องในหลายเรื่อง ได้แก่ การขอขยายเวลาการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ออกไปเป็นเวลาประมาณ 1-2 ปี การลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ การลดฐานของค่าธรรมเนียมฯ การลดจำนวนเอกสารประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ และการยกเว้นการจัดทำบัญชีผู้พัก การอำนวยความสะดวกในเรื่องสถานที่นำส่งค่าธรรมเนียมฯ รวมไปถึงการเรียกร้องให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดนำเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ที่จัดเก็บได้คืนกลับมาสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย

3. กลยุทธ์และวิธีการที่ใช้ในการเคลื่อนไหวต่อต้าน

กลยุทธ์และวิธีการที่ฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมใช้ในการเคลื่อนไหวต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯจากผู้พักในโรงแรมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเป็นข้อบัญญัติระดับจังหวัด มีทั้งการเคลื่อนไหวในระดับจังหวัดและระดับประเทศ แต่ฝ่ายต่อต้านก็จะไม่ใช่วิธีการที่รุนแรง เพราะเป็นเรื่องของการบังคับใช้กฎหมาย และจะพยายามหาทางต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อหาจุดร่วมที่ทางผู้ประกอบการ โรงแรมจะยอมรับได้ ขณะที่ฝ่ายต่อต้านบางส่วนจะมีปฏิกริยาต่อต้านที่แสดงออกในลักษณะของการเพิกเฉยต่อการดำเนินนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งกระทำ โดยกลุ่มผู้ประกอบการมีกลยุทธ์หลัก 3 ประการ คือ

- 3.1 การดึงรัฐบาลให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการกับความขัดแย้งในระดับท้องถิ่น
- 3.2 การสร้างอำนาจต่อรองในระดับจังหวัดกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- 3.3 การเพิกเฉยต่อการดำเนินนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

กลยุทธ์ที่ 1 การดึงรัฐบาลให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการความขัดแย้งในระดับท้องถิ่น

รูปแบบนี้จะพบได้จากการเคลื่อนไหวต่อต้านของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมใน จังหวัดเชียงใหม่ ชลบุรี และนครราชสีมา

จังหวัดเชียงใหม่ ชมรมนักบัญชีโรงแรมพยายามหาวิธีคานอำนาจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ด้วยการดึงรัฐบาลให้เข้ามาร่วมรับทราบและแก้ไขปัญหา โดยเริ่มจากการแสวงหาพันธมิตรที่มีความเข้มแข็ง คือ หอการค้าจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจาก นายราชันย์ วีระพันธุ์ ประธานกรรมการหอการค้าจังหวัดเชียงใหม่เป็นอย่างดี เพราะเล็งเห็นถึงผลกระทบที่จะเกิดกับการท่องเที่ยวของจังหวัด จากนั้นก็ร่วมกันทำหนังสือในนามผู้ประกอบการโรงแรมถึงประธานกรรมการการท่องเที่ยวสภาผู้แทนราษฎรและรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (ขณะนั้นนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีฯ) ทั้งนี้เพื่อให้มีการชะลอการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวออกไปก่อน และให้รัฐบาลประชาสัมพันธ์ให้เกิดความเข้าใจอย่างทั่วถึงก่อนที่จะมีการจัดเก็บ รวมทั้งให้มีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ อย่างเสมอภาค โดยจัดเก็บทุกจังหวัดด้วย

จังหวัดชลบุรี แกนนำกลุ่มผู้ประกอบการที่ต่อต้านทั้ง 3 กลุ่ม คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออก สมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา และชมรมโรงแรมเมืองพัทยา ได้ร่วมมือกันเคลื่อนไหวต่อต้านโดยอาศัยเครือข่ายความสัมพันธ์ส่วนตัวกับนายสันต์ศักดิ์ งามพิเชษฐ์ ซึ่งเคยเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งสมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยาและขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานกรรมการการท่องเที่ยวสภาผู้แทนราษฎร โดยมีการทำเป็นหนังสือและเข้าพบประธานกรรมการการท่องเที่ยวสภาผู้แทนราษฎร ทั้งนี้เพื่อขอให้มีการยับยั้งการออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

จังหวัดนครราชสีมา การต่อต้านซึ่งนำโดยนายกงกฤษ หิรัญกิจ มีการแสดงออกในเวทีสาธารณะต่างๆ เพื่อสร้างกระแสให้สังคมรับรู้และให้รัฐบาลรับทราบปัญหาเพื่อเข้ามาช่วย

แก้ไข เวทีสาธารณะที่นายกสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้ในการแสดงความเห็นมีทั้งเวทีสาธารณะระดับภูมิภาคและระดับประเทศ นอกจากนี้ยังร่วมกับนายกสมาคมโรงแรมไทยภาคต่างๆ เพื่อเข้าพบปรึกษาหารือกับนายธานี ศักดิ์เศรษย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยเป้าหมายของการเคลื่อนไหวคือ การยกเลิกการออกข้อบัญญัติดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด อย่างไรก็ตาม การแสดงออกของแกนนำจังหวัดนครราชสีมาได้กระทำในฐานะตัวแทนของจังหวัดเท่านั้น แต่กระทำในฐานะตัวแทนของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมทั่วประเทศเป็นสำคัญ เพื่อให้เกิดผลในระดับประเทศเป็นหลักก่อนและจะส่งผลในระดับจังหวัดตามมาเอง

จากกรณีศึกษาใน 3 จังหวัดข้างต้น พบว่า กลยุทธ์การดึงรัฐบาลให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการกับความขัดแย้งในระดับท้องถิ่นมีวิธีการทั้งทางตรงและทางอ้อม วิธีการทางตรงคือ การร้องเรียนถึงกระทรวงมหาดไทยและกรมการปกครองที่เกี่ยวข้องของสภาผู้แทนราษฎร ขณะที่วิธีการทางอ้อมคือ การเคลื่อนไหวต่อต้านผ่านเวทีสาธารณะต่างๆ

กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างอำนาจต่อรองในระดับจังหวัดกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในทุกจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาจะมีการเคลื่อนไหวในระดับจังหวัด โดยพยายามที่จะสร้างอำนาจต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งวิธีการและเป้าหมายในการต่อรองของแต่ละจังหวัด มีดังนี้

จังหวัดตราด การต่อต้านมีรูปแบบที่เป็นทางการ คือ อาศัยกลไกในเชิงระบบ โดยแกนนำกลุ่มสมาคมการท่องเที่ยวจังหวัดตราดได้ทำหนังสือร้องเรียนถึงประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ขณะนั้นคือ นายไพฑูรย์ สารเชตต์) เพื่อขอให้มีการยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าว เนื่องจากไม่มีความเหมาะสมและสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้ประกอบการ แม้ว่ากลุ่มนี้จะแสดงออกถึงการต่อต้านโดยทำหนังสืออย่างเป็นทางการ แต่ก็อยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ส่วนตัวด้วยการรู้จักสนิทสนมกันเป็นอย่างดีระหว่างนายสกล สุเนตร (ฝ่ายต่อต้าน) และนายไพฑูรย์ สารเชตต์ (ฝ่ายองค์การบริหารส่วนจังหวัด) และกลไกที่กลุ่มนี้ใช้ก็มีแนวคิดที่จะให้ระบบและกลไกของรัฐ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเกิดการคานอำนาจกันระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร โดยพิจารณาว่า เมื่อฝ่ายบริหารออกนโยบายที่ทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมเดือดร้อนก็ต้องขอให้ฝ่ายนิติบัญญัติช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว

จังหวัดเชียงใหม่ การสร้างอำนาจต่อรองในระดับจังหวัดกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ของแกนนำกลุ่มต่อต้านกระทำโดย ชมรมนักบัญชีโรงแรม ซึ่งมีวิธีการ ได้แก่

(ก) การหาเครือข่ายร่วม คือ หอการค้าจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจากนายราชันย์ วีระพันธุ์ ประธานกรรมการหอการค้าจังหวัดเชียงใหม่เป็นอย่างดี เพราะเล็งเห็นถึงผลกระทบที่จะเกิดกับการท่องเที่ยวของจังหวัด

(ข) การออกแบบสอบถามไปตามโรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการเคลื่อนไหว ซึ่งส่วนมากก็ไม่เห็นด้วยกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯดังกล่าว

(ค) การเคลื่อนไหวผ่านสื่อมวลชน โดยทางหนังสือพิมพ์ เช่น แนวหน้า ไทยรัฐ เพื่อให้สังคมได้รับทราบปัญหาและสร้างกระแสการคัดค้านให้กว้างขึ้น

(ง) การทำหนังสือร้องเรียนระดับจังหวัด โดยทำหนังสือในนามชมรมนักบัญชีโรงแรมถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ทั้งนี้กลวิธีการเคลื่อนไหวดังกล่าว ล้วนมีจุดประสงค์สำคัญคือ เพื่อให้มีการชะลอการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯดังกล่าวออกไปก่อน และให้รัฐบาลประชาสัมพันธ์ให้เกิดความเข้าใจอย่างทั่วถึงก่อนที่จะมีการจัดเก็บ รวมทั้งให้มีการจัดเก็บอย่างเสมอภาค โดยจัดเก็บทุกจังหวัดด้วย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากลุ่มนี้จะมีการเคลื่อนไหวหลายทางอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ไม่มีผลในทางยับยั้งหรือชะลอการออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เพราะการเคลื่อนไหวระดับจังหวัดของชมรมนี้ก็ไม่สามารถสู้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งครอบงำสมาคมโรงแรมไทย ภาคเหนือ เป็นพวกไปแล้ว และในการประชุมระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่กับกลุ่มธุรกิจโรงแรมก็มีลักษณะของการบังคับให้ยอมรับนโยบาย โดยไม่ได้รับฟังเหตุผลของฝ่ายที่ต่อต้านแต่อย่างใด และในที่ประชุมร่วมระหว่างจังหวัดในนามของรองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และกลุ่มธุรกิจโรงแรม ทางชมรมนักบัญชีโรงแรมก็ถูกกีดกันด้วยการไม่ให้ความสนใจในที่ประชุมนั้น ทำให้ผลการประชุมเป็นไปตามที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่และสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ ตกลงกันมาก่อนแล้ว

จังหวัดชลบุรี การต่อต้านของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดชลบุรีมีการสร้างจุดแข็ง โดยการรวมตัวกันของทั้ง 3 กลุ่ม คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออก สมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา และชมรมโรงแรมเมืองพัทยา เพื่อสร้างพลังในการต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยแกนนำของทั้ง 3 กลุ่ม จะมีการประชุมเป็นระยะๆ เพื่อกำหนด

จุดยืนและทิศทางของการเจรจาต่อรอง โดยมีเป้าหมายให้เสียค่าธรรมเนียมฯเป็นจำนวนที่น้อยที่สุด และสะดวกที่สุด ซึ่งแนวทางดังกล่าว ได้แก่ การขอเลื่อนระยะเวลาการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ การลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ การลดฐานค่าธรรมเนียมฯ การลดจำนวนเอกสารและยกเลิกการแสดงเอกสารหลักฐานประกอบบางฉบับ การกำหนดสถานที่ในการชำระค่าธรรมเนียมฯ รวมไปถึงการขอให้มีการจัดสรรรายได้ดังกล่าวมาสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยในการต่อรองจะมีการควบคุมสถานการณ์ให้เป็นไปตามแผนดังกล่าวให้มากที่สุด และเนื่องจากกลุ่มผลประโยชน์ทั้ง 3 เป็นกลุ่มผลประโยชน์ใหญ่ของจังหวัดซึ่งประกอบไปด้วยผู้มีตำแหน่งทางการเมืองทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศจึงทำให้อำนาจต่อรองของฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมมีสูงและเป็นฝ่ายกำหนดทิศทางของการต่อรองด้วย

จังหวัดนครราชสีมา การสร้างอำนาจต่อรองของแกนนำกลุ่มต่อต้านในจังหวัดนครราชสีมา กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะอาศัยจุดแข็งของสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นแกนนำ โดยการรวมตัวของ 3 กลุ่มผลประโยชน์ คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา และชมรมโรงแรมเมืองโคราช ได้มอบหมายให้นายกงกฤษ หิรัญกิจ ในฐานะนายกสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือและที่ปรึกษาของทั้ง 2 กลุ่ม เป็นผู้ดำเนินการวางแผนการต่อรอง โดยทั้ง 3 กลุ่มได้ร่วมกันตั้งตัวแทนมาเป็นทีมงาน 5 คน ซึ่งทีมงานจะหาข้อมูลของจังหวัดอื่นๆ และร่วมประชุมอย่างต่อเนื่อง เพื่อกำหนดแนวทางการต่อรอง โดยมีเป้าหมายให้เสียค่าธรรมเนียมฯ และจัดทำเอกสารหลักฐานประกอบน้อยที่สุด

จังหวัดภูเก็ต การต่อรองระหว่างผู้ประกอบการโรงแรมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของฝ่ายจังหวัดซึ่งมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานในที่ประชุม ดังนั้นในการต่อรองจึงมีความเกรงใจกันในระดับหนึ่ง และการประชุมร่วมทุกครั้งจะเป็นความพยายามแสวงหาจุดร่วมที่ทุกฝ่ายยอมรับได้ แต่ทิศทางการต่อรองก็เป็นไปตามความต้องการของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรม ทั้งนี้เพราะกลุ่มผลประโยชน์ทั้ง 2 คือ สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้และสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตเป็นกลุ่มธุรกิจใหญ่และมีบทบาทเป็นที่ยอมรับในจังหวัด ขณะที่ทั้ง 2 กลุ่มมีการรวมตัวเพื่อสร้างจุดแข็งในการต่อรอง โดยมีการประชุมร่วมกันอย่างต่อเนื่องเพื่อหาข้อเสนอกที่จะไปต่อรอง ซึ่งข้อเสนอดังกล่าวมีประเด็นหลัก คือ การลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ การนำส่งค่าธรรมเนียมฯ เท่าที่จะเรียกเก็บจากผู้พักได้ การลดจำนวนเอกสารซึ่งเป็นหลักฐานประกอบ การยกเว้นความรับผิดชอบของโรงแรมแทนผู้เข้าพักซึ่งเป็นฝ่ายที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมฯ อย่างแท้จริง รวมทั้งการนำเงินรายได้ดังกล่าวกลับคืนสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วย

จังหวัดกาญจนบุรี การต่อรองระหว่างผู้ประกอบการโรงแรมกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีมีชมรมโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ กาญจนบุรีเป็นแกนนำในการเจรจาต่อรอง โดยทางประธานชมรมฯ พยายามสร้างพลังในการต่อรองด้วยการดึงผู้ประกอบการโรงแรมและรีสอร์ททุกแห่งภายในจังหวัดให้มารวมตัวกัน แต่การชักชวนผู้ประกอบการทั่วทั้งจังหวัดเป็นเรื่องที่ยาก เพราะผู้ประกอบการกระจายอยู่ตามพื้นที่ต่างอำเภอที่มีระยะทางห่างไกลกัน ดังนั้นทางแกนนำชมรมฯ จึงตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจขึ้นมาเป็นตัวแทน การต่อรองของชมรมฯ เป็นวิธีการเชิงรุก โดยประธานชมรมฯ ได้เข้าพบและยื่นหนังสือต่อนายกองคการบริหารส่วนจังหวัด เพื่อเสนอแนวทางที่ทางผู้ประกอบการจะยอมรับได้ แนวทางดังกล่าว คือ การขอให้เลื่อนระยะเวลาจัดเก็บออกไปอีก 1 ปี และการขอให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดส่งกลับรายได้ค่าธรรมเนียมฯ มาสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด (อย่างไรก็ตาม ทางชมรมก็มีได้รับคำตอบจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่อย่างใด)

กลยุทธ์ที่ 3 การเพิกเฉยต่อการดำเนินนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ปฏิกริยาของฝ่ายผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในรูปแบบของการเพิกเฉย แสดงออกถึง การไม่ยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ โดยจากกรณีศึกษาพบว่ามียุทธศาสตร์ต่อต้านใน 2 จังหวัดที่ใช้มาตรการนี้ คือ จังหวัดตราดและภูเก็ต

ในกรณีของจังหวัดตราดนั้นจะมีกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมเกาะช้างที่นำโดยนายสารนิษฐ์ ประศาสน์ศิลป์ เป็นกลุ่มที่เพิกเฉยต่อการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งวิธีการเพิกเฉยคือการรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น และแสดงออกโดยการไม่ยอมจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัด ลักษณะของการต่อต้านจึงเป็นแบบไม่ยอมทำตามกฎหมาย แต่ไม่ดำเนินการอย่างเป็นทางการ เปรียบเสมือนการคือเงียบอยู่ในที่ ทั้งนี้เพราะกลุ่มนี้ถือว่าพวกตนก็มีตำแหน่งและมีบทบาททางการเมืองเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม กลุ่มนี้ยังรับฟังความคิดเห็นที่้องค์การบริหารส่วนจังหวัดชี้แจงอยู่บ้าง

การเพิกเฉยที่พบในกรณีของจังหวัดภูเก็ตนำโดยกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ไม่เห็นด้วยอย่างมากกับกฎหมายเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรม คือ กลุ่มชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน และกลุ่มชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตอง ซึ่งแสดงออกด้วยการไม่เข้าไปมีส่วนร่วมกับการประชุมที่ฝ่ายจังหวัดและองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดขึ้นซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเพิกเฉยต่อคำชี้แจงและข้อต่อรองใดๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมไปถึงการแสดงออกโดยการไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติที่กำหนดให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักและนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่ว่าข้อบัญญัติดังกล่าวจะระบุโทษอย่างไรก็ตาม

การเพิกเฉยของกลุ่มต่อต้านในแบบของจังหวัดภูเก็ตมีความแข็งแกร่งมากกว่าในจังหวัดตราด โดยมีการแสดงออกถึงการไม่ยอมแสวงหาจุดร่วมหรือสร้างความยินยอมใดๆ กับองค์การบริหารส่วนจังหวัด แม้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะพยายามประนีประนอมเพียงใดก็ตาม ในขณะที่การเพิกเฉยอีกแบบยังมีการรับฟังข้อชี้แจงขององค์การบริหารส่วนจังหวัดบ้าง แม้จะไม่ใส่ใจที่จะปฏิบัติตามกฎหมายก็ตาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง องค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ อย่างไร? ข้อเขียนในบทนี้จะนำเสนอวิธีการจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด รวมทั้งเชื่อมโยงให้เห็นถึงผลสำเร็จและไม่สำเร็จในการจัดการกับปัญหาดังกล่าว โดยใช้กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดใน 6 จังหวัด ซึ่งมีทั้งกรณีที่สามารถจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้สำเร็จและไม่สำเร็จในระดับที่แตกต่างกันไป

เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วงก่อนการประกาศใช้กฎหมายให้มีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ นั้น รัฐบาลและผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทั้งฝ่ายการเมืองและข้าราชการประจำไม่ได้ตระหนักว่าจะมีการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขึ้นในเวลาต่อมา จึงมิได้มีการเตรียมการใดๆ มากไปกว่าการยกร่าง-ผ่านกฎหมาย และประกาศใช้กฎหมาย-ข้อบัญญัติจังหวัดไปตามขั้นตอนปกติ แม้กระทั่งเมื่อกลุ่มต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เริ่มก่อตัวและเคลื่อนไหว องค์การบริหารส่วนจังหวัดส่วนใหญ่ยังมีท่าทีเมินเฉย ปล่อยให้กลุ่มต่อต้านเพิ่มความเข้มแข็ง มีอำนาจต่อรองมากขึ้น จนบางกรณีมีอำนาจการต่อรองเหนือองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรุกคืบเข้ามายื่นข้อเสนอต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงปลุกให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดตื่นขึ้นมาจัดการกับปัญหา กำหนดจุดยืนและมาตรการที่เหมาะสม องค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนหนึ่งที่สามารถปรับบทบาทจากการรับเป็นการรุกได้ทันเวลาก็สามารถจัดการกับปัญหาการต่อต้านได้สำเร็จในระดับหนึ่ง ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดบางแห่งที่ปรับบทบาทไม่ทันก็กลายเป็นเบี้ยล่างในการเจรจาต่อรองกับกลุ่มต่อต้าน องค์การบริหารส่วนจังหวัดกลุ่มหลังนี้ไม่ค่อยประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหาการต่อต้านมากนัก

สาระสำคัญในบทนี้ประกอบด้วย 2 หัวข้อหลัก คือ กลยุทธ์ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเลือกใช้และผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหาการต่อต้าน

1. กลยุทธ์ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเลือกใช้

ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาทั้ง 6 จังหวัดเลือกใช้กลยุทธ์การจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่แตกต่างกันไป ในที่นี้ใคร่ผู้วิจัยจะขอแบ่งกลุ่มกลยุทธ์ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเลือกใช้ออกเป็น 2 ประเภทคือ (1) การเจรจาต่อรอง

และ (2) การใช้วิธีการเชิงบังคับ จับเข้าพวก/แยกสลายกลุ่ม และลดอำนาจการต่อรองของกลุ่มต่อต้าน

1.1 การเจรจาต่อรอง

ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน 5 ใน 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาใช้วิธีการเจรจาต่อรองกับกลุ่มต่อต้านเป็นหลัก ในจำนวนนี้มี 2 จังหวัด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดและองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีที่ประสบผลสำเร็จในระดับที่น่าพอใจ ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดอีก 3 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตและองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ใช้วิธีการเจรจาต่อรองกับกลุ่มต่อต้านเช่นเดียวกัน แต่สามารถจัดการกับปัญหาการต่อต้านได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น และองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีเป็นกรณีศึกษาที่ประสบผลสำเร็จน้อยที่สุดในบรรดา 5 จังหวัดนี้

เป็นที่น่าสังเกตว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 5 จังหวัดที่ใช้กลยุทธ์การเจรจาต่อรองมีความแตกต่างกันอย่างน้อย 2 เรื่อง ซึ่งน่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสำเร็จและไม่สำเร็จของการเจรจาต่อรองขององค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ (1) การกำหนดจุดยืนและเป้าหมายการเจรจาต่อรอง (2) การเข้าถึงและรับฟังข้อเสนอของกลุ่มต่อต้าน

1.1.1 การกำหนดจุดยืนและเป้าหมายในการเจรจาต่อรอง

องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดและองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีเป้าหมายในการเจรจาต่อรองที่ชัดเจน โดยยืนอยู่บนหลักการที่จะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯที่เสมอภาค และยอมรับร่วมกันได้ ผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดทั้งหมดจะต้องเข้าสู่ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ให้ได้เป็นหลักการเบื้องต้น ในขณะที่ยอมผ่อนปรนในเรื่องวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ตามข้อเสนอของฝ่ายต่อต้าน เช่นในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดมีจุดยืนที่จะไม่เปลี่ยนแปลงอัตราค่าธรรมเนียมฯที่จัดเก็บ แต่ผ่อนปรนเรื่องวิธีการคิดค่าธรรมเนียมฯ และเอกสารที่ทางโรงแรมต้องจัดทำเท่านั้น ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีนั้นใช้วิธีกำหนดเพดานขั้นต่ำของอัตราและฐานค่าธรรมเนียมฯ ที่ต้องรักษาไว้ แต่จะต้องให้โรงแรมทั้งหมดเข้าสู่ระบบอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกันให้ได้

ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาที่มีการเปลี่ยนแปลงจุดยืนและเป้าหมายการเจรจาต่อรองอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนตัวนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด กล่าวคือ ในสมัยที่นายรัชชาติ กิริวัฒน์ศักดิ์ ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น มีนโยบายจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่เข้มงวด โดยเป้าหมายในการเจรจาต่อรอง คือ ให้ฝ่าย

ผู้ประกอบการโรงแรมปฏิบัติตามกฎหมายอย่างถูกต้อง แต่ในสมัยที่นายวิฑูร ชาติปฏิมาพงษ์ เข้ามาบริหารในเวลาต่อมาก็มีนโยบายที่จะจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ อย่างผ่อนปรนตามข้อเรียกร้องของกลุ่มต่อต้านมากขึ้น ทำให้กลุ่มต่อต้านมองว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีจุดยืนที่ชัดเจน ดังนั้นน่าจะสามารถต่อรองต่อไป เพื่อให้ได้ตามข้อเรียกร้องมากที่สุด ทำให้การเจรจาต่อรองไม่ได้ข้อยุติที่ยอมรับร่วมกัน

ในทำนองเดียวกัน องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็มีการเปลี่ยนแปลงเป้าหมายการเจรจาต่อรองบ่อยครั้ง เช่น เปลี่ยนแปลงอัตราการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ หลายครั้ง เพื่อให้ได้ข้อตกลงที่กลุ่มผู้ต่อต้านยอมรับได้ อย่างไรก็ตาม การประนีประนอมมากเกินไปก็อาจไม่ช่วยให้การเจรจาประสบผลสำเร็จ เมื่อกลุ่มผู้ต่อต้านเริ่มตระหนักว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีเป้าหมายและหลักการที่แน่นอน ก็จะมุ่งเจรจาเพื่อรุกคืบไปข้างหน้าอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ผลการเจรจาก็ยังจะก่อให้เกิดปัญหาความไม่เสมอภาคมากยิ่งขึ้น

สำหรับกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีนั้นมิได้มีจุดยืนและเป้าหมายการเจรจาต่อรองไว้แต่อย่างใด ปัญหาการขาดเสถียรภาพทางการเมืองและการแข่งขันทางการเมืองอย่างเข้มข้นในองค์การบริหารส่วนจังหวัดทำให้ฝ่ายบริหารมีความอ่อนแอ หลีกเลียงที่จะเผชิญหน้ากับกลุ่มต่อต้าน และไม่ได้ดำเนินการเจรจาต่อรองอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดการกับปัญหาดังกล่าวได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลสำเร็จในการเจรจาต่อรองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้นอยู่กับกำหนัดและแสดงให้กลุ่มผู้ต่อต้านเห็นถึงจุดยืนและเป้าหมายการเจรจาต่อรองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ชัดเจนเป็นเบื้องต้น และดำเนินการต่อรองภายใต้จุดยืนและเป้าหมายนั้นอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

เป็นที่น่าสังเกตว่าปัจจัยทางการเมืองในท้องถิ่นมีผลต่อการกำหนดจุดยืนและเป้าหมายการต่อรองในเรื่องค่าธรรมเนียมฯ อย่างชัดเจน กล่าวคือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่สามารถกำหนดจุดยืนและเป้าหมายการต่อรองได้ (เช่น กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี) หรือต้องเปลี่ยนแปลงจุดยืนไปจากเดิม (เช่น กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา) นั้น เกิดจากการขาดเสถียรภาพและการเปลี่ยนแปลงตัวผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามวาระทางการเมือง ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีเสถียรภาพทางการเมืองสูง เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดและชลบุรีสามารถกำหนดจุดยืนและเป้าหมายการต่อรองได้ดีกว่าและประสบผลสำเร็จมากกว่า

1.1.2 วิธีการเข้าถึงและรับฟังข้อเสนอของกลุ่มต่อต้าน

องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ใช้วิธีการเจรจาต่อรองทั้ง 5 จังหวัด ที่เป็นกรณีศึกษา ใช้วิธีการเข้าถึงและรับฟังข้อเสนอของกลุ่มต่อต้านในลักษณะที่แตกต่างกันซึ่งมีผลต่อระดับผลสำเร็จในการเจรจาต่อรองในระดับหนึ่ง ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดนั้น ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้วิธีการเดินเข้าหาและเจรจากับแกนนำกลุ่มต่อต้านทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม การเจรจาแบบหนึ่งต่อหนึ่งทำให้เกิดบรรยากาศการต่อรองแบบเท่าเทียมกัน ไม่กดดัน ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถรับฟังข้อเสนอและประเมินท่าทีของกลุ่มต่อต้านแต่ละกลุ่มได้อย่างรอบคอบ และทำการเจรจาต่อรองและหาข้อยุติในรายละเอียดได้

ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีใช้วิธีเชิญกลุ่มต่อต้านทุกกลุ่มมาประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็น การเจรจาต่อรองจึงเป็นบรรยากาศที่กลุ่มต่อต้านมีส่วนร่วมในเชิงกดดันให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องเป็น “ฝ่ายตั้งรับ” และมีอำนาจการต่อรองค่อนข้างต่ำ

ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมามีความพยายามรับฟังข้อเสนอของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านอย่างทั่วถึงทุกกลุ่ม หากแต่ไม่สามารถหาข้อสรุปร่วมกับฝ่ายต่อต้านซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติที่ยอมรับร่วมกันได้ การที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกับกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมหาทางประนีประนอมร่วมกันไม่ได้ เพราะแกนนำของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านมีพลังในการต่อรองสูง เนื่องจากเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและมีเครือข่ายทางการเมือง อีกทั้งบางส่วนยังเป็นผู้มีชื่อเสียงในจังหวัดและมีพวกพ้องเป็นนักการเมือง

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตใช้วิธีการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มต่อต้าน โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตเป็นประธาน ในการประชุมหลายครั้ง บรรยากาศการประชุมเจรจาต่อรองมีลักษณะเป็นทางการ ทำให้ฝ่ายกลุ่มต่อต้านที่เข้มแข็งอีก 2 กลุ่ม คือ ชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน และชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตองไม่ยอมเข้าร่วมประชุม เพราะเห็นว่าวิธีการประชุมดังกล่าวไม่เอื้ออำนวยให้มีการเจรจาในประเด็นสำคัญที่กลุ่มต่อต้านต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงได้

1.2 การใช้วิธีการเชิงบังคับ

ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่เลือกใช้วิธีการเชิงบังคับ จับเข้าพวก/แยกสลายกลุ่ม และลดอำนาจการต่อรองของกลุ่มต่อต้าน โดยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ดึงนายกสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือซึ่งเป็นแกนนำของกลุ่มผลประโยชน์ด้าน

ธุรกิจโรงแรมกลุ่มใหญ่และคาดว่าจะมีอำนาจต่อรองมากกว่ากลุ่มอื่นเข้ามาเป็นพวก จากนั้นก็อาศัยสมาคมฯ เป็นเครื่องมือในการสร้างการยอมรับ-ลดการต่อต้านฯ จากกลุ่มผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ในลำดับต่อมา ในขณะที่เดียวกัน ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ก็ใช้วิธีปิดกั้นโอกาสกลุ่มต่อต้านอื่นๆ ที่มีความคิดเห็นหรือข้อเสนอที่แตกต่างไปจากที่กำหนดไว้แล้วได้แสดงความคิดเห็นหรือเข้ามาเจรจาต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบการการข่มขู่ว่าจะทำการตรวจสอบการดำเนินธุรกิจของกลุ่มโรงแรม รีสอร์ท และเกสต์เฮาส์ถึงประเด็นการปฏิบัติถูกต้องตามหมายหรือผิดกฎหมาย ซึ่งทำให้กลุ่มที่ต่อต้านเกิดความเกรงกลัวและต้องยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดในที่สุด

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่สามารถใช้วิธีการบังคับในการแก้ปัญหาการต่อต้านได้ เพราะลักษณะเฉพาะทางการเมืองซึ่งเป็นรูปแบบของการเมืองแนวคิงที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจสูงสุด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและข้าราชการประจำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่อยู่ภายใต้ระบบการควบคุมของระบบดังกล่าว การเมืองแนวนี้มีส่วนช่วยหนุนให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้อำนาจในการบังคับได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในที่ประชุมอย่างเป็นทางการซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีโอกาสได้แสดงอำนาจอย่างเด็ดขาดได้เต็มที่

วิธีการบังคับที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ใช้ในการจัดการกับปัญหา ส่งผลให้กรณีศึกษานี้ประสบผลสำเร็จได้ภายในเวลาที่เร็วกว่ากรณีศึกษาแห่งอื่นและสามารถจัดการกับปัญหาโดยการบังคับให้ฝ่ายผู้ประกอบการที่ต่อต้านทั้งหมดต้องยินยอมรับข้อเสนออย่างไม่มีทางต่อรอง

2. ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบผลสำเร็จในการจัดการกับปัญหาการต่อต้านค่าธรรมเนียมน้ำ จำนวน 3 กรณีศึกษา คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี สามารถกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมน้ำที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของฝ่ายต่อต้านได้ ซึ่งมีสาระสำคัญหลักๆ คือ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งสามจังหวัดอนุ โลมให้โรงแรมไม่ต้องนำส่งบัญชีหรือทะเบียนผู้พักให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดตรวจสอบ องค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่ละจังหวัดกำหนดวิธีการคิดค่าธรรมเนียมน้ำที่ผู้ประกอบการ โรงแรมจะต้องนำส่งไว้แตกต่างกัน โดย

องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดตกลงร่วมกับผู้ประกอบการ โรงแรมให้คิดค่าธรรมเนียมฯ ในอัตรา ร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก โดยคิดเป็นระบบเหมาจ่าย 2 ช่วง คือ ช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวคิดจากยอด ผู้เข้าพักที่ระดับร้อยละ 70-75 จากจำนวนผู้เข้าพักทั้งหมด และในช่วงที่มีใช้ฤดูกาลท่องเที่ยวให้คิด ในระดับร้อยละ 25 ของจำนวนผู้เข้าพักทั้งหมด องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่กำหนดให้ ทางโรงแรมคิดค่าธรรมเนียมฯ ในอัตราร้อยละ 0.8 ของค่าเช่าห้องพัก โดยคิดจากยอดรวมของ รายได้ค่าเช่าห้องพักทั้งหมด และองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ตกลงให้ทางโรงแรมคิด ค่าธรรมเนียมฯ ในอัตราค่าธรรมเนียมฯ ในอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก โดยคิดจากระบบ เหมาจ่ายที่ระดับร้อยละ 30 ของยอดห้องพักรวมทั้งขายได้ วิธีการคิดค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 3 แห่งข้างต้นเป็นวิธีการคิดที่มีลักษณะผ่อนปรนให้ทางโรงแรมและ เป็นวิธีปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่ระบุในข้อบัญญัติ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 3 แห่ง ผ่อนปรนเรื่องวิธีการนำส่งในทางปฏิบัติ เพื่อมิให้เป็นภาระแก่ทางโรงแรมมากเกินไปด้วยการลดจำนวนเอกสารที่ทางโรงแรมต้องจัดทำเพื่อ ประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะการยกเว้นการนำส่ง แบบ อบจ. รร. 6 ซึ่งเป็นแบบแสดงบัญชีผู้พักและรายละเอียดในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุง องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งทางโรงแรมไม่ต้องการเปิดเผยข้อมูลในส่วนนี้เพราะกลัวการ ตรวจสอบข้อมูลกับฝ่ายสรรพากร นอกจากนี้ยังเอื้ออำนวยความสะดวกในเรื่องสถานที่ที่จะนำส่ง โดยของค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดกำหนดให้ส่งค่าธรรมเนียมฯ พร้อมแบบยื่นรายการนำส่ง ค่าธรรมเนียมฯ ที่แสดงเป็นยอดรวมและแนบหลักฐานใบรับเงินประกอบ (รายละเอียดปรากฏใน ภาคผนวก ฐ เอกสารประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด) ซึ่งมี เจ้าหน้าที่ลงไปจัดเก็บในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวตามเกาะหลักๆ ของจังหวัดทุกเดือน

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่กำหนดให้ทางโรงแรมนำส่งค่าธรรมเนียมฯ พร้อมแบบหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ และแบบยื่นรายการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ที่ แสดงเป็นยอดรวม โดยเปิดช่องทางให้โรงแรมสามารถนำส่งค่าธรรมเนียมฯ เข้าบัญชีธนาคารของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และส่งหลักฐานมาทางไปรษณีย์ภายหลังได้ (รายละเอียด ปรากฏในภาคผนวก ฑ เอกสารประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เชียงใหม่)

สำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีกำหนดให้ทาง โรงแรมนำส่ง ค่าธรรมเนียมฯ พร้อมใบนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งแสดงเป็นยอดรวมเท่านั้น (รายละเอียดปรากฏใน ภาคผนวก ฒ เอกสารประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี) และ

จะส่งเจ้าหน้าที่ลงไปจัดเก็บที่เมืองพัทยาซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหญ่ของจังหวัดในช่วงประมาณวันที่ 10 ของทุกเดือน

สำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบผลสำเร็จในการจัดการกับปัญหาการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในระดับต่ำ ซึ่งประกอบด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตและองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีนั้น ไม่สามารถหาข้อยุติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่ยอมรับร่วมกันระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดกับฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมที่ต่อต้านได้ จึงส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 3 แห่งไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรม อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 3 แห่งไม่สามารถหาข้อตกลงร่วมอย่างชัดเจนกับทางฝ่ายต่อต้านได้ในลักษณะที่แตกต่างกัน จึงส่งผลต่อความสำเร็จของการบังคับใช้ข้อบัญญัติที่แตกต่างกันไป

องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาไม่สามารถหาข้อตกลงร่วมในเรื่องการคิดค่าธรรมเนียมฯ ที่จะสรุปเป็นแนวทางปฏิบัติให้แก่ทางโรงแรมได้ ทั้งที่ทางโรงแรมยินยอมที่จะเป็นฝ่ายรับผิดชอบค่าธรรมเนียมฯ แทนผู้เข้าพัก โดยต้องการให้คิดเป็นระบบเหมาจ่ายแบบขั้นบันได ซึ่งจะเป็นการเสียในจำนวนคงที่และไม่เป็นภาระแก่ทางผู้ประกอบการมากนัก ซึ่งทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ไม่ยอมเพราะต้องการให้คิดโดยมีฐานจากรายได้จริงด้วย แต่ในขณะเดียวกัน องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มีได้ดำเนินการที่จะหาข้อสรุปอย่างจริงจัง ส่งผลให้กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมขาดความเชื่อถือต่อระบบการจัดเก็บ ดังนั้นจึงมีการนำส่งข้าง ไม่นำส่งข้าง และบางรายก็ไม่นำส่งเลย (รายละเอียดของเอกสารที่ทางโรงแรมต้องจัดทำเพื่อประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปรากฏในภาคผนวก ณ เอกสารประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา)

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตพยายามหาความชัดเจนของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่ทางกลุ่มต่อต้านจะยอมรับได้ โดยเปลี่ยนแปลงอัตราค่าธรรมเนียมฯ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระค่าธรรมเนียมฯ ที่ผู้ประกอบการโรงแรมต้องรับผิดชอบแทนลูกค้าที่เข้าพัก อัตราค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตกำหนดมีการเปลี่ยนแปลงถึง 2 ครั้ง อันเป็นผลจากการประชุมร่วมกับฝ่ายจังหวัด สมาคมโรงแรมไทยภาคใต้และสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต โดยจากเดิมกำหนดไว้ที่อัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงในครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นแบบขั้นบันไดซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงลดลง ทำให้โครงสร้างอัตราค่าธรรมเนียมฯ แบบใหม่มีขั้นบันได 3 ขั้น คือ อัตราร้อยละ 0.2 ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2543 – 30 เมษายน พ.ศ. 2544, อัตราร้อยละ 0.5 ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2544 – 30

กันยายน พ.ศ.2544 และอัตราร้อยละ 1 ให้ใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคมพ.ศ.2544 เป็นต้นไป นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตยังมีการแก้ไขข้อบัญญัติในเรื่องบทลงโทษและยกเลิกการให้อำนาจหน้าที่พนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตรวจสอบตรวจค้นโรงแรม และริบทรัพย์สิน ขยายทอดตลาด การยกเว้นการนำส่งบัญชีแสดงรายละเอียดผู้เข้าพักและการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ รวมทั้งการจัดสรรเงินกลับคืนสู่การท่องเที่ยวและการริเริ่มที่จะเปิดโอกาสให้ตัวแทนกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมมีส่วนร่วมในการจ่ายเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ด้วย

อย่างไรก็ตาม แนวทางการแก้ปัญหาดังกล่าวได้รับการยอมรับจากผู้ประกอบการโรงแรมบางกลุ่มเท่านั้น ในขณะที่ผู้ประกอบการโรงแรมส่วนใหญ่ซึ่งอยู่ตามหาดตะกะ – กระรน และหาดป่าตองไม่ยอมรับวิธีการที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเสนอ เพราะเล็งเห็นถึงความไม่เหมาะสมและความไม่ยุติธรรมที่จะให้ทางโรงแรมรับผิดชอบค่าธรรมเนียมฯ แทนลูกค้า ทั้งยังเห็นถึงการปรับตัวที่ไร้หลักการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตด้วย ดังนั้นเมื่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตไม่สามารถสร้างความชัดเจนของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในทางปฏิบัติให้ผู้ประกอบการโรงแรมส่วนใหญ่ยอมรับได้ จึงส่งผลให้การบังคับใช้ข้อบัญญัติไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร รวมทั้งยังก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างฝ่ายที่เสียค่าธรรมเนียมฯ และฝ่ายที่ไม่ยอมเสียค่าธรรมเนียมฯ ด้วย (รายละเอียดของเอกสารที่ทางโรงแรมต้องจัดทำเพื่อประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปรากฏในภาคผนวก ค เอกสารประกอบการนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต)

ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีมีความแตกต่างจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้ง 5 แห่งที่กล่าวมา เนื่องจากไม่มีการหาความชัดเจนของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในทางปฏิบัติร่วมกับแกนนำผู้ประกอบการโรงแรมที่เคลื่อนไหวต่อต้านเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนแต่อย่างใด ส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรมได้เลย เพราะผู้ประกอบการโรงแรมอาศัยความไม่ชัดเจนดังกล่าวเป็นข้ออ้างส่วนหนึ่งที่จะไม่จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพื่อนำส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด

กล่าวโดยสรุป การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมส่งผลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องแสดงบทบาทในเชิงรุกโดยการเข้าถึงกลุ่มต่อต้านเพื่อนำไปสู่การแสวงหาข้อตกลงที่ทางผู้ประกอบการโรงแรมจะยอมรับได้ วิธีการสร้างความยอมรับร่วมกับฝ่ายต่อต้านที่ได้จากกรณีศึกษา มี 2 วิธีการ คือ การเจรจาต่อรองและการบังคับ วิธีการแรกพบได้จากกรณีศึกษา 5 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา และ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่จะใช้วิธีการ
บังคับ

อย่างไรก็ตาม ผลจากการแก้ปัญหาซึ่งแสดงถึงระดับการยอมรับในการจัดเก็บ
ค่าธรรมเนียมฯ (ดังปรากฏตามตารางที่ 5-1) สะท้อนให้เห็นถึงช่องว่างระหว่างนโยบายกับการ
ปฏิบัติ ซึ่งเป็นประเด็นในเรื่องความน่าเชื่อถือของการบังคับใช้ข้อบัญญัติว่าด้วยการเรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าวที่ควรตระหนักในระยะต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5-1 แสดงผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหาการต่อต้านค่าธรรมเนียมนฯ

ขั้นตอน กรณีศึกษา	อบจ. ออกและบังคับใช้ข้อบัญญัติจังหวัด	ข้อเรียกร้องของกลุ่มต่อต้าน	ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหา
1. ตราด	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 2 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : 6 ฉบับ คือ แบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.6 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้จ่ายเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุชัด 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 พฤษภาคม 2542	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ 2. ฐานการเก็บ : ลดฐานค่าธรรมเนียมฯ โดยคิดตามลักษณะฤดูกาลท่องเที่ยวคือ ฤดูกาลท่องเที่ยว คิดที่ร้อยละ 70-75 ของจำนวนผู้ที่มาพัก และช่วงที่มีใช้ฤดูกาลท่องเที่ยว คิดที่ร้อยละ 20-25 ของจำนวนผู้ที่มาพัก 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : ลดการจัดทำเอกสารประกอบการจัดเก็บและนำส่ง 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : รวบรวมประมาณ 3-5 เดือนมาส่งครั้งหนึ่ง 5. การใช้จ่ายเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ให้มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยว 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ขอเลื่อนออกไปก่อน	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 2 2. ฐานการเก็บ : คิดตามลักษณะฤดูกาลท่องเที่ยวคือ ฤดูกาลท่องเที่ยว คิดที่ร้อยละ 70-75 ของจำนวนผู้ที่มาพัก และช่วงที่มีใช้ฤดูกาลท่องเที่ยว คิดที่ร้อยละ 20-25 ของจำนวนผู้ที่มาพัก 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : แบบ อบจ.รร. 1 และใบรับเงินค่าธรรมเนียม 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป หรือรวบรวมหลายเดือนมาส่งและเสียค่าปรับ 5. การใช้จ่ายเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : นำกลับพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดโดยภาพรวม 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ประมาณเดือน พฤษภาคม 2543

<div style="text-align: center;">ขั้นตอน</div> <div style="text-align: left;">กรณีศึกษา</div>	<div style="text-align: center;">อบจ. ออกและบังคับใช้ข้อบัญญัติจังหวัด</div>	<div style="text-align: center;">ข้อเรียกร้องของกลุ่มต่อต้าน</div>	<div style="text-align: center;">ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหา</div>
<div style="text-align: center;">2.เชียงใหม่</div>	<ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 0.8 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : 6 ฉบับ คือ แบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.6 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุชัด 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 พฤษภาคม 2542 	<ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ชัดเจน 2. ฐานการเก็บ : คิดจากฐานเดียวกับภาษีที่ส่งให้สรรพากร คือ ร้อยละ 40 ของรายได้ 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : ขอลดจำนวนเอกสาร 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ไม่เรียกร้อง 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ให้มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยว 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ขอเลื่อนระยะเวลาแต่ไม่ระบุชัด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 0.8 2. ฐานการเก็บ : รายได้การเข้าพักทั้งหมด 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : แบบ อบจ. รร.2-แบบ อบจ. รร.3 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : นำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยวตามที่สมาคมโรงแรมยื่นข้อเสนอ 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 18 สิงหาคม 2542
<div style="text-align: center;">3.ชลบุรี</div>	<ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ยังไม่ได้กำหนดแน่นอน 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : 6 ฉบับ คือ แบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.6 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 	<ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 0.5 2. ฐานการเก็บ : ระบบเหมาจ่ายที่ระดับร้อยละ 30 ของยอดห้องพักรวมที่ขายได้ 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : ขอลดจำนวนเอกสาร 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ไม่เรียกร้อง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 0.5 2. ฐานการเก็บ : ระบบเหมาจ่ายที่ระดับร้อยละ 30 ของยอดห้องพักรวมที่ขายได้ 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : แบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.2 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป โดยจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปตั้งโต๊ะเก็บที่

<div style="text-align: center;">ขั้นตอน</div> <div style="text-align: left;">กรณีศึกษา</div>	<div style="text-align: center;">อบจ. ออกและบังคับใช้ข้อบัญญัติจังหวัด</div>	<div style="text-align: center;">ข้อเรียกร้องของกลุ่มต่อต้าน</div>	<div style="text-align: center;">ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหา</div>
	5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุ 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : คาดว่าจะให้เริ่มวันที่ 1 พฤษภาคม 2542	5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ให้มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองพัทยา 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ขอเลื่อนจากปี 2542 เป็นปี 2543	เมืองพัทยา 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ให้มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองพัทยา 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 พฤษภาคม 2543
4. นครราชสีมา	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 2 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : 6 ฉบับ คือแบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.6	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ต้องกำหนด 2. ฐานการเก็บ : ระบบเหมาจ่ายตั้งแต่ 50-240 บาทต่อเดือน 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : ขอลดจำนวนเอกสาร	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ไม่คิดเป็นอัตราแต่คิดเป็นระบบเหมาจ่าย 2. ฐานการเก็บ : ระบบเหมาจ่ายตามขนาดโรงแรม ดังนี้ - ขนาดเล็ก นำส่ง 500-1,000 บาทต่อเดือน - ขนาดกลาง นำส่ง 1,000-2,000 บาทต่อเดือน - ขนาดใหญ่ นำส่ง 2,000-3,000 บาทต่อเดือน 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : แบบ อบจ. รร.1

<div style="text-align: center;">ขั้นตอน</div> <div style="text-align: left;">กรณีศึกษา</div>	<div style="text-align: center;">อบจ. ออกและบังคับใช้ข้อบัญญัติจังหวัด</div>	<div style="text-align: center;">ข้อเรียกร้องของกลุ่มต่อต้าน</div>	<div style="text-align: center;">ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหา</div>
	4. ช่วงเวลาการนำเสนอ : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุ 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 12 เมษายน 2542	4. ช่วงเวลาการนำเสนอ : ไม่เรียกร้อง 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ให้มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยว 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ขอให้มีการทบทวนนโยบายให้ชัดเจนก่อน	4. ช่วงเวลาการนำเสนอ : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ยังคงไม่ระบุ 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 ตุลาคม 2542
5.ภูเก็ต	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 2 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำเสนอ อบจ. : 6 ฉบับ คือแบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.6 4. ช่วงเวลาการนำเสนอ : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุ	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 0.5 2. ฐานการเก็บ : ไม่เรียกร้อง 3. จัดทำเอกสารนำเสนอ อบจ. : ลดจำนวนเอกสาร 4. ช่วงเวลาการนำเสนอ : ไม่เรียกร้อง 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ให้มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยว	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ระบบขั้นบันได ดังนี้ - ตั้งแต่วันที่ 1 พ.ย. 2543- 30 เม.ย. 2544 เก็บในอัตราร้อยละ 0.2 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่วันที่ 1 พ.ค. 2544-30 ก.ย. 2544 เก็บในอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำเสนอ อบจ. : แบบ อบจ. รร.3 4. ช่วงเวลาการนำเสนอ : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : มีการนำเงินกลับมาพัฒนาการท่องเที่ยว แต่น้อยมากในสายตาของกลุ่มโรงแรม

<div style="text-align: center;">ขั้นตอน</div> <div style="text-align: left;">กรณีศึกษา</div>	<div style="text-align: center;">อบจ. ออกและบังคับใช้ข้อบัญญัติจังหวัด</div>	<div style="text-align: center;">ข้อเรียกร้องของกลุ่มต่อต้าน</div>	<div style="text-align: center;">ผลลัพธ์ของการจัดการกับปัญหา</div>
	6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 ตุลาคม 2543	6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ขอเลื่อนออกไปอีก	6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 ตุลาคม 2543
6. กาญจนบุรี	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ร้อยละ 2 2. ฐานการเก็บ : รายได้จากค่าเช่าห้องพักที่มีการเรียกเก็บทุกครั้ง 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : 6 ฉบับ คือ แบบ อบจ. รร.1-แบบ อบจ. รร.6 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ทุกวันที่ 10 ของเดือนถัดไป 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุชัด 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : 1 พฤษภาคม 2542	1. อัตราค่าธรรมเนียมฯ : ขอลดอัตราการจัดเก็บ 2. ฐานการเก็บ : ไม่ได้ระบุชัดเจน 3. จัดทำเอกสารนำส่ง อบจ. : ยังไม่เรียกร้อง 4. ช่วงเวลาการนำส่ง : ไม่เรียกร้อง 5. การใช้เงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ : ไม่ระบุชัด 6. เวลาที่เริ่มบังคับใช้ : ขอเลื่อนออกไปประมาณ 1-2 ปี	ไม่มีการจัดการกับปัญหาจนได้ข้อสรุปที่ยอมรับร่วมกัน

บทที่ 6

บทสรุป

ข้อเขียนในบทนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำเสนอภาพรวมที่ได้จากกรณีศึกษา โดยจะนำเสนอใน 3 หัวข้อหลักคือ สรุปผลการวิจัย ข้อค้นพบที่มีนัยต่อทฤษฎีและแนวคิด และข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “เศรษฐกิจการเมืองว่าด้วยการต่อต้านภาษี : ศึกษากรณีการต่อต้านค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม” นี้มีวัตถุประสงค์หลักที่จะศึกษาลักษณะและสาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ รวมทั้งวิธีการจัดการกับปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ผู้วิจัยคัดเลือกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาจำนวน 6 แห่ง โดยจัดเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี และองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี

การศึกษาทำโดยการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติและการดำเนินงานของผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและผู้ประกอบการโรงแรม ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสำรวจข้อมูลจากเอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ โดยเริ่มตั้งแต่ช่วงต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2545 ถึงต้นเดือนกรกฎาคม 2546 ผลการศึกษา ปราบกฏดังนี้

1.1 ลักษณะของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของฝ่ายผู้ประกอบการโรงแรมใน 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา ดำเนินการโดยอาศัยกลไกของกลุ่มผลประโยชน์ที่มีอยู่แล้วเป็นองค์กรกลุ่มที่ใช้ใน

การเคลื่อนไหวต่อต้าน ซึ่งในแต่ละจังหวัดจะมีกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านธุรกิจ โรงแรมและการท่องเที่ยวอยู่แล้วอย่างน้อยจังหวัดละ 1 กลุ่ม โดยกลุ่มต่อต้านดังกล่าวมี 2 ประเภทใหญ่ คือ กลุ่มต่อต้านที่เป็นตัวแทนระดับประเทศ/ภูมิภาค และกลุ่มต่อต้านซึ่งเป็นตัวแทนระดับจังหวัด โดยการจัดองค์กรของกลุ่มต่อต้านในแต่ละจังหวัดเพื่อการเคลื่อนไหวมี 3 ลักษณะ คือ องค์กรกลุ่มต่อต้านที่รวมตัวอย่างมีเอกภาพและมีความเข้มแข็ง องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพแต่มีความเข้มแข็ง และ องค์กรกลุ่มต่อต้านที่ขาดเอกภาพและขาดความเข้มแข็ง โดยลักษณะแรกจะพบได้จากกลุ่มต่อต้านในจังหวัดชลบุรีและนครราชสีมา ลักษณะที่ 2 พบได้จากกลุ่มต่อต้านของจังหวัดตราดและภูเก็ต และลักษณะสุดท้ายพบได้จากกลุ่มต่อต้านของจังหวัดเชียงใหม่ สำหรับกรณีของจังหวัดกาญจนบุรี พบว่ากลุ่มต่อต้านมีเพียงกลุ่มเดียวและเป็นกลุ่มที่มีความเข้มแข็งอยู่ในระดับหนึ่ง

สำหรับกลยุทธ์ที่ฝ่ายต่อต้านใช้ในการเคลื่อนไหวมี 3 รูปแบบ คือ การดึงรัฐบาลให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการกับความขัดแย้งในระดับท้องถิ่น ซึ่งพบในกรณีของจังหวัดเชียงใหม่ ชลบุรี และนครราชสีมา การสร้างอำนาจต่อรองในระดับจังหวัดกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งพบจากทุกจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา และการเพิกเฉยต่อการดำเนินนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งพบในจังหวัดภูเก็ตและตราด

เป้าหมายหลักเบื้องต้นของการต่อต้านมี 2 ประเด็นสำคัญ คือ

(ก) เพื่อให้มีการยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ

(ข) เพื่อให้มีการลดหย่อนหรือการผ่อนปรนการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ รวมทั้งการจัดสรรหรือใช้ประโยชน์จากส่วนหนึ่งของรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว ซึ่งการลดหย่อนหรือผ่อนปรนมี 4 ลักษณะ คือ ขอลดหย่อนในเรื่องอัตราค่าธรรมเนียมฯ ให้จัดเก็บในอัตราที่ต่ำลง (2) ขอลดฐานการคิดค่าธรรมเนียมฯ โดยส่วนมากฝ่ายต่อต้านจะขอให้คิดในระบบเหมาจ่าย (3) ขอลดการจัดทำเอกสารประกอบการจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ และยกเว้นการตรวจสอบรายละเอียดของการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และ (4) ขอลื่อนระยะเวลาการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ออกไปประมาณ 1-2 ปี

1.2 สาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

การรวมกลุ่มกันต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของผู้ประกอบการโรงแรมใน 6 จังหวัดเกิดจากสาเหตุหลักสองประการคือ กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมเห็นว่าต้องรับภาระสูงเกินไป

และเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาค ทำให้กลุ่มตนเสียเปรียบโรงแรมในจังหวัดอื่นๆ ที่ไม่จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ หรือจัดเก็บในอัตราต่ำกว่า

สาเหตุในเรื่องที่ผู้ประกอบการโรงแรมเห็นว่าต้องรับภาระสูงเกินไป ภาระที่ว่านี้ประกอบด้วยภาระทั้งที่เป็นตัวเงินและที่ไม่เป็นตัวเงิน ภาระที่เป็นตัวเงินในที่นี้หมายถึงค่าธรรมเนียมฯ ที่ทางโรงแรมจะต้องแบกรับภาระ เนื่องจากไม่สามารถผลักภาระไปยังผู้เข้าพักโรงแรมตามหลักการที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดไว้ได้ ซึ่งมีเงื่อนไขที่เป็นข้อจำกัด 4 ประการ คือ (1) ระบบการซื้อขายบริการล่วงหน้าซึ่งทำให้โรงแรมไม่สามารถเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพิ่มเติมจากผู้พักได้ (2) การถดถอยของธุรกิจโรงแรมก็ทำให้ผู้ประกอบการมีขีดความสามารถในการแบกรับภาระค่าธรรมเนียมฯ ลดลง (3) ผู้เข้าพักไม่ยอมจ่ายค่าธรรมเนียมฯ เพราะไม่ทราบว่าได้มีการออกกฎหมายให้อำนาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ และประการที่สำคัญ คือ (4) มูลเหตุแห่งเงินของผู้ประกอบการโรงแรมซึ่งเป็นเรื่องของการกลัวที่จะต้องแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับผู้เข้าพักและตัวเลขบัญชีรายได้จากผู้เข้าพักตามความเป็นจริงต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งอาจเป็นช่องทางนำไปสู่การตรวจสอบภาษีอื่นๆ โดยเฉพาะภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีมูลค่าเพิ่มที่กรมสรรพากรจัดเก็บ และอาจทำให้โรงแรมต้องจ่ายภาษีสรรพากรเพิ่มขึ้น

ภาระที่ไม่เป็นตัวเงิน คือ ภาระด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดเก็บและนำส่งเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้แก่ (1) อธิบายเหตุผลให้ผู้เข้าพักเข้าใจและยินยอมจ่าย (2) กำหนดจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด (3) ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ให้ผู้เข้าพัก (4) บันทึกรายการบัญชี และรวบรวมเงินค่าธรรมเนียมฯ ที่หักไว้เพื่อนำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด พร้อมเอกสารหลักฐานทุกวันที่ 10 ของเดือน (5) ติดตามทวงค่าธรรมเนียมฯ จากผู้เข้าพักที่ค้างชำระหรือชำระไม่ครบถ้วน ซึ่งเป็นภาระที่ผู้ประกอบการโรงแรมต้องรับผิดชอบโดยไม่มีโอกาสปรับตัวอันเนื่องมาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ด้วยความความเร่งรีบมากเกินไป ทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมเห็นว่าเป็นภาระที่หนักมาก

ในประเด็นเรื่องความไม่เสมอภาคนั้น กลุ่มผู้ต่อต้านเห็นว่าการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคด้วยสาเหตุ 2 ประการ คือ (1) กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาทั้ง 6 จังหวัดล้วนได้รับทราบถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบางจังหวัดมิได้จัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในขณะที่แต่ละจังหวัดจัดเก็บโดยใช้หลักเกณฑ์และอัตราที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้กิจการธุรกิจโรงแรมของตนเองเสียเปรียบผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดอื่นๆ ที่ไม่ได้จัดเก็บ หรือจัดเก็บในอัตราที่ต่ำกว่า โดยเฉพาะจังหวัดใกล้เคียงกัน หรือจังหวัดที่เป็นคู่แข่งทาง

ธุรกิจกัน และ (2)วิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่คงเส้นคงวา เกิดการเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมาและเปิดโอกาสให้หน่วยจัดเก็บใช้ดุลพินิจได้กว้างขวาง ผู้ประกอบการโรงแรมบางรายไม่จ่ายค่าธรรมเนียมฯ บางรายจ่ายเพียงบางส่วน และบางรายต้องจ่ายเต็มที่ การที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการจัดเก็บเฉพาะกับกลุ่มธุรกิจโรงแรมในขณะที่กลุ่มธุรกิจอื่นที่ประกอบกิจการให้เช่าที่พักแก่นักท่องเที่ยวโดยไม่เปิดเผย เป็นลักษณะของการลักลอบหรือแอบทำ เช่น ธุรกิจคอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ กลับไม่ถูกดำเนินการให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ส่งผลให้กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมใน 3 จังหวัดข้างต้น เกิดความรู้สึกเสียเปรียบกลุ่มที่ประกอบธุรกิจแอบแฝงให้เช่าประเภทนั้น

นอกจากสาเหตุหลักสองประการนี้แล้ว ผู้ประกอบการโรงแรมให้เหตุผลว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดขาดความชอบธรรมในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เพราะเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีพื้นที่และหน้าที่ความรับผิดชอบที่ชัดเจน และที่ผ่านมาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้มีผลงานด้านการส่งเสริมกิจการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรม อีกทั้งมีภาพพจน์ไม่ดีในเรื่องการขาดประสิทธิภาพ มีผู้บริหารที่ขาดความรู้ มุ่งแสวงหาประโยชน์ส่วนตน และพรรคพวก ไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งเป็นสาเหตุที่สนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในบางจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา

1.3 การจัดการกับปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

การต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมส่งผลให้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องแสดงบทบาทในเชิงรุกโดยการเข้าถึงกลุ่มต่อต้าน เพื่อนำไปสู่การแสวงหาข้อตกลงที่ทางผู้ประกอบการโรงแรมจะยอมรับได้ วิธีการสร้างความยอมรับร่วมกับฝ่ายต่อต้านที่ได้จากกรณีศึกษา มี 2 วิธีการ คือ การเจรจาต่อรองและการบังคับ วิธีการแรกพบได้จากกรณีศึกษา 5 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่จะใช้วิธีการบังคับ

ในจำนวนองค์การบริหารส่วนจังหวัด 5 แห่งที่ใช้วิธีการเจรจาต่อรองในการจัดการกับปัญหาการต่อต้าน พบว่า มี 2 แห่งที่ประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด และองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยทั้ง 2 แห่งมีเป้าหมายในการเจรจาต่อรองที่ชัดเจน ยืนอยู่บนหลักการที่จะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่เสมอภาค และยอมรับร่วมกันได้ ผู้ประกอบการโรงแรมในจังหวัดทั้งหมดจะต้องเข้าสู่ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ให้ได้เป็นหลักการเบื้องต้น ในขณะที่ยอมผ่อนปรนในเรื่องวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ให้มีความยืดหยุ่นตามข้อเสนอของฝ่ายต่อต้านตามความเหมาะสม

นอกจากนี้ วิธีการเข้าถึงกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมที่ต่อต้านมีผลต่อความสำเร็จ เพราะทำให้ทราบความต้องการและความคิดเห็นที่แท้จริงของฝ่ายต่อต้านซึ่งนำไปสู่การหาข้อสรุปที่ยอมรับร่วมกันได้ แต่ทั้ง 2 แห่งสามารถเข้าถึงกลุ่มต่อต้านแตกต่างกันไป ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดนั้น ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดใช้วิธีการเดินเข้าหาและเจรจากับแกนนำกลุ่มต่อต้านทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม การเจรจาแบบหนึ่งต่อหนึ่งทำให้เกิดบรรยากาศการต่อรองแบบเท่าเทียมกัน ไม่กดดัน ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถรับฟังข้อเสนอและประเมินท่าทีของกลุ่มต่อต้านแต่ละกลุ่มได้อย่างรอบคอบ และทำการเจรจาต่อรองและหาข้อยุติในรายละเอียดได้

ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีใช้วิธีเชิญกลุ่มต่อต้านทุกกลุ่มมาประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็น การเจรจาต่อรองจึงเป็นบรรยากาศที่กลุ่มต่อต้านมีเสียงส่วนใหญ่กดดันให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องเป็น “ฝ่ายตั้งรับ” และมีอำนาจการต่อรองค่อนข้างต่ำ

ในขณะที่การเจรจาต่อรองขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี ไม่สามารถนำไปสู่การจัดการปัญหาการต่อต้านได้สำเร็จในลักษณะที่แตกต่างกันไป

ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา นั้นไม่ประสบผลสำเร็จในการเจรจาต่อรองกับกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมที่ต่อต้าน ก็เนื่องด้วยเงื่อนไขที่สำคัญ 2 ประการ คือ การขาดเป้าหมายที่ชัดเจนในการเจรจาต่อรอง และการรับฟังข้อเสนอจากกลุ่มต่อต้านแต่ไม่สามารถหาข้อสรุปที่จะนำไปสู่การปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา 2 ท่าน มีนโยบายที่แตกต่างกันระหว่างการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ที่เข้มงวดกับแบบผ่อนปรน จากเป้าหมายที่ขัดแย้งกันจึงส่งผลให้เกิดความคลุมเครือในการเจรจาต่อรองและการแสวงหาความชัดเจนในทางปฏิบัติ กลุ่มต่อต้านจึงฉวยโอกาสต่อรองในยุคที่ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีลักษณะผ่อนปรน

การเจรจาต่อรองระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตกับกลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมที่ต่อต้านไม่ประสบความสำเร็จมีสาเหตุที่สำคัญจากการไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ ทุกกลุ่ม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีโอกาสเจรจาต่อรองกับกลุ่มต่อต้านเพียงบางกลุ่มเท่านั้น ทั้งนี้เพราะการเจรจาต่อรองแบบเป็นทางการซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลจากฝ่ายจังหวัดที่มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สามารถเข้าถึงหรือเข้าไปเจรจาต่อรองกับกลุ่มต่อต้านอีก 2 กลุ่ม คือ ชมรมธุรกิจโรงแรมหาดกะตะ-กะรน และชมรมธุรกิจโรงแรมหาดป่าตอง ซึ่งเป็นกลุ่มต่อต้านที่มีการรวมตัวอย่างเข้มแข็ง และมีปฏิริยาเพิกเฉยต่อการดำเนินนโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดอย่างมาก การเข้าไม่ถึงกลุ่มดังกล่าวเป็นผลมาจากทั้ง 2 กลุ่ม ไม่ให้ความ

ร่วมมือ และในขณะเดียวกันทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มิได้มีความพยายามที่จะเผชิญหน้ากับกลุ่มเหล่านั้นด้วย ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดถูกกดดันไม่ทราบถึงข้อเรียกร้องหรือความต้องการที่แท้จริงของฝ่ายผู้ประกอบการโรงแรมทั้งหมด

สำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีมีความแตกต่างจากกรณีศึกษาข้างต้นอย่างมาก เพราะองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีเป็นฝ่ายตั้งรับกับกลุ่มต่อต้าน เนื่องจากไม่มีการกำหนดเป้าหมายในการเจรจาต่อรอง และการเปิดโอกาสให้ฝ่ายต่อต้านแสดงความคิดเห็นต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีไม่ได้ดำเนินการใด ๆ จึงทำให้หาข้อสรุปในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมที่จะนำไปปฏิบัติไม่ได้ การขาดเป้าหมายในการเจรจาต่อรองและการหาข้อตกลงร่วมกับทางกลุ่มต่อต้านไม่ได้ เป็นผลมาจากปัจจัยทางด้านระบบการเมืองและคุณภาพของนักการเมืองในองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีเป็นสำคัญ

สำหรับองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่เป็นกรณีศึกษาเดียวที่ใช้วิธีการเชิงบังคับ จับเข้าพวก/แยกสลายกลุ่ม และลดอำนาจการต่อรองของกลุ่มต่อต้าน โดยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ดึงนายกสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือซึ่งเป็นแกนนำของกลุ่มผลประโยชน์ด้านธุรกิจโรงแรมกลุ่มใหญ่และคาดว่าจะมีอำนาจต่อรองมากกว่ากลุ่มอื่นเข้ามาเป็นพวก พร้อมทั้งปิดกั้นโอกาสกลุ่มต่อต้านอื่นๆ ที่มีความคิดเห็นหรือข้อเสนอที่แตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ ประกอบกับการข่มขู่ว่าจะทำการตรวจสอบการดำเนินธุรกิจของกลุ่ม โรงแรม รีสอร์ท และเกสต์เฮาส์ถึงประเด็นการปฏิบัติตามกฎหมายหรือผิดกฎหมาย ซึ่งทำให้กลุ่มที่ต่อต้านเกิดความเกรงกลัวและต้องยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่จึงประสบผลสำเร็จในการบังคับใช้ข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้ตามที่กำหนดไว้มากกว่าจังหวัดอื่นๆ ที่เป็นกรณีศึกษา

1.4 ผลสำเร็จของการจัดการกับปัญหาการต่อต้าน

การจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ หลังปี พ.ศ. 2544 ในจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาทั้ง 6 จังหวัดมีลักษณะแตกต่างกันไปดังนี้

ลักษณะที่ 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่เปลี่ยนแปลงอัตราค่าธรรมเนียมฯ ที่กำหนดในข้อบัญญัติ แต่ยินยอมให้โรงแรมนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ต่ำกว่าหรือแตกต่างไปจากระดับที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดยอมให้โรงแรมนำส่งค่าธรรมเนียมฯ เท่าที่จะสามารถรับภาระได้ แต่ไม่น้อยจนเกินไป ทั้งนี้ เพื่อให้โรงแรมทุกแห่งเข้าสู่ระบบการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ นี้ก่อน ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาวางเกณฑ์การนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ไว้ โดยกำหนดตามขนาดของโรงแรม เป็นต้น

ลักษณะที่ 2 องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นอัตราค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่ผู้ประกอบการโรงแรม กรณีนี้จะพบได้จากองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งขอมลอัตราค่าธรรมเนียมฯ จากร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก เป็นร้อยละ 0.8 ของค่าเช่าห้องพัก แต่การลดดังกล่าวมิได้มาจากการเจรจาต่อรอง แต่เป็นการกำหนดเทียบเคียงกับการเหมาจ่ายภาษีที่โรงแรมต้องนำส่งสรรพากรที่ประมาณร้อยละ 40 ของยอดรายได้

ลักษณะที่ 3 องค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่นเลื่อนระยะเวลาและลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ ให้ผู้ประกอบการ ซึ่งพบได้ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีและองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต โดยในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีมีการยอมให้เลื่อนระยะเวลาออกไป 1 ปี จากที่จะเริ่มเก็บในปี พ.ศ.2542 เป็นปี พ.ศ.2543 และขอมลอัตราค่าธรรมเนียมฯ จากร้อยละ 3 ของยอดพักรวม (คิดเพียงร้อยละ 40 ของยอดพักรวม) เป็นร้อยละ 0.5 ของร้อยละ 30 ของยอดห้องพักรวม

ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็ยอมให้เลื่อนระยะเวลา ถึง 2 ครั้ง คือ ครั้งแรกซึ่งกำหนดไว้ที่เดือนตุลาคม พ.ศ.2542 เป็นเดือนตุลาคม พ.ศ.2543 และครั้งที่สองซึ่งกำหนดไว้ที่เดือนตุลาคม พ.ศ.2543 เป็นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2543 รวมทั้งยังยอมให้เปลี่ยนแปลงอัตรารีดเก็บถึง 3 ครั้ง โดยในครั้งที่ 1 เริ่มจากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในอัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก และเปลี่ยนมาเป็นแบบขั้นบันได คือ เรียกเก็บอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2543 ถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2544 และอัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2544 เป็นต้นไป จากนั้นก็เปลี่ยนแปลงระบบขั้นบันไดแบบแรกเป็นระบบ ขั้นบันไดแบบที่ 2 คือ เรียกเก็บอัตราร้อยละ 0.2 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2543 - 30 เมษายน พ.ศ.2544 , อัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก ในช่วงตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ.2544 - 30 กันยายน พ.ศ.2544 และอัตราร้อยละ 1 ของค่าเช่าห้องพัก ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2544 เป็นต้นไป นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงในประเด็นเรื่องความรับผิดชอบโดยแก้ไขข้อบัญญัติให้ผู้ประกอบการโรงแรมไม่ต้องรับผิดชอบและรับโทษแทนผู้เข้าพักซึ่งมีหน้าที่เสียค่าธรรมเนียมฯ โดยตรง

สำหรับในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีเป็นกรณีที่แตกต่างจากทุกแห่ง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้หาข้อตกลงร่วมกับผู้ประกอบการอย่างชัดเจน เนื่องจากขาดการสานต่อนโยบายและความจริงจังของฝ่ายบริหาร ทำให้ผู้ประกอบการไม่ดำเนินการใดตามข้อบัญญัติและองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรีไม่สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ได้

อย่างไรก็ตาม ในทุกจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษามีการผ่อนปรนในเรื่องเอกสารที่ทางโรงแรมจะต้องจัดทำประกอบการจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยลดจำนวนเอกสารที่จะต้องจัดทำให้เหลือเพียงการแสดงยอดรวมของเงินค่าธรรมเนียมฯ ที่จะนำส่งเท่านั้น ไม่ต้องแสดงรายละเอียดของบัญชีผู้เข้าพัก ทั้งนี้ก็เพื่อช่วยลดความกังวลของทางโรงแรมที่กลัวการตรวจสอบบัญชีกับฝ่ายสรรพากรเป็นสำคัญ

นอกจากผลที่เกิดขึ้นในด้านของการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าธรรมเนียมฯ และระยะเวลาที่จะเริ่มจัดเก็บ รวมไปถึงเอกสารที่ต้องจัดทำแล้วองค์การบริหารส่วนจังหวัดยังต้องนำเงินรายได้จากค่าธรรมเนียมฯ มาใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวให้แก่ผู้ประกอบการด้วย ซึ่งการนำรายได้ส่วนนี้กลับคืนให้ผู้ประกอบการจะมี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบที่ 1 การคืนรายได้ตามความต้องการเฉพาะของผู้ประกอบการ และการคืนรายได้สู่การท่องเที่ยวโดยทั่วไป โดยในรูปแบบแรกนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเปิดโอกาสให้กลุ่มผลประโยชน์ของผู้ประกอบการเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้เงินรายได้ส่วนนี้ด้วย โดยกลุ่มผู้ประกอบการจะนำเสนอโครงการไปให้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณาและจัดสรรเงินมาสนับสนุน ดังในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี และองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต รูปแบบที่สอง คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะจัดสรรเงินในส่วน of ค่าธรรมเนียมมาใช้จ่ายเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวโดยทั่วไป ตามที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเห็นสมควร รูปแบบนี้จะพบได้ในกรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตราดและองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เมื่อการออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ โรงแรม ดังนั้นจึงเกิดการต่อต้านจากกลุ่มผลประโยชน์ของผู้ประกอบการในหลายรูปแบบ เพื่อให้เกิดการยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ การชะลอการจัดเก็บ รวมไปถึงการขอลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งก็ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องพยายามสร้างความเข้าใจและหาแนวทางดำเนินการที่จะให้ผู้ประกอบการยอมรับและยินยอมนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้ และผลที่เกิดขึ้น คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องยอมผ่อนปรนในเชิงของวิธีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ตามที่ผู้ประกอบการเรียกร้องเป็นส่วนมาก ในขณะเดียวกัน องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ต้องจัดสรรเงินรายได้ส่วนนี้มาใช้จ่ายเพื่อผลประโยชน์ที่จะเกิดแก่ทางผู้ประกอบการด้วย ปრაกฏการณ์ดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงลักษณะหนึ่งของการจัดเก็บภาษีที่ต้องได้รับความยินยอมจากประชาชนในระดับท้องถิ่นของประเทศไทย มิเช่นนั้น้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะไม่ประสบผลสำเร็จในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ดังกล่าว

2. ข้อค้นพบที่มีนัยต่อแนวคิดทางวิชาการว่าด้วยการต่อต้านภัยและการจัดเก็บภาษีในระบบประชาธิปไตย

2.1 ข้อค้นพบว่าด้วยเรื่องลักษณะและสาเหตุของการต่อต้านค่าธรรมเนียมฯ ต่อนัยทางวิชาการ

ข้อค้นพบในเรื่องสาเหตุของการต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ มีความสอดคล้องกับแนวความคิดทางวิชาการที่กล่าวถึงเรื่องสาเหตุของการต่อต้านภาษี คือ สาเหตุหลักของการต่อต้านภาษีเกิดจากทัศนคติของผู้เสียภาษีที่มีความรู้สึกร่วมกันในเรื่องการแบกรับภาระภาษีมากเกินไปและทัศนคติของผู้เสียภาษีที่มีต่อประเด็นของความไม่เสมอภาคในการจัดเก็บ ตลอดจนทัศนคติที่มีต่อเรื่องการขาดประสิทธิภาพ ความไม่น่าเชื่อถือ ความไม่โปร่งใสของหน่วยงานรัฐก็เป็นสาเหตุสนับสนุนการต่อต้านเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม การวิจัยครั้งนี้ทำให้ค้นพบว่า การต่อต้านภาษีเป็นผลมาจากทัศนคติของผู้เสียภาษีที่มีต่อประเด็นเรื่องการแบกรับภาระภาษีซึ่งอาจจะมีข้อเท็จจริงที่สามารถวัดเป็นรูปธรรมในเชิงตัวเลขได้ แต่เป็นเพียงความรู้สึก ความคิด/ความเชื่อ หรือการคาดการณ์ของผู้เสียภาษีที่ว่าเขาต้องรับภาระสูงเกินไป และทำให้เกิดการต่อต้านขึ้นได้ ผลการวิจัยเรื่องนี้ ทำให้ทราบว่า การต่อต้านสามารถเกิดขึ้นได้จากความคิดความเชื่อที่มีต่อการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ แม้จะยังมีได้จ่ายค่าธรรมเนียมฯ และยังมีได้รับการจริงๆ แต่อย่างไรก็ได้

2.2 ข้อค้นพบว่าด้วยเรื่องลักษณะของการต่อต้านต่อนัยทางวิชาการ

กระบวนการเกิดกลุ่มต่อต้าน การเกิดของกลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมที่ต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ เป็นการยืนยันข้อสังเกตในเชิงแนวคิดทางวิชาการที่ว่า การต่อต้านภาษีเป็นการเคลื่อนไหวของกลุ่ม โดยผู้เสียภาษีจำนวนหนึ่งมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม มีเป้าหมายร่วมกันที่ชัดเจน เป้าหมายที่วางนี้ก็คือ การแสดงความไม่ยินยอมหรือไม่พอใจกับการเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมต่างๆ ของรัฐบาล และต้องการผลักดันให้รัฐบาลเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกการจัดเก็บภาษีอากรที่วางนั้น โดยในกรณีนี้จะพบว่า กลุ่มต่อต้านเป็นกลุ่มผลประโยชน์ทางด้านธุรกิจโรงแรมที่รวมตัวกันมาก่อนแล้ว ดังนั้นกลุ่มต่อต้านจึงอาศัยกลไกกลุ่มที่มีอยู่แล้วในการเคลื่อนไหวและสร้างกระแสการต่อต้าน ทำให้การต่อต้านเกิดได้ง่ายและรวดเร็ว เพราะสามารถใช้องค์กรนั้นเป็นฐานในการเคลื่อนไหวได้ทันที และหากไม่มีองค์กรอยู่ก่อนแล้ว พัฒนาการของการต่อต้านก็จะอาจจะเกิดขึ้นและอำนาจการต่อรองก็อาจจะมีไม่มากเท่ากับองค์กรหรือกลุ่มที่มีอยู่ก่อนแล้ว

นอกจากนี้ยังพบอีกว่าในจังหวัดที่มีกลุ่มต่อต้านหลายกลุ่มและสามารถรวมตัวกันได้ โดยมีกลุ่มหรือบุคคลที่เป็นแกนนำหลักได้ จะทำให้กลุ่มต่อต้านของจังหวัดนั้นมีความเป็นเอกภาพ ดังเช่น ในกรณีของฝ่ายต่อต้านในจังหวัดชลบุรีและจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งส่งผลต่ออำนาจในการเจรจาต่อรองกับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ส่วนกลุ่มต่อต้านทั้งหลายที่รวมตัวกันไม่ได้ก็จะถูกท้องถิ่นควบคุมได้ง่าย โดยอาศัยหลักการแบ่งแยกและปกครอง และฝ่ายต่อต้านจะขาดอำนาจในการต่อรอง เช่นในกรณีของฝ่ายต่อต้านในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้น

การใช้กลยุทธ์ของกลุ่มต่อต้าน ข้อค้นพบในประเด็นนี้เป็นข้อมูลที่สามารถนำมาสนับสนุนแนวคิดทางวิชาการในประเด็นของกลยุทธ์ที่กลุ่มผู้เสียภาษีใช้ในการเคลื่อนไหวต่อต้าน โดยผลการวิจัย พบว่า กลุ่มต่อต้านไม่ยินยอมจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดและใช้การเจรจาต่อรองเป็นกลยุทธ์หลัก ซึ่งเป้าหมายในการเจรจาต่อรองมี 3 เรื่อง คือ การยกเลิกการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ การลดอัตราค่าธรรมเนียมฯ และเงื่อนไขที่ต้องทำในการจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ และการเลื่อนระยะเวลาที่จะจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของฝ่ายต่อต้าน นอกจากนี้ยังมีความพยายามที่จะดึงรัฐบาลกลางเข้ามาช่วยแก้ปัญหา ตลอดจนการเพิกเฉยต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งวิธีการเพิกเฉยนี้เป็นวิธีการที่กลุ่มต่อต้านซึ่งมีความเข้มแข็งอย่างมากใช้ในการเคลื่อนไหวต่อต้าน อย่างไรก็ตาม ฝ่ายต่อต้านมิได้มีรูปแบบที่จะตั้งกลุ่มการเมืองเพื่อเข้ามาบริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสียเอง

2.3 ข้อค้นพบว่าด้วยเรื่องการจัดการกับปัญหาการต่อต้านต่อนัยทางวิชาการ

ผลการวิจัยเรื่องการจัดการกับปัญหาการต่อต้านขององค์การบริหารส่วนจังหวัดใน 5 แห่ง คือ ตราด ชลบุรี นครราชสีมา ภูเก็ต และกาญจนบุรี มีความสอดคล้องกับแนวคิดในเรื่องวิธีการจัดเก็บภาษีที่ต้องได้รับการยอมรับจากประชาชน ซึ่งมักจะใช้วิธีการเจรจาต่อรองและการประนีประนอมเป็นหลักการสำคัญ

อย่างไรก็ตาม ยังมีกรณีศึกษาบางแห่งที่ใช้วิธีการในเชิงบังคับ นั่นคือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งใช้วิธีการจัดการกับปัญหาต่างจากกรณีอื่น คือ ใช้มาตรการในเชิงรุกซึ่งแสดงออกโดยการบังคับให้ฝ่ายต่อต้านกลุ่มใหญ่เข้ามาเป็นพวก และบังคับกลุ่มอื่นให้ยอมตาม โดยไม่รับฟังความคิดเห็นของฝ่ายต่อต้านที่ต้องการจะเจรจาต่อรอง แต่วิธีการดังกล่าวก็ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ประสบผลสำเร็จในการจัดการกับปัญหาการต่อต้านได้อย่างรวดเร็ว

การเจรจาต่อรองจะได้ผลหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ทางการเมืองของท้องถิ่น และอำนาจการต่อรองของฝ่ายต่อต้านเป็นสำคัญด้วย ปัจจัยทางการเมืองในท้องถิ่นมีผลต่อการ กำหนดจุดยืนและเป้าหมายการต่อรองในเรื่องค่าธรรมเนียมฯ อย่างชัดเจน กล่าวคือ องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดที่ไม่สามารถกำหนดจุดยืนและเป้าหมายการต่อรองได้ หรือต้องเปลี่ยนแปลงจุดยืนไป จากเดิมนั้นเกิดจากการขาดเสถียรภาพและการเปลี่ยนแปลงตัวผู้บริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามวาระทางการเมือง ในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีเสถียรภาพทางการเมืองสูงจะ สามารถกำหนดจุดยืนและเป้าหมายการต่อรองได้ดีกว่าและประสบผลสำเร็จมากกว่า

การเจรจาต่อรองโดยมีการประนีประนอมมากจนเกินไปไม่อาจจะได้ผลและทำให้เกิดกระบวนการต่อรองที่ไม่รู้จบ องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ประสบผลสำเร็จในการเจรจาต่อรอง จะยอมประนีประนอมกับกลุ่มต่อต้านในระดับหนึ่งเท่านั้น มิได้ยอมประนีประนอมตามข้อ เรียกร้องทั้งหมดแต่ข้อเรียกร้องสำคัญเป็นสิ่งที่ต้องค้นหาและหาทางสร้างความยอมรับร่วมกันให้ ได้จึงจะนำไปสู่การจัดการกับปัญหาการต่อต้านที่เกิดขึ้นได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลการศึกษาในเรื่องนี้เป็นประโยชน์ในแง่ของการให้ข้อมูล ในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีซึ่งเป็นข้อมูลเชิงลึกที่ใช้เพื่อการสนับสนุน แนวความคิดทางวิชาการว่าด้วยเรื่องการต่อต้านภาษีและการจัดเก็บภาษีในระบอบประชาธิปไตย ในกรณีศึกษาของท้องถิ่นไทยได้เป็นอย่างดี

3. ข้อเสนอแนะ

ปรากฏการณ์ที่กลุ่มผู้ประกอบการโรงแรมต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นบทเรียนที่ดีสำหรับท้องถิ่น ในแง่ที่ว่า ท้องถิ่นควรตระหนักถึง หลักการพื้นฐานของการจัดเก็บภาษี นั่นคือ การจัดเก็บภาษีต้องได้รับการยินยอมจากประชาชนซึ่ง สะท้อนให้เห็นว่า การออกกฎหมายว่าด้วยการจัดเก็บภาษี ไม่สามารถบังคับใช้อย่างได้ผล หากผู้เสีย ภาษีไม่ยินยอม และเมื่อเกิดปัญหาการต่อต้านขึ้นมา ท้องถิ่นไม่สามารถหยุดยั้งกระแสการ เคลื่อนไหวต่อต้านได้โดยง่ายและยังต้องใช้ความพยายามและเวลาในการจัดการปัญหาอย่างมาก ใน ขณะเดียวกัน วิธีการที่ท้องถิ่นใช้ก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะสามารถแก้ปัญหาได้สำเร็จทุกกรณี เสมอไป และหากไม่ประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหาการต่อต้านก็อาจจะก่อให้เกิดปัญหาความไม่ น่าเชื่อถือของการจัดเก็บภาษีและการหลีกเลี่ยงภาษีตามมาได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางสำหรับท้องถิ่นในการบริหารการจัดการจัดเก็บภาษี เพื่อให้ผู้เสียภาษีเกิดความยอมรับและไม่ต่อต้าน 5 ประการที่สำคัญ ดังนี้

3.1 การเตรียมการเพื่อการจัดเก็บภาษี

ผลจากการศึกษา พบว่า การจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ดำเนินการอย่างเร่งด่วนและขาดการประชาสัมพันธ์ให้ผู้เสียค่าธรรมเนียมฯ และสาธารณชนทราบอย่างกว้างขวางล่วงหน้า มีส่วนทำให้ผู้ประกอบการ โรงแรมปรับตัวไม่ทันและอาจจะต้องเป็นฝ่ายรับภาระค่าธรรมเนียมฯ แทนลูกค้าตามมาด้วย ทั้งยังไม่สามารถปรับตัวได้ทันกับการรับภาระหน้าที่ตามกฎหมายด้วย ดังนั้นจึงเกิดการต่อต้านเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มตน

เพื่อป้องกันปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ท้องถิ่นควรมีการเตรียมการในกรณีที่จะจัดเก็บภาษี โดยเฉพาะภาษีประเภทใหม่ ๆ หรือเป็นภาษีที่ให้ผู้เสียภาษี 3 เป็นฝ่ายจัดเก็บแทนให้ ทั้งนี้จะต้องมีการวางแผนจัดเก็บที่เริ่มจากการประชาสัมพันธ์ให้ผู้เสียภาษีเกิดความเข้าใจอย่างกระจ่างชัด โดยระยะเวลาที่จะใช้ในการประชาสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของวิธีการจัดเก็บภาษีที่กำหนดไว้ การประชาสัมพันธ์ควรทำอย่างทั่วถึงแม้ว่าจะเป็นภาษีระดับท้องถิ่นก็ตาม ประโยชน์ของการประชาสัมพันธ์จะทำให้ผู้เสียภาษีเกิดความเข้าใจทั้งในเชิงหลักการและวิธีการจัดเก็บภาษี รวมทั้งสามารถเตรียมตัวหรือปรับตัวได้ทันกับภาระภาษีหรือภาระอื่นๆ ที่ผู้เสียภาษีถูกกำหนดให้มีความรับผิดชอบตามกฎหมาย ซึ่งข้อเสนอแนะตามแนวทางที่กล่าวมาจะช่วยให้ท้องถิ่นหลีกเลี่ยงการเผชิญกับกระแสการต่อต้านที่เกิดจากความไม่เข้าใจหรือความกังวลของผู้เสียภาษีได้

3.2 การประเมินการรับภาระภาษี

จากผลการศึกษาถึงสาเหตุของการต่อต้าน พบว่า การแบกรับภาระค่าธรรมเนียมฯ มากเกินไปในความเห็นของผู้ประกอบการ โรงแรมเป็นสาเหตุสำคัญในลำดับแรกที่ทำให้กลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมต่อต้านการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ถึงแม้ว่าในทางกฎหมายแล้วฝ่ายผู้ประกอบการ โรงแรมจะมีผู้ใช้ผู้ที่ทำหน้าที่เสียค่าธรรมเนียมฯ โดยตรงก็ตาม แต่เนื่องจากข้อจำกัดในทางปฏิบัติหรือเงื่อนไขบางประการซึ่งเป็นผลมาจากการบริหารจัดการจัดเก็บขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเอง รวมทั้งเงื่อนไขที่โรงแรมต้องเผชิญเป็นการเฉพาะ ทำให้ทางโรงแรมต้องเป็นฝ่ายรับภาระค่าธรรมเนียมฯ มาก ทั้งภาระค่าธรรมเนียมฯ ที่ต้องรับผิดชอบแทนผู้เข้าพักและภาระในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ นำส่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ท้องถิ่นควรมีการประเมินถึงการแบกรับภาระภาษีที่แท้จริงใน 2 ประเด็น คือ ผู้ที่รับภาระภาษีที่แท้จริงเป็นใคร และภาระภาษีตกอยู่กับผู้นั้นมากเกินไปหรือไม่ ทั้งนี้ท้องถิ่นควรมีการประเมินเรื่องการรับภาระภาษีก่อนที่จะออกกฎหมายจัดเก็บภาษีมาบังคับใช้และในการประเมินควรตระหนักถึงข้อเท็จจริงหรือข้อจำกัดในทางปฏิบัติของผู้เสียภาษี หรือผู้ที่จัดเก็บภาษีแทนให้กับท้องถิ่นด้วย การประเมินการแบกรับภาระภาษีจะช่วยให้ท้องถิ่น

ทราบว่าการระบายไปตกอยู่ที่ฝ่ายใดและหากทราบว่าฝ่ายนั้นแบกรับภาระภาษีมากเกินไปก็จะเปลี่ยนใจให้ท้องถิ่นต้องหาทางแก้ปัญหาเพื่อให้การรับภาระภาษีเกิดความยุติธรรมและไม่สร้างภาระให้แก่ผู้เสียภาษีมากเกินไป ดังนั้นการประเมินการแบกรับภาระภาษีจะช่วยให้ท้องถิ่นหลีกเลี่ยงการต่อต้านการจัดเก็บภาษีได้

3.3 การป้องกันความไม่เสมอภาคในการจัดเก็บภาษี

ผลจากการศึกษาพบว่า ความไม่เสมอภาคในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ ในทัศนคติของผู้ประกอบการโรงแรม ทั้งความไม่เสมอภาคระหว่างจังหวัดต่าง ๆ และความไม่เสมอภาคภายในจังหวัดเป็นสาเหตุหลักสำคัญอีกประการที่ทำให้เกิดการต่อต้าน ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ท้องถิ่นที่จะทำการจัดเก็บภาษีควรมีแนวทางป้องกันความไม่เสมอภาคในการจัดเก็บภาษี โดยการป้องกันความไม่เสมอภาคจะมีใน 2 ระดับ คือ การป้องกันความไม่เสมอภาคในระหว่างท้องถิ่นและภายในท้องถิ่นเดียวกัน

การป้องกันความไม่เสมอภาคในระหว่างท้องถิ่นต่าง ๆ สามารถทำได้ด้วยการปรึกษาหารือระหว่างท้องถิ่น เพื่อให้มีการจัดเก็บภาษีในลักษณะที่เป็นแนวทางเดียวกันหรือเสมอเหมือนกัน โดยเฉพาะในเรื่องที่จะจัดเก็บและอัตราการจัดเก็บ ทั้งนี้เพื่อป้องกันความเหลื่อมล้ำระหว่างท้องถิ่นที่มากเกินไป แต่หากท้องถิ่นบางแห่งมีความจำเป็นที่จะต้องจัดเก็บภาษีซึ่งแตกต่างจากท้องถิ่นอื่น ๆ ก็ควรจะนำเสนอเหตุผลที่มีความน่าเชื่อถือได้ประกอบไปด้วยซึ่งแนวทางหนึ่งก็คือ การชี้แจงถึงความต้องการหรือความจำเป็นในการจัดทำโครงการหรือบริการสาธารณะที่ทำให้ต้องออกกฎหมายจัดเก็บภาษีขึ้นมา เป็นต้น

ในส่วนของการป้องกันความไม่เสมอภาคภายในท้องถิ่นเดียวกัน ซึ่งเกิดจากหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บที่ไม่มีมาตรฐาน เงื่อนไขในการจัดเก็บที่ไม่ชัดเจน การกำหนดฐานภาษีที่ไม่กว้างขวางพอ ทำให้เกิดความลักลั่นในการจัดเก็บภาษี ดังนั้นเพื่อป้องกันความไม่เสมอภาคดังกล่าวท้องถิ่นสามารถทำได้โดยจะต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บที่ชัดเจน กำหนดฐานภาษีที่ครอบคลุมกับกลุ่มผู้เสียภาษีที่ประกอบธุรกิจหรือลักษณะอาชีพเดียวกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เสียภาษีไม่เกิดความรู้สึกว่าได้รับความไม่เป็นธรรมหรือรู้สึกเสียเปรียบผู้อื่น อันจะนำมาสู่ความเชื่อถือและการยอมรับในหลักการและวิธีการที่ท้องถิ่นกำหนด และไม่เกิดการออกมาเคลื่อนไหวต่อต้าน

3.4 การตระหนักถึงความรับผิดชอบที่มีต่อการใช้ประโยชน์จากภาษีที่เก็บได้

ผลจากการศึกษาพบว่า ในเบื้องต้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด 6 จังหวัดที่เป็นกรณีศึกษาทำการจัดเก็บค่าธรรมเนียมฯ โดยไม่สามารถชี้แจงได้ว่าจะนำเงินรายได้ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์อะไร ส่งผลให้กลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมไม่มีความเต็มใจที่จะจัดเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมฯ ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะไม่เห็นถึงประโยชน์ที่ทางโรงแรมจะได้รับ ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางที่จะช่วยสร้างความยอมรับจากผู้เสียภาษี โดยท้องถิ่นควรจะตระหนักความรับผิดชอบที่มีต่อการใช้ประโยชน์จากภาษีที่เก็บได้ ด้วยการวางแผนการใช้จ่ายเงินรายได้ส่วนนี้ และเสนอให้ผู้เสียภาษียอมรับทราบโดยทั่วกัน ทั้งนี้การใช้ประโยชน์จากภาษีที่เก็บได้ ควรจะมีความสอดคล้องกับลักษณะของภาษีดังกล่าว และหากไม่สอดคล้องท้องถิ่นก็ควรชี้แจงเหตุผลให้ได้ มิฉะนั้นอาจเกิดความไม่ยอมรับอีก เพราะผู้เสียภาษีย่อมมีฐานในการพอใจกับผลประโยชน์ที่ใกล้ตัวและเห็นผลในเชิงประจักษ์มากกว่า

3.5 การจัดการกับปัญหาการต่อต้านในกรณีที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้ว่าท้องถิ่นจะพยายามดำเนินการจัดเก็บภาษีอย่างระมัดระวัง แต่ในกรณีที่อาจหลีกเลี่ยงกับปัญหาการต่อต้านได้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะวิธีการหรือกลยุทธ์ที่ท้องถิ่นสามารถนำไปใช้ในการจัดการกับปัญหาการต่อต้าน ซึ่งวิธีการที่ควรใช้ คือ การเจรจาต่อรอง โดยท้องถิ่นต้องมีจุดยืนและเป้าหมายที่ชัดเจน สามารถเข้าถึงและรับฟังข้อเสนอของฝ่ายต่อต้านได้อย่างทั่วถึง รวมทั้งการยินยอมที่จะสร้างความประนีประนอมร่วมกับฝ่ายต่อต้าน อย่างไรก็ตามในการเปิดโอกาสให้มีการเจรจาต่อรอง ท้องถิ่นต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนเป็นหลักไว้ก่อน เพื่อให้การต่อรองไม่ยืดเยื้อและหาข้อสรุปได้ และในขณะเดียวกันท้องถิ่นต้องศึกษาข้อเรียกร้องหรือความต้องการที่แท้จริงของผู้ที่เสียภาษีเพื่อนำมาช่วยในการหาข้อตกลงร่วมที่ฝ่ายต่อต้านจะยอมรับได้ ผลประโยชน์ทางอ้อมของวิธีการเจรจาต่อรองเป็นวิธีชักนำให้ผู้เสียภาษีได้เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง ท้องถิ่นแบบหนึ่ง และในขณะเดียวกันยังเป็นหนทางที่จะทำให้ท้องถิ่นมีความใกล้ชิดและมีความรับผิดชอบต่อประชาชนได้มากขึ้น

อย่างไรก็ตามวิธีการที่ท้องถิ่นไม่ควรทำในการจัดการกับปัญหาการต่อต้าน คือ การบังคับ แม้ว่าวิธีการนี้จะได้ผลสำเร็จเป็นอย่างดี แต่ก็ไม่เป็นธรรมสำหรับฝ่ายผู้เสียภาษีเพราะไม่สามารถแสดงความคิดเห็นหรือนำเสนอข้อจำกัดที่ต้องเผชิญ ทั้งยังไม่ช่วยสนับสนุนต่อการพัฒนาการเมืองท้องถิ่นในแบบประชาธิปไตยด้วย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกฤช หิรัญกิจ. นายกสสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. สัมภาษณ์, 26 มิถุนายน 2546.
- กฤษดา ต้นสกุล. กรรมการชมรมโรงแรมหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2545.
- กอบกิจ เพิ่มวาสนา. สมาชิกชมรมโรงแรมหาดป่าตอง จังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2545.
- กิตติบุรณ์ สุมนต์กุล. หัวหน้าส่วนกิจการสภา องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2545.
- เกษม จงเจริญ. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 1 ตุลาคม 2545.
- เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม. 2543. การคลังว่าด้วยการจัดสรรและการกระจาย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ไกรยุทธ ชีรตยาสินันท์. 2535. รัฐบาลใหม่กับภาษีมูลค่าเพิ่ม. สรรพากรสาส์น 39,5: 3-21.
- โกวิท พวงงาม. 2543. การปกครองท้องถิ่นไทย: หลักการและมิติใหม่ในอนาคต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- จรัส สุวรรณมาลา. อดีตคณะกรรมการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540. สัมภาษณ์, 5 พฤษภาคม 2547.
- จักรพงษ์ พันธุ์เพ็ง. 2540. ผลกระทบขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จักรพงษ์ นนทดา. หัวหน้าส่วนอำนวยการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2546.
- จิตติมา ออมรัชเวช. เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินการบัญชี องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2545.
- จินตนา ณ ราช. นักวิชาการการเงินและการบัญชี 4 องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2545.
- จินตน์ สุกุมารพันธุ์. นายกสสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ. สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2545.
- เจียร จินตกานนท์. อดีตนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2545.
- ชัชฎา สงวนจิตร. เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 30 กันยายน 2545.
- ชัชวาล ศุภชยานนท์. นายกสสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2546.
- ชายชาติ ลิ้มจรูญ. ประธานองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 31 สิงหาคม 2545.

ชุตินันท์ กมลนาถ. กรรมการสมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยาและชมรมโรงแรมเมือง
 พัทยา. สัมภาษณ์, 19 ธันวาคม 2545.

ชูศักดิ์ แม้นทิม. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2545.

เดือน ทองยิ้ม. สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2545.

ทวิวรรณ บุญนาจเสวี. หัวหน้าสำนักปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์,
 10 กุมภาพันธ์ 2546.

ชนศ สุภรสิทธิ์สร้างสี. เลขานุการสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือและเลขานุการสมาคมนักธุรกิจ
 และการท่องเที่ยวเมืองพัทยา. สัมภาษณ์, 15 ธันวาคม 2545.

ธีรศักดิ์ จันทร์เนตร. ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2545

นพดล แสงสว่าง. กรรมการสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือและอดีตสมาชิกชมรมนักบัญชีโรงแรม
 จังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 6 กันยายน 2545.

นฤฤดี นิรุติพิงศ์. หัวหน้าส่วนอำนวยการ องค์การบริหารจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์,
 3 กันยายน 2545

นิคม ไตรพิทักษ์. ประธานชมรมเรือนแรมจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 29 สิงหาคม 2545.

นิพนธ์ ฤทธิศิลา. เจ้าพนักงานการเงินและการบัญชี 5 องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์,
 6 กรกฎาคม 2545.

บุญธรรม ทิมเขียงราก. สมาชิกชมรมนักบัญชีโรงแรมจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 1 กันยายน
 2545.

ปมูข อัจฉริยะฉาย. อดีตนายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 25 ตุลาคม 2545.

ปรเมศวร์ งามพิเชษฐ์. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2545.

ประจักษ์ สวัสดิสิงห์. ประธานชมรมโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ จังหวัดกาญจนบุรี.
สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2546.

ประสิทธิ์ โกยศิริพิงศ์. นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2545

ประเสริฐ บุญชัยสุข. อดีตรองยานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์,
 11 กุมภาพันธ์ 2546.

ประเสริฐ สุวรรณบงกช. นิตกร 4 องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 2 กันยายน
 2545.

ประไพพรรณ สกุลชิต. เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต.
สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2545.

ปิยนุช มินสุวรรณ. หัวหน้าส่วนกลางคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์,
 3 กันยายน 2545.

- ปยุตฺถ วรณมัจฉ. หัวหน้าส่วนอำนวยการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2545.
- พรชัย ไสวสุภาพ. ฝ่ายบัญชี โรงแรมป่าตองซีดี ภูเก็ต ประเทศไทย. สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2545.
- พัฒนพงษ์ เอกวานิช. นายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 17 ตุลาคม 2545.
- ไพบุลย์ พุกภัยพนาเวศ. สมาชิกสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. สัมภาษณ์, 11 กุมภาพันธ์ 2546.
- ไพฑูรย์ สารเชตต์. อดีตประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2545.
- ภิญโญ ตันวิเศษ. นายกองการบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. สัมภาษณ์, 18 ธันวาคม 2545.
- มลิจันทรอภาส. ผู้อำนวยการกองคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2546.
- มานพ ลีลาสุชานนท์. หัวหน้าส่วนอำนวยการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 14 ตุลาคม 2545.
- มาลี สมพงษ์ไชย. หัวหน้าส่วนอำนวยการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 7 กรกฎาคม 2545.
- เมตตา โสตะ. หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. สัมภาษณ์, 14 ธันวาคม 2545.
- รักษาดิ กิริวัฒน์ศักดิ์. ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546.
- รัตนชัย สุทธิเดชาชัย. สมาชิกสมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา. สัมภาษณ์, 19 ธันวาคม 2545.
- วรมธ รามาเคน. ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2545.
- วสันต์ ภูษิตกาญจนนา. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 1 ตุลาคม 2545.
- วิเชียร ทรัพย์เจริญ. นายกองการบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2545.
- วิฑูร ชาติปฎิมาพงษ์. นายกองการบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์, 10 กุมภาพันธ์ 2546.
- วิวัฒน์ บัวลาแก้ว. อดีตประธานชมรมนักบัญชีโรงแรมจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2545.
- วิสุทธิ สันติกุล. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 22 ตุลาคม 2545.
- วิสูตร บัวชุม. เจ้าหน้าที่สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคเหนือ เขต1. สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2545.

- สกต สุเนตร. นายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2545.
- สนธยา บุญประดิษฐ์. หัวหน้าส่วนกิจการสภา องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 30 กันยายน 2545.
- สมชาย ดวงแข. ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2545.
- สมชาย ศิลปานนท์. กรรมการชมรมโรงแรมหาดกะตะ-กะรน จังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2545.
- สมบัติ ชำรงชัยวงศ์. 2546. นโยบายสาธารณะ : แนวความคิด การวิเคราะห์ และกระบวนการ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สมาธรรม.
- สมศักดิ์ จิตพิทักษ์กุล. ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 13 ตุลาคม 2545.
- สวอง ทองแป๊ะ. ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2546.
- สวัสดิ์ มังกรวัฒน์. รองเลขาธิการสมาคมโรงแรมไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือและเลขาธิการสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมา. สัมภาษณ์, 11 กุมภาพันธ์ 2546.
- สารนิษฐ์ ประศาสน์ศิลป์. แกนนำผู้ประกอบการโรงแรมเกาะช้างและเจ้าของคลองพร้าว รีสอร์ทจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 5 สิงหาคม 2545.
- สำเนียง ประดิษฐ์พงษ์. หัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 2 ตุลาคม 2545.
- สำเริง ไชยศร. รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2545.
- สิทธิ ตัณฑวณิช. นายกสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้. สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2545.
- สุดใจ คู่มภัย. อดีตสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 30 กันยายน 2545.
- สุพรรณิ สินคำ. หัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด. สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2545.
- สุวัฒน์ แพภิรมย์รัตน์. ประธานชมรมโรงแรมเมืองพัทยา. สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2545.
- สุรัชย์ สุวรรณเวช. กรรมการสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ. สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2545.
- สุรัตน์ เมฆะวารากุล. นายกสมาคมนักธุรกิจและการท่องเที่ยวเมืองพัทยา. สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2546.
- ไสว ศิลปาสันทน. สมาชิกชมรมโรงแรม รีสอร์ท และสนามกอล์ฟ จังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 7 ตุลาคม 2545.
- หาญชัย จันทร์ โชตะ. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. สัมภาษณ์, 19 ตุลาคม 2545.
- อนุกุล แพรไพศาล. รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2545.
- อนุชา สุนสวัสดิ์กุล. สัมภาษณ์, 16 กันยายน 2543.
- อภิชาติ เฟื่องฟู. เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. สัมภาษณ์, 17 ธันวาคม 2545.

อภิรดี ภารตรัตน์. เจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 3 ตุลาคม 2545.

อัศดร รากบัว. อดีตประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี. สัมภาษณ์, 30 กันยายน 2545.

อุครพันธุ์ จันทรวีโรจน์. นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2545.

ภาษาอังกฤษ

Bealey , I.S. 1999 . The Blackwell Dictionary of Political Science . Oxford : Blackwell .

Citrin , J. 1995 . Tax revolts . The Encyclopedia of Democracy 4 : 1211 – 1214.

Dye , T.R. 1997 . Politics in States and Communities . 9 th ed. New Jersey : Prentice-Hall .

Lowery , D. , and Sigelman , L. 1981. Understanding the Tax Revolt : Eight Explanations . American Political Science Review 75 : 963 – 974.

Meltsner , A.J. 1971. The Politics of City Revenue. California : University of California Press.

Muttalib , M.A., and Akbar Ali Khan , Mohd . 1982 . Theory of Local Government. New Delhi : Sterling.

Newton , K., and Confalonieri , M.A.1995 . Politics , Economics , Class , and Taxation. In O. Borre and E. Scarbrough (eds.) , The Scope of Government , pp.149-164. New York : Oxford Univesity Press.

Peters , G.B. 1995 . Taxation . The Encyclopedia of Democracy 4 : 1214 –1220.

Ricketts , M. 1981 . Tax theory and tax policy . In A. Peacock and F. Forte (eds.) , The Political Economy of Taxation , pp. 29 – 46. Oxford : Basil Blackwell.

Rubin , I.S. 1990. The Politics of Public Budgeting : Getting and Spending , Borrowing And Balancing . New Jersey : Chatham House.

Rubin, I.S.1998. Class , Tax , and Power : municipal budgeting in the United States. New Jersey : Chatham House.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงแหล่งข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ประกอบการ โรงแรมที่ต่อต้าน

จังหวัด	ผู้ให้สัมภาษณ์ ¹	เวลาที่สัมภาษณ์
1. ตราด	1. นายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดตราด 2. แกนนำผู้ประกอบการ โรงแรมเกาะช้าง และเจ้าของคลองพร้าวรีสอร์ท	ระหว่างวันที่ 18 กรกฎาคม 2545 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2545
2. เชียงใหม่	1. แกนนำของสมาคมโรงแรมไทยภาคเหนือ 2. ประธานชมรมเรือนแรมจังหวัดเชียงใหม่ 3. แกนนำชมรมนักบัญชีโรงแรม จังหวัดเชียงใหม่	ระหว่างวันที่ 28 สิงหาคม 2545 ถึงวันที่ 2 กันยายน 2545
3. ชลบุรี	1. แกนนำของสมาคมโรงแรมไทย ภาคตะวันออก 2. แกนนำของสมาคมนักธุรกิจ และการท่องเที่ยวเมืองพัทยา 3. แกนนำของชมรมโรงแรมเมืองพัทยา	ระหว่างวันที่ 15 ธันวาคม 2545 ถึงวันที่ 15 มกราคม 2546
4. นครราชสีมา	1. แกนนำของสมาคมโรงแรมไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2. แกนนำของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดนครราชสีมา	ระหว่างวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2546 ถึงวันที่ 26 มิถุนายน 2546
5. ภูเก็ต	1. แกนนำของสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ 2. แกนนำของสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต 3. แกนนำของชมรมโรงแรมหาดกะตะ-กะรน จังหวัดภูเก็ต 4. แกนนำของชมรมโรงแรมหาดป่าตอง	ระหว่างวันที่ 15 ตุลาคม 2545 ถึงวันที่ 25 ตุลาคม 2545
6. กาญจนบุรี	1. แกนนำของชมรมโรงแรม รีสอร์ท และ สนามกอล์ฟ จังหวัดกาญจนบุรี	ระหว่างวันที่ 7 ตุลาคม 2545 ถึงวันที่ 9 กรกฎาคม 2546

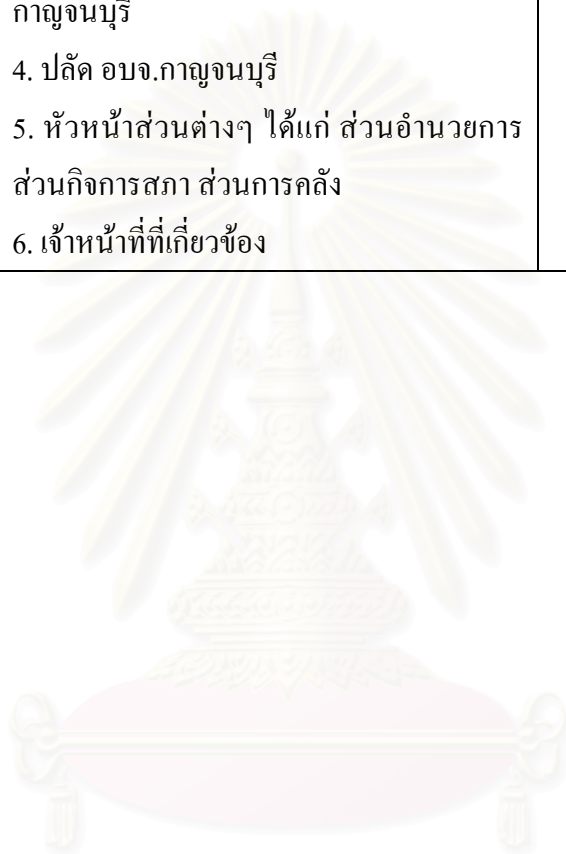
¹ รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ปรากฏในรายการอ้างอิง

ตารางแสดงแหล่งข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เป็นกรณีศึกษา

จังหวัด	ผู้ให้สัมภาษณ์ ²	เวลาที่สัมภาษณ์
1. ตราด	1. อธิบดีนายก อบจ.ตราดและนายก อบจ.ตราด คนปัจจุบัน 2. อธิบดีประธานสภา อบจ.ตราด 3. ปลัด อบจ.ตราด 4. หัวหน้าส่วนต่างๆ ได้แก่ ส่วนอำนวยการ ส่วนการคลัง 5. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างวันที่ 6 กรกฎาคม 2545 ถึงวันที่ 18 กรกฎาคม 2545
2. เชียงใหม่	1. นายก อบจ.เชียงใหม่ 2. ประธานสภา อบจ.เชียงใหม่ 3. หัวหน้าส่วนต่างๆ ได้แก่ ส่วนอำนวยการ ส่วนการคลัง ส่วนกิจการสภา 4. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างวันที่ 30 สิงหาคม 2545 ถึงวันที่ 3 กันยายน 2545
3. ชลบุรี	1. นายก อบจ.ชลบุรี 2. สมาชิกสภา อบจ.ชลบุรี 3. หัวหน้าส่วนต่างๆ ได้แก่ ส่วนอำนวยการ ส่วนการคลัง 4. หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้และเจ้าหน้าที่ที่ เกี่ยวข้อง	ระหว่างวันที่ 14 ธันวาคม 2545 ถึงวันที่ 16 มกราคม 2546
4. นครราชสีมา	1. นายก อบจ.และอดีตรอง นายก อบจ. นครราชสีมา 2. ประธานสภา อบจ.นครราชสีมา 3. ปลัด อบจ.นครราชสีมา 4. หัวหน้าสำนักปลัด อบจ.นครราชสีมา 5. ผู้อำนวยการกองคลัง	ระหว่างวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2546 ถึงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2546
5. ภูเก็ต	1. นายก อบจ. และรองนายก อบจ.ภูเก็ต 2. ประธานสภา อบจ.ภูเก็ต 3. ปลัด อบจ.ภูเก็ต	ระหว่างวันที่ 13 ตุลาคม 2545 ถึงวันที่ 18 ตุลาคม 2545

² รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ปรากฏในรายการอ้างอิง

จังหวัด	ผู้ที่ให้สัมภาษณ์ ²	เวลาที่สัมภาษณ์
	4. หัวหน้าส่วนอำนวยการ 5. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง	
6. กาญจนบุรี	1. รองนายก อบจ.กาญจนบุรี 2. อดีตประธานสภา อบจ.กาญจนบุรี 3. สมาชิกสภาและอดีตสมาชิกสภา อบจ.กาญจนบุรี 4. ปลัด อบจ.กาญจนบุรี 5. หัวหน้าส่วนต่างๆ ได้แก่ ส่วนอำนวยการ ส่วนกิจการสภา ส่วนการคลัง 6. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง	ระหว่างวันที่ 30 กันยายน 2545 ถึงวันที่ 8 ตุลาคม 2545

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 มาตรา 51 มาตรา 65 มาตรา 70 และมาตรา 73 (2) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราว่าด้วยข้อบัญญัติฉบับนี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดตรา และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดตรา ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้ เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด ว่าด้วยการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในข้อบัญญัตินี้

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดตรา

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทาง หรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า เจ้าสำนักตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใด ซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากห้องผู้พัก

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกอง้องการบริหารส่วนจังหวัด รองนายกอง้องการบริหารส่วนจังหวัด ปลัดกอง้องการบริหารส่วนจังหวัด รองปลัดกอง้องการบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการส่วนจังหวัด ซึ่งนายกอง้องการบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง

ข้อ 4 ให้้องการบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม

ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้เป็นรายได้ของ้องการบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 5 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่้องการบริหารส่วนจังหวัด ในอัตราร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 6 ให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 จากผู้พักไว้แทน
องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 7 ให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมมีหน้าที่ ดังนี้

- (1) ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้พัก เพื่อเป็นหลักฐาน
การชำระค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) จัดให้มีการปิดประกาศข้อบัญญัตินี้ไว้โดยเปิดเผยให้ผู้พักทราบ
- (3) จัดทำบัญชีผู้พักและรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามแบบที่นายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 8 ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมซึ่งเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต้องนำส่งเงินค่าธรรมเนียม
ที่ตนเรียกเก็บไปส่ง ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือสถานที่ที่นายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดประกาศกำหนด “ภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป” พร้อมบัญชีผู้พักและรายละเอียด
ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 7 (3)

ข้อ 9 ถ้าผู้ควบคุมหรือจัดการ โรงแรมมิได้เรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8
หรือได้เรียกเก็บแล้วนำส่งแล้วแต่ไม่ครบจำนวนที่ถูกต้อง ผู้ควบคุมหรือจัดการ โรงแรมต้องรับผิดชอบ
ร่วมกับผู้พักในการเสียค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระตามจำนวนเงินค่าธรรมเนียมที่มีได้เรียกเก็บและ
นำส่ง หรือตามจำนวนที่ขาดไป แล้วแต่กรณี

ข้อ 10 ในกรณีที่ผู้ควบคุมหรือจัดการ ได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมไว้ตามข้อ 6 แล้ว ให้ผู้พัก
ซึ่งต้องเสียค่าธรรมเนียมพ้นความรับผิดชอบที่จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเท่าจำนวนที่ผู้พักได้จ่ายไว้
แล้วนั้น และให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมรับผิดชอบชำระเงินค่าธรรมเนียมนั้นแต่ฝ่ายเดียว

ข้อ 11 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ มีหนังสือเรียกผู้ควบคุมหรือจัดการ โรงแรม ผู้พัก
หรือผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลา
ที่กำหนด ทั้งนี้โดยใช้เวลาผู้นั้น ไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน นับแต่วันรับหนังสือ

ข้อ 12 เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าการหลีกเลี่ยงการเรียกเก็บหรือนำส่งค่าธรรมเนียมตาม
ข้อ 6 และข้อ 8 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปใน โรงแรม หรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการ
จัดเก็บค่าธรรมเนียมในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น
เพื่อสอบถามบุคคลใด ๆ หรือตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้อง ในการนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ต้อง
ดำเนินการต่อหน้าผู้ควบคุมหรือจัดการ โรงแรม หรือผู้แทนของบุคคลนั้น โดยจะต้องมีหนังสือแจ้ง
ให้บุคคลดังกล่าวทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงก่อนการดำเนินการ

ข้อ 13 แบบพิมพ์ ที่ใช้ในการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามแบบที่นายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 14 ผู้ใดฝ่าฝืน ไม่เสียค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 และต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 15 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 16 ผู้ใดหลีกเลี่ยงไม่นำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 17 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าธรรมเนียม หรือการนำส่งค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 18 เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ข้อ 19 ให้นายกองคํารับการส่วนจังหวัดตราดเป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกประกาศกำหนดและวางระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศและระเบียบเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วสิบห้าวัน ให้มีผลใช้บังคับได้

ประกาศ ณ วันที่ 31 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายเจียร จินตกานนท์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด
องค์การบริหารส่วนจังหวัดตราด

อนุมัติ

(นายสุรอรธ ทอนิรมล)

ผู้ว่าราชการจังหวัดตราด

ภาคผนวก ก

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่
เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม
พ.ศ. 2542
ของ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้ เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ประกาศไว้ ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในข้อบัญญัตินี้

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทาง หรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า เจ้าสำนักตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใด ซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่ หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากผู้พัก

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

ข้อ 4 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม

ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 5 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในอัตราร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 6 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมรับผิดชอบเสียค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระตามจำนวนเงินค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ร่วมกับผู้พัก

ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้พักตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้พักพ้นความรับผิดชอบที่จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเท่าจำนวนที่ได้จ่ายไว้แล้วนั้น

ข้อ 7 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมมีหน้าที่ ดังนี้

(1) ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้พัก เพื่อเป็นหลักฐานการชำระค่าธรรมเนียม ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด

(2) จัดให้มีการปิดประกาศข้อบัญญัตินี้ไว้โดยเปิดเผยให้ผู้พักทราบ

(3) จัดทำบัญชีผู้พักและรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 8 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมนำส่งเงินค่าธรรมเนียมต้องนำส่งเงินค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 6 ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือสถานที่ที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด ภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป พร้อมบัญชีผู้พักและรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 7 (3)

ข้อ 9 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ผู้พัก หรือเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ให้เวลาผู้นั้นไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่รับหนังสือ

ข้อ 10 แบบพิมพ์ที่ใช้ในการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 11 ผู้พักผู้ใดไม่เสียค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 12 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้ใดไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 13 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้ใดไม่นำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 14 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อจะไม่เสียค่าธรรมเนียม ไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมหรือไม่นำส่งค่าธรรมเนียม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 15 ให้ความผิดตามข้อบัญญัตินี้เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เงินค่าปรับตามวรรคสอง ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 16 ให้นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วสิบห้าวันให้มีผลใช้บังคับได้

ประกาศ ณ วันที่ 1 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายอุดรพันธุ์ จันทรวีโรจน์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

อนุมัติ

(นายประวิทย์ สีห์โสภณ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่
เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด
จากผู้พักในโรงแรมเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542
ของ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติ
องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้น
ไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ และโดยอนุมัติของผู้ว่า
ราชการจังหวัดเชียงใหม่ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง การ
เรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ประกาศไว้ ณ ที่ทำการขององค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 5 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง
การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542 และให้
ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 4 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในอัตราไม่
เกินร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก ทั้งนี้ ตามประกาศที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่
ประกาศกำหนด”

ประกาศ ณ วันที่ 18 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายอุครพันธุ์ จันทรวีโรจน์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

อนุมัติ

(นายประวิทย์ สีห์โสภณ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่

ประกาศองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่
เรื่อง กำหนดค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 5 และข้อ 16 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขโดยข้อ 3 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จึงออกประกาศกำหนดค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในอัตรา ร้อยละ 0.8 ของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 2 ให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน 2542 เป็นต้นไป

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ 18 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2542

(นายอุดรพันธุ์ จันทรวีโรจน์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

พ.ศ. 2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2543 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ข้อบัญญัตินี้

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า เจ้าสำนักตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทาง หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากผู้พัก

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

ข้อ 4 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม

ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 5 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดในอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 6 ให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 จากผู้พักไว้แทน
องค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 7 ให้ผู้ควบคุมและผู้จัดการ โรงแรมมีหน้าที่ ดังนี้

- (1) ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้พัก เพื่อเป็นหลักฐาน
การชำระค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) จัดให้มีการปิดประกาศข้อบัญญัตินี้ไว้โดยเปิดเผยให้ผู้พักทราบ
- (3) จัดทำบัญชีผู้พัก และรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามแบบที่นายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 8 ให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรม นำส่งเงินค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 6 ณ
สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือสถานที่ที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศ
กำหนดภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป พร้อมบัญชีผู้พักและรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บ
ตามข้อ 7 (3)

ข้อ 9 เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้
พักในโรงแรม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรม ผู้พัก หรือ
ผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลาที่
กำหนด ทั้งนี้ โดยให้เวลาผู้นั้นไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันรับหนังสือ

ข้อ 10 แบบพิมพ์ที่ใช้ในการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามแบบที่นายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 11 ผู้พักผู้ใดไม่เสียค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน
หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 12 ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมผู้ใดไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 13 ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมผู้ใดไม่นำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 14 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมา
แสดง เพื่อจะไม่เสียค่าธรรมเนียม ไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียม หรือไม่นำส่งค่าธรรมเนียม ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 15 ให้ความผิดตามข้อบัญญัตินี้เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ และให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่
มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เงินค่าปรับตามวรรคสอง ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 16 ให้นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วสิบห้าวันให้มีผลใช้บังคับได้

ประกาศ ณ วันที่ 30 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายภิญโญ ตันวิเศษ)

นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

อนุมัติ

(นายสุจริต ปิจฉิมนันท์)

ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

ประกาศองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

ตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อนำไปใช้จ่ายในกิจการตามอำนาจหน้าที่และอำนวยความสะดวกสาธารณะชนนั้น

เพื่อให้การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยอำนาจตามความในข้อ 8 ข้อ 10 และข้อ 16 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จึงออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติดังนี้

1. ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ในอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก
2. ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 1 จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก และนำส่งค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี หมู่ที่ 3 ตำบลเสม็ด อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ในวันเวลาราชการ

เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรีจะจัดเจ้าหน้าที่มารับเงินค่าธรรมเนียมจากผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ณ ศาลาว่าการเมืองพัทยา ในระหว่างวันที่ 1-10 ของทุกเดือน

3. ในการนำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 1 ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมต้องถือปฏิบัติ ดังนี้

- 3.1 กรณีนำส่งเงินครั้งแรก ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมต้องจัดส่งเงินค่าธรรมเนียมพร้อมด้วยแบบ อบจ.ร.ร.1 แบบ อบจ.ร.ร.2 ที่กรอกข้อมูลถูกต้องครบถ้วนแล้ว และสำเนาทะเบียนผู้พักในโรงแรม ซึ่งโรงแรมจัดทำเป็นปกติ พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง 1 ชุด

- 3.2 กรณีส่งเงินครั้งต่อ ๆ ไป ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมต้องนำส่งเงินค่าธรรมเนียมพร้อมด้วยแบบ อบจ.ร.ร.2 และสำเนาทะเบียนผู้พักในโรงแรมจำนวน 1 ชุด

ยกเว้น กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูล ชื่อโรงแรม เจ้าของ ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรม ห้องพัก หรืออัตราค่าเช่าห้องพักและอื่น ๆ ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมต้องยื่นแบบ อยจ.ร.ร. 1 เพิ่มขึ้นอีก 1 ฉบับ ด้วย

4. แบบพิมพ์ที่ใช้ในการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมให้ขึ้นไปตามแบบท้ายประกาศ นี้

4.1 แบบ อยจ.ร.ร.1 คือแบบระเบียบโรงแรม ใช้ในกรณียื่นชำระค่าธรรมเนียมครั้งแรกและทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูล

4.2 แบบ อยจ.ร.ร.2 คือ แบบยื่นรายการนำส่งค่าธรรมเนียม ใช้ในกรณียื่นชำระค่าธรรมเนียมทุกครั้งพร้อมสำเนาเอกสารทะเบียนผู้พักใน โรงแรม ซึ่งโรงแรมจัดทำเป็นปกติอยู่แล้ว

4.3 แบบ อยจ.ร.ร.3 คือหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ใช้ในกรณีเมื่อผู้พักในโรงแรมได้ชำระค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว

5. บทกำหนดโทษสำหรับผู้ละเมิดข้อบัญญัติและการปฏิบัติอื่นๆ นอกจากนี้ให้ขึ้นไปตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักใน โรงแรม พ.ศ. 2542 ทุกประการ

จึงประกาศมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ 1 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2543

(นายภิญโญ ตันวิเศษ)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา
เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม
พ.ศ. 2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้ เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วน เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้เมื่อประกาศโดยเปิดเผย ณ ที่ทำการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา แล้วสิบห้าวัน

ข้อ 3 ในข้อบัญญัตินี้

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินค้าสำหรับคนเดินทาง หรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า บุคคลผู้เป็นเจ้าของตามกฎหมายว่าด้วย โรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใด ซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่ หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินค้า

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากผู้พัก

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกองการบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา รองนายกองการบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งนายกองการบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาแต่งตั้ง

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

ข้อ 4 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม

ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 5 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในอัตราร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 6 ให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 7 ให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมมีหน้าที่ ดังนี้

(1) ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้พัก เพื่อเป็นหลักฐานการชำระค่าธรรมเนียม ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด

(2) จัดให้มีการปิดประกาศข้อบัญญัตินี้ไว้โดยเปิดเผยให้ผู้พักทราบ

(3) จัดทำบัญชีผู้พักและรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 8 ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมนำส่งเงินค่าธรรมเนียมต้องนำส่งเงินค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บไปส่ง ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา หรือสถานที่ที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ประกาศกำหนด ภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป พร้อมบัญชีผู้พักและรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 7 (3)

ข้อ 9 ถ้าผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมมิได้เรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 หรือได้เรียกเก็บและนำส่งแล้วแต่ไม่ครบจำนวนที่ถูกต้อง ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้พัก ในการเสียค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระตามจำนวนเงินค่าธรรมเนียมที่มีได้เรียกเก็บและนำส่งหรือตามจำนวนที่ขาดไปแล้วแต่กรณี

ข้อ 10 ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมได้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมไว้ตามข้อ 6 แล้วให้ผู้พักซึ่งต้องเสียค่าธรรมเนียมพ้นความรับผิดชอบที่จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเท่าจำนวนที่ผู้พักได้จ่ายไว้แล้วนั้น และให้ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรมรับผิดชอบชำระเงินค่าธรรมเนียมนั้นแต่ฝ่ายเดียว

ข้อ 11 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรม ผู้พัก หรือเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ให้เวลาผู้นั้นไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่รับหนังสือ

ข้อ 12 เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าการหลีกเลี่ยงการเรียกเก็บหรือนำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 และข้อ 8 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในโรงแรม หรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าธรรมเนียมในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อสอบถามบุคคลใด ๆ หรือตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้อง ในการนี้พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องดำเนินการต่อหน้าผู้ควบคุมหรือจัดการ โรงแรม หรือผู้แทนของบุคคลนั้น โดยจะต้องมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง ก่อนการดำเนินการ

ข้อ 13 แบบพิมพ์ที่ใช้ในการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 14 ผู้พักฝ่าฝืนไม่เสียค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 15 ผู้พักฝ่าฝืนไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 16 ผู้พักฝ่าฝืนไม่นำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 17 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าธรรมเนียม หรือการนำส่งค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 18 ให้ความผิดข้อบัญญัตินี้เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เงินค่าปรับตามวรรคสอง ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 19 ให้นายกองการบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกประกาศกำหนด และวางระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศและเป็นระเบียบเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วสิบห้าวันให้มีผลใช้บังคับได้

ประกาศ ณ วันที่ 12 เดือนเมษายน พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายวิฑูร ชาติปฎิมาพงษ์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

อนุมัติ

(นายโยธิน เมธชนัน)

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

ภาคผนวก ข

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา
เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด
จากผู้พักในโรงแรมเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 และมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับได้เมื่อประกาศโดยเปิดเผย ณ ที่ทำการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมาแล้วสิบห้าวัน

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 9 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ 4 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมมีหน้าที่เรียกเก็บและนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดข้อ 8 ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

ประกาศ ณ วันที่ 25 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายวิฑูร ชาติปฎิมาพงษ์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา

อนุมัติ

(นายโยธิน เมธชนัน)

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

ภาคผนวก ข

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

เรื่อง การเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

พ.ศ. 2543

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 และมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1

ข้อความทั่วไป

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2543”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2543 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในข้อบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า เจ้าสำนักตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทาง หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากผู้พัก และให้หมายความรวมถึง ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือประโยชน์ใด ๆ ซึ่งอาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งนายกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง

“กอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า กอง்க์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ข้อ 4 ในกรณีมีปัญหาความหมายของคำต่าง ๆ ในข้อ 3 ให้เป็นอำนาจของนายกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาด

ข้อ 5 หนังสือเรียก หนังสือแจ้งให้เสียค่าธรรมเนียม หรือหนังสืออื่นซึ่งมีถึงบุคคลใดตามข้อบัญญัตินี้ ให้ส่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือให้เจ้าหน้าที่นำไปส่ง ณ ภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ หรือสำนักงานของบุคคลนั้น ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของบุคคลนั้น ถ้าไม่พบผู้รับ ณ ภูมิลำเนา หรือถิ่นที่อยู่ หรือสำนักงานของผู้รับ จะส่งให้แก่บุคคล ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว และอยู่หรือทำงานในบ้านหรือสำนักงานที่ปรากฏว่าเป็นของผู้รับนั้นก็ได้

กรณีไม่สามารถส่งตามวิธีในวรรคหนึ่งได้ หรือบุคคลนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ใช้วิธีปิดหนังสือเรียก หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่น แล้วแต่กรณี ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ ที่อยู่หรือสำนักงานของบุคคลนั้น หรือบ้านที่บุคคลนั้นมีชื่ออยู่ในทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรครั้งสุดท้าย หรือโฆษณาข้อความย่อในหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายเป็นปกติในท้องถิ่นนั้นก็ได้

เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันได้รับแล้ว

ส่วนที่ 2

ความรับผิดชอบในการเสียค่าธรรมเนียม

ข้อ 6 ในกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้เป็นรายได้ของกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 7 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่กอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 8 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 7 จากผู้พักไว้แทนกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

การคำนวณค่าเช่าห้องพักตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามวิธีการ หลักเกณฑ์และการปฏิบัติทางบัญชี และเพื่อประโยชน์ในการคำนวณค่าเช่าห้องพักเมื่อได้เลือกปฏิบัติเป็นอย่างไรแล้ว ให้ถือปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกันตลอดไป เว้นแต่จะได้รับการอนุมัติจากนายกอง்க์การบริหารส่วนจังหวัด

ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมรับผิดชอบเสียค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระตามจำนวนเงินค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 ร่วมกับผู้พัก

ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้พักตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้พักพ้นความรับผิดชอบที่จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเท่าจำนวนที่ได้จ่ายไว้แล้วนั้น

ส่วนที่ 3

ฐานค่าธรรมเนียม

ข้อ 9 ค่าเช่าห้องพัก ได้แก่ มูลค่าของค่าตอบแทนที่ผู้ประกอบการโรงแรมได้รับหรือพึงได้รับจากการให้ผู้พักเข้าพักในโรงแรม

มูลค่าตามวรรคหนึ่งให้หมายความถึง เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือประโยชน์ใด ๆ ที่อาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน

ข้อ 10 การคำนวณมูลค่าของค่าเช่าห้องพัก ให้ถือมูลค่าตามข้อ 8 เว้นแต่กรณีการให้พักในห้องพักโดยไม่คิดค่าตอบแทน หรือค่าตอบแทนต่ำกว่าราคาตลาด โดยไม่มีเหตุอันสมควร มูลค่าให้ถือตามราคาตลาดของการให้เช่าพักในวันที่เข้าพักนั้น

ข้อ 11 ในกรณีที่ค่าเช่าห้องพักที่ได้รับ หรือพึงได้รับ เป็นเงินตราต่างประเทศ ให้คำนวณเงินตราต่างประเทศนั้นเป็นเงินตราไทยตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) ได้มีการขายเงินตราต่างประเทศที่ได้รับชำระนั้นเป็นเงินตราไทย ในเดือนที่ได้รับให้ถือเงินตราไทยจากการขายนั้นเป็นมูลค่าที่ได้รับหรือพึงได้รับ

(2) มิได้มีการขายเงินตราต่างประเทศในเดือนที่ได้รับ ให้ถือตามอัตราเฉลี่ยที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อ ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณไว้ในวันทำการสุดท้ายของเดือนที่ได้รับนั้น

ส่วนที่ 4

อัตราค่าธรรมเนียม

ข้อ 12 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดในอัตราร้อยละ 2 ของค่าเช่าห้องพัก

ส่วนที่ 5

การยื่นแบบแสดงรายการ

ข้อ 13 ให้เจ้าสำนักยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด โดยให้ยื่นเป็นรายเดือน พร้อมกับชำระค่าธรรมเนียมถ้ามี ไม่ว่าจะได้รับหรือพึงได้รับค่าเช่าห้องในเดือนนั้นหรือไม่ก็ตาม

การยื่นแบบแสดงรายการและชำระค่าธรรมเนียมให้ยื่นภายในวันที่ 10 ของเดือนถัดไป เว้นแต่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะได้กำหนดเป็นอย่างอื่น

การยื่นแบบแสดงรายการและชำระค่าธรรมเนียม ให้ยื่นและชำระ ณ สักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทั้งนี้ เว้นแต่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะกำหนดสถานที่เป็นอย่างอื่น

ถ้าผู้ประกอบการมีสถานประกอบการโรงแรมหลายแห่ง การยื่นแบบแสดงรายการและชำระค่าธรรมเนียมให้แยกยื่นและชำระเป็นรายสถานประกอบการ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้ประกอบการจะยื่นคำร้องต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดขออนุมัติยื่นแบบแสดงรายการ และชำระค่าธรรมเนียมรวมกันก็ได้ และเมื่อได้รับอนุมัติจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว ให้ถือปฏิบัติตั้งแต่เดือนที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดเป็นต้นไป

ข้อ 14 ให้บุคคลดังต่อไปนี้เป็นผู้มีหน้าที่ในการยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมแทนหรือร่วมกับเจ้าสำนัก

(1) ในกรณีเจ้าสักเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ได้แก่ ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์แล้วแต่กรณี

(2) ในกรณีเจ้าสำนักเป็นบุคคลธรรมดา ซึ่งถึงแก่ความตาย ได้แก่ ผู้จัดการมรดก ทายาท หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดก

(3) ในกรณีผู้ประกอบการเป็นคณะบุคคลที่มีโชคนิติบุคคล ได้แก่ ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งในคณะผู้บริหารที่มีโชคนิติบุคคลนั้น

(4) ในกรณีผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคล ได้แก่ กรรมการ ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการ

(5) ในกรณีผู้ประกอบการเป็นนิติบุคคลเล็กกัน โดยมีการชำระบัญชีได้แก่ ผู้ชำระบัญชีและกรรมการ ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ก่อนวันเลิกนิติบุคคล นั้น

ข้อ 15 ค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียหรือนำส่งตามข้อบัญญัตินี้ เมื่อถึงกำหนดชำระแล้ว ถ้ามิได้เสียหรือนำส่งให้ถือเป็นค่าธรรมเนียมค้าง

เพื่อให้ได้รับชำระค่าธรรมเนียมค้าง ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจสั่งยึด และขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ต้อง

รับผิดชอบค่าธรรมเนียม หรือนำส่งค่าธรรมเนียม โดยไม่ต้องขอให้ศาลออกหมายยึดหรือมีคำสั่ง ทั้งเมื่อได้รับความเห็นชอบจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว

วิธีการยึดและขายทอดตลาดทรัพย์สิน ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

เงินที่ได้จากการขายทอดตลาด เมื่อหักค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่าย ในการยึดและขายทอดตลาด และเงินค่าธรรมเนียมค้างชำระแล้ว ถ้ามีเงินเหลือให้คืนแก่เจ้าของทรัพย์สิน

ข้อ 16 การขอคืนค่าธรรมเนียมที่เสียไปเกินกว่าที่ควรต้องเสีย หรือไม่มีหน้าที่ต้องเสีย ให้ผู้มีสิทธิขอคืนยื่นคำร้องต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายใน 1 ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลา ยื่นรายการตามที่ข้อบัญญัติกำหนด เว้นแต่

(1) ในกรณีผู้มีสิทธิขอคืนได้ยื่นรายการ เมื่อพ้นกำหนดเวลาที่ข้อบัญญัติกำหนด หรือได้ยื่นรายการภายในเวลาที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดขยายหรือเลื่อนออกไป ให้ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้ยื่นรายการ

(2) ในกรณีผู้มีสิทธิขอคืนอุทธรณ์การประเมิน หรือเป็นคดีในศาล ให้ผู้มีสิทธิขอคืนยื่นคำร้องขอคืนภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์การประเมินเป็นหนังสือ หรือนับแต่วันที่มิคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

คำร้องขอคืนตามข้อนี้ ให้เป็นไปตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด และให้ผู้มีสิทธิขอคืนยื่นคำร้องขอคืน ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ ณ ที่อื่นตามที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด

ส่วนที่ 6

การจดทะเบียน

ข้อ 17 ให้เจ้าสำนักซึ่งประกอบกิจการ โรงแรม ต้องยื่นคำขอจดทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรม ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด ภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(1) สำหรับผู้ประกอบการโรงแรม ซึ่งประกอบกิจการอยู่ก่อนวันที่ข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(2) สำหรับผู้ประกอบการที่เริ่มประกอบกิจการ โรงแรม ในวันหรือหลังวันที่ข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนภายใน 30 วัน นับแต่วันที่เริ่มประกอบกิจการ โรงแรม

ข้อ 18 ให้เจ้าสำนักแสดงใบทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรมไว้ ณ ที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่ายในสถานประกอบการเป็นรายสถานประกอบการ

ข้อ 19 ในกรณีที่ใบทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรมสูญหายถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้เจ้าสำนักยื่นคำขอรับใบแทนใบทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรม

ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด ภายใน 15 วัน นับแต่วันทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การยื่นคำขอและการออกใบแทนใบทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรมให้ เป็นไปตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด

ใบแทนใบทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรมให้ถือเป็นใบทะเบียนเพื่อเสีย ค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรม

ข้อ 20 ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงรายการที่ได้จดทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการ โรงแรมให้สาระสำคัญ ให้เจ้าสำนักแจ้งการเปลี่ยนแปลงนั้น ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วน จังหวัดภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

ข้อ 21 ผู้ประกอบการโรงแรมใดเลิกประกอบกิจการ ให้เจ้าสำนักแจ้งเลิกกิจการตาม แบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายใน 15 วัน นับจากวันเลิกประกอบกิจการ

ส่วนที่ 7

การจัดทำรายงาน

ข้อ 22 ให้ผู้ประกอบการโรงแรม มีหน้าที่จัดทำรายงานค่าเช่าห้องพักโดยให้จัดทำตาม แบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด และให้จัดทำเป็นรายสถานประกอบการ

วิธีการลงรายการในรายการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่นายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด และการลงรายการให้ลงภายใน 3 วันทำการ นับแต่วันที่เรียก เก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีจำเป็น นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะกำหนด เป็นอย่างอื่นตามที่เห็นสมควรก็ได้

ข้อ 23 ให้เจ้าสำนัก เก็บและรักษารายงานตามข้อ 22 ไว้ ณ สถานประกอบการที่จัดทำ รายงานนั้น หรือสถานที่อื่นที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี นับแต่วันที่ได้ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียม หรือวันทำรายงานแล้วแต่กรณี เว้นแต่

(1) ในกรณีผู้ประกอบการเลิกประกอบกิจการ ให้เจ้าสำนักหรือผู้มีหน้าที่ต้อง จัดทำรายงาน เก็บและรักษารายงานที่ตนมีหน้าที่ต้องเก็บรักษาอยู่ในวันเลิกประกอบกิจการต่อไปอีก 2 ปี

(2) กรณีที่เป็นสมควร นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะกำหนดให้เจ้าสำนัก เก็บและรักษารายงานไว้น้อยกว่า 5 ปี ก็ได้

ส่วนที่ 8
อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ 24 พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจประเมินค่าธรรมเนียม เบี้ยปรับ และเงินเพิ่ม ในเมื่อ

- (1) ปรากฏแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ว่า ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการและชำระค่าธรรมเนียม มิได้ยื่นแบบแสดงรายการ ภายในเวลาที่ข้อบัญญัติกำหนด
- (2) ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่มีหลักฐานแสดงว่า ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการ และนำส่งค่าธรรมเนียม โดยแสดงจำนวนค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียต่ำกว่าความเป็นจริง
- (3) ผู้มีหน้าที่ชำระหรือนำส่งค่าธรรมเนียม ไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือไม่ยอมตอบคำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ข้อ 25 เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามข้อ 24 พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ

- (1) จัดทำรายการลงในแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียม ตามหลักฐานที่เห็นว่าถูกต้อง เมื่อผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการ มิได้ยื่นแบบแสดงรายการ
- (2) แก้ไขเพิ่มเติมรายการในแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมเพื่อให้ถูกต้อง
- (3) ประเมินค่าธรรมเนียมในกรณีที่มีหลักฐานแสดงว่า เจ้าสำนักยื่นแบบแสดงรายการแสดงค่าธรรมเนียมต่ำกว่าความเป็นจริง

ข้อ 26 พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานประกอบการของผู้ประกอบการโรงแรมหรือในสถานที่อื่นที่เกี่ยวข้องระหว่างเวลาทำการของผู้ประกอบการและทำการตรวจสอบเพื่อให้ทราบว่า ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ได้ปฏิบัติตามโดยถูกต้องตามข้อบัญญัตินี้หรือไม่ ในกรณีนี้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม หรือบุคคลที่อยู่ในสถานที่นั้นให้ปฏิบัติตามเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ อันควรแก่เรื่อง และมีอำนาจยึดเอกสารหลักฐานเหล่านั้นมาตรวจสอบได้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัว พร้อมทั้งหนังสือ หรือหลักฐานต่อผู้ที่เกี่ยวข้องเมื่อเข้าไปทำการตรวจสอบ

ข้อ 27 พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ผู้ทำการแทนหรือพยาน กับมีอำนาจสั่งบุคคลเหล่านั้นให้นำรายงาน เอกสารหรือหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาตรวจสอบได้สวนได้ หรือออกคำสั่งให้พยานตอบคำถามเป็นหนังสือ แต่จะต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 7 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือเรียก

ข้อ 28 เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินค่าธรรมเนียมตามข้อ 24 แล้ว ให้แจ้งการประเมินเป็นหนังสือไปยังผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ในกรณีนี้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมจะใช้

สิทธิอุทธรณ์การประเมินก็ได้ เว้นแต่ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการประเมินเพราะเหตุข้อ 24 (3) ห้ามมิให้อุทธรณ์

ข้อ 29 การประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้กระทำได้ภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(1) สองปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียม หรือวันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาที่นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดขยายหรือเลื่อนออกไป แล้วแต่วันใดจะเป็นวันหลัง เฉพาะในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียม ได้ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

(2) สิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียม ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมมิได้ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียม

ส่วนที่ 9

เบี้ยปรับเงินเพิ่ม

ข้อ 30 ให้ผู้มีหน้าที่เสียค่าธรรมเนียม เสียเบี้ยปรับในกรณีและตามอัตราดังต่อไปนี้

(1) มิได้ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมภายในกำหนดเวลาให้เสียเบี้ยปรับอีกสองเท่าของเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียหรือนำส่งในเดือนนั้น

(2) ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมไว้ไม่ถูกต้อง หรือมีข้อผิดพลาดอันเป็นเหตุให้จำนวนค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียคลาดเคลื่อนไป ให้เสียเบี้ยปรับอีกหนึ่งเท่าของค่าธรรมเนียมที่เสียหรือนำส่งคลาดเคลื่อน

เบี้ยปรับตามข้อนี้อาจลดหรือลดลงได้ตามระเบียบที่นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด

ข้อ 31 บุคคลใดไม่ชำระค่าธรรมเนียมหรือนำส่งค่าธรรมเนียมให้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลาตามบทบัญญัติในข้อบัญญัตินี้ ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระหรือนำส่ง โดยไม่รวมเบี้ยปรับ

การคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่ง ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นแบบแสดงรายการจนถึงวันชำระค่าธรรมเนียม หรือนำส่งค่าธรรมเนียม แต่เงินเพิ่มที่คำนวณได้มิให้เกิดจำนวนค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระหรือนำส่ง

ข้อ 32 เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บค่าธรรมเนียม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มตามข้อบัญญัตินี้ ให้ถือเป็นค่าธรรมเนียม

ส่วนที่ 10
การอุทธรณ์

ข้อ 33 การอุทธรณ์นั้น ให้อุทธรณ์ตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด

ข้อ 34 ในการอุทธรณ์การประเมินค่าธรรมเนียมนั้น ให้อุทธรณ์ภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันได้รับแจ้งการประเมินโดยให้อุทธรณ์ตามเกณฑ์ และวิธีการดังต่อไปนี้

(1) เว้นแต่ในกรณีห้ามอุทธรณ์ตามข้อ 24 (3) ให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้แทน อัยการจังหวัดหรือผู้แทน และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือผู้แทน

(2) เว้นแต่ในกรณีห้ามอุทธรณ์ตามข้อ 37 ให้อุทธรณ์คำวินิจฉัย อุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต่อศาลภายในกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์

ข้อ 35 การอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการเสียค่าธรรมเนียมนั้น ถ้าไม่เสียค่าธรรมเนียมนั้นภายในเวลาที่ข้อบัญญัติกำหนดให้ถือเป็นค่าธรรมเนียมนั้นแล้ว ตามข้อ 15 เว้นแต่กรณีผู้อุทธรณ์ได้รับอนุมัติจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้รื้อคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาได้ ก็ให้มีหน้าที่ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือได้รับทราบคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

ข้อ 36 เพื่อการวินิจฉัยอุทธรณ์ตามข้อ 33 หรือข้อ 34 ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือกรรมการในคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ แล้วแต่กรณีมีอำนาจออกหนังสือเรียกผู้อุทธรณ์มาไต่สวน ออกหนังสือเรียกพยานกับสั่งให้ผู้อุทธรณ์ หรือพยาน นำรายงาน หรือพยานหลักฐานอย่างอื่นอันควรแก่เรื่องมาแสดงได้ แต่ต้องใช้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันรับหนังสือเรียก

ข้อ 37 ผู้อุทธรณ์คนใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือคำสั่งตามข้อ 36 หรือไม่ยอมตอบคำถามเมื่อซักถาม โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้นั้นหมดสิทธิที่จะอุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อไป

ข้อ 38 คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้มีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ตามข้อ 33 หรือข้อ 34 ให้ทำเป็นหนังสือและให้ส่งไปยังผู้อุทธรณ์

ส่วนที่ 11
บทกำหนดโทษ

ข้อ 39 บุคคลดังต่อไปนี้ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่ระบุไว้ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

(1) ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการค่าธรรมเนียมนิยาม ไม่ยื่นแบบแสดงรายการตามข้อ 13

(2) ผู้ประกอบการไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงรายการทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการโรงแรมตามข้อ 20

(3) ผู้ประกอบการไม่แสดงใบทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการโรงแรมตามข้อ 18

(4) ผู้ประกอบการไม่แจ้งเลิกตามข้อ 21

ข้อ 40 บุคคลดังต่อไปนี้ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติที่ระบุไว้ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) ผู้ประกอบการใดซึ่งมีหน้าที่จดทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการโรงแรม ประกอบกิจการโดยไม่จดทะเบียนเพื่อเสียค่าธรรมเนียมกิจการโรงแรม ตามข้อ 17

(2) ผู้ประกอบการโรงแรมไม่จัดทำรายงาน หรือจัดทำโดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตามข้อ 22

(3) ผู้ประกอบการโรงแรมจงใจไม่เก็บและรักษารายงาน โดยไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามข้อ 23

(4) ผู้ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่การปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือขัดคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ 26

(5) ผู้ไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกหรือคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ 7

ข้อ 41 บุคคลดังต่อไปนี้ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติที่ระบุไว้ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) ผู้ประกอบการโรงแรมโดยเจตนาหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยง ค่าธรรมเนียม ภาระการใด ๆ โดยความเท็จ โดยข้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน

(2) ผู้ประกอบการโรงแรมโดยเจตนาหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง ค่าธรรมเนียมไม่ลงรายการ หรือลงรายการเป็นเท็จในรายงานตามข้อ 22

ข้อ 42 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามข้อบัญญัตินี้ เป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับ ความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ยินยอม หรือมีส่วนในการกระทำความผิดของนิติ บุคคลนั้น

ข้อ 43 ถ้านายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด เห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกปรับโทษจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้มีอำนาจเปรียบเทียบ โดยกำหนดค่าปรับแต่เพียงสถานเดียวในความผิด ที่มีโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งเห็นว่า ไม่ควรใช้อำนาจเปรียบเทียบหรือ เมื่อเปรียบเทียบแล้ว ผู้ต้องหาไม่ยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือยอมแล้ว แต่ไม่ชำระค่าปรับภายใน ระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนด ให้ดำเนินคดีต่อไปและกรณีนี้ห้ามมิให้ดำเนินการ เปรียบเทียบตามกฎหมายอื่นอีก

เงินค่าปรับตามวรรคสอง ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 44 ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และมี อำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วน จังหวัดแล้วสิบห้าวันให้มีผลใช้บังคับคดีได้

ประกาศ ณ วันที่ 10 เดือน มกราคม พ.ศ. 2543

(ลงชื่อ)

(นายบันลือ ตันติวิท)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

อนุมัติ

(นายชาญชัย สุนทรมัญญ์)

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

พ.ศ. 2544

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 และมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2544 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

(1) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542

(2) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม เพิ่มเติม (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2543

ข้อ 4 ในข้อบัญญัตินี้

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า เจ้าสำนักตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทาง หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ ให้รวมถึงตัวแทนของผู้พักซึ่งมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในการจ่ายค่าเช่าห้องพักแทน

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากผู้พัก และให้หมายความรวมถึง ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน ค่าบริการ ซึ่งอาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง

ข้อ 5 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ดังนี้

(1) ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2543 ถึงวันที่ 30 เมษายน 2544

เสียอัตราร้อยละ 0.2 ของค่าเช่าห้องพัก

(2) ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2544 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2544

เสียอัตราร้อยละ 0.5 ของค่าเช่าห้องพัก

(3) ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2544 เป็นต้นไป เสียอัตราร้อยละ 1 ของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 6 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 7 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(1) กำหนดแบบหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้พัก เพื่อเป็นหลักฐานการเสียค่าธรรมเนียมที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(2) จัดให้มีการปิดประกาศข้อบัญญัตินี้ไว้โดยเปิดเผย ณ สถานที่ประกอบการ และแจ้งให้ผู้พักทราบ

(3) เพื่อประโยชน์แห่งการจัดเก็บค่าธรรมเนียม ให้กำหนดแบบระเบียบโรงแรม (อบจ.ร.ร.1) แบบรายงานลูกหนี้ค้างชำระค่าเช่าห้องพัก (แบบ อบจ.ร.ร.2) และแบบยื่นรายการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม (แบบ อบจ.ร.ร.3)

ข้อ 8 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมนำส่งเงินค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 6 ณ ส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือสถานที่ที่นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด ภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป พร้อมแบบยื่นรายการนำเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม (แบบ อบจ.ร.ร.3)

ให้ยื่นแบบระเบียบโรงแรม (แบบ อบจ.ร.ร.1) เฉพาะครั้งแรกที่มีการยื่นชำระค่าธรรมเนียมและให้ยื่นครั้งต่อไปเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในรายละเอียดตามแบบ อบจ.ร.ร.1 และให้ยื่นแบบรายงานลูกหนี้ค้างชำระค่าเช่าห้องพัก (แบบ อบจ.ร.ร.2) ปีละครั้ง หรือเอกสารอื่นใดที่ได้รับความชอบจากนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด

กรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมไม่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมให้ครบถ้วนภายในกำหนดเวลาตามข้อบัญญัตินี้ ให้ถือว่าผิคนัดต้องชำระดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี และให้ดอกเบี้ยนี้เป็นค่าธรรมเนียม ทั้งนี้ การชำระดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2544 เป็นต้นไป

ข้อ 9 ในกรณีที่ค่าเช่าห้องพักที่ได้รับ เป็นเงินตราต่างประเทศให้คำนวณเงินตราต่างประเทศนั้นเป็นเงินตราไทยตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) ได้มีการขายเงินตราต่างประเทศที่ได้รับชำระนั้นเป็นเงินตราไทย ในเดือนที่ได้รับให้ถือเงินตราไทยจากการขายนั้นเป็นมูลค่าที่ได้รับ

(2) มิได้มีการขายเงินตราต่างประเทศในเดือนที่ได้รับ ให้ถือตามอัตราแลกเปลี่ยนที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อ ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยได้คำนวณไว้ในวันทำการสุดท้ายของเดือนที่ได้รับนั้น

ข้อ 10 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปยังห้องพักในสถานประกอบการที่ผู้พักได้เข้าพัก เพื่อทำการตรวจสอบให้การชำระค่าธรรมเนียมของผู้เข้าพักในโรงแรมและการจัดเก็บนำส่งเงินค่าธรรมเนียมของผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวพร้อมทั้งหนังสือหรือหลักฐานต่อผู้ที่เกี่ยวข้องเมื่อเข้าไปทำการตรวจสอบ

ข้อ 11 ผู้พักผู้ใดไม่เสียค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 12 ผู้กระทำตามข้อ 11 นอกจากจะได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้แล้ว ให้มีหน้าที่เสียค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ให้ครบถ้วนด้วย

ข้อ 13 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้ใดไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้เข้าพักรายใดตามข้อ 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 14 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้ใดไม่นำส่งค่าธรรมเนียมจากผู้เข้าพักรายใดตามข้อ 8 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 15 ให้ความผิคนัดตามข้อบัญญัตินี้เป็นความผิคนัดที่เปรียบเทียบได้ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำผิคนัดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เงินค่าปรับตามวรรคสอง ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 16 ให้นายกองคํการบรหการส่วจังหวดฎเก็ด รักษการตามข้อบัญญัตินี้และมีอำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ 1 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544

(ลงชื่อ)

(นายประสิทธิ์ โกยศิริพงศ์)

นายกองคํการบรหการส่วจังหวดฎเก็ด

อนุมัติ

(นายพงศ์โพยม วงศภูติ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 และมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้เมื่อประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตแล้วสิบห้าวัน

ข้อ 3 ให้เพิ่มคำนิยามต่อไปนี้ ในข้อ 4 ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ข้อ 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 6 วรรคสอง ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544”

“ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด”

ข้อ 5 ให้ยกเลิกความในข้อ 10 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544” และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ 10 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้พักหรือผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ โดยให้เวลาผู้นั้นไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันรับหนังสือ”

ข้อ 6 ให้ยกเลิกความในข้อ 12 แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544”

ข้อ 7 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 16 วรรคสอง ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2544

“ประกาศตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตแล้วสิบห้าวัน ให้มีผลใช้บังคับได้”

ประกาศ ณ วันที่ 3 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2544

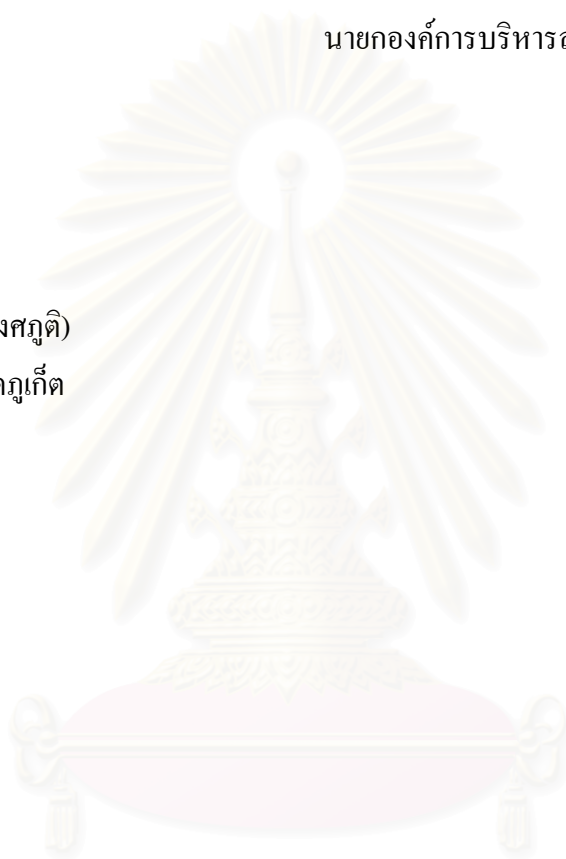
(นายประสิทธิ์ โกยศิริพงศ์)

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

อนุมัติ

(นายพงศ์โพยม วงศภูติ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี
เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม
พ.ศ. 2542

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 45 (1) มาตรา 51 มาตรา 65 และมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี จึงตราข้อบัญญัตินี้ขึ้นไว้ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. 2542”

ข้อ 2 ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในข้อบัญญัตินี้

“โรงแรม” หมายความว่า บรรดาสถานที่ทุกชนิดที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลที่ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

“ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม” หมายความว่า เจ้าสำนักตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทาง หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยในโรงแรมเพื่ออยู่หรือพักชั่วคราว โดยจะรับสินจ้างหรือไม่ก็ตาม

“ค่าเช่าห้องพัก” หมายความว่า ค่าเช่าห้องพักที่โรงแรมเรียกเก็บจากผู้พัก

“ค่าธรรมเนียม” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่งตั้ง

“องค์การบริหารส่วนจังหวัด” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี

ข้อ 4 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม

ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บได้ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 5 ให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดในอัตราร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก

ข้อ 6 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 จากผู้พักไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกครั้งที่มีการเรียกเก็บค่าเช่าห้องพัก

ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมรับผิดชอบเสียค่าธรรมเนียมที่ต้องชำระตามจำนวนเงินค่าธรรมเนียมตามข้อ 5 ร่วมกับผู้พัก

ในกรณีที่ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ตามวรรคหนึ่งแล้วให้พักฟื้นความรับผิดชอบที่จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเท่าที่จำเป็นได้ง่ายไว้แล้วนั้น

ข้อ 7 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมมีหน้าที่ ดังนี้

(1) ออกหนังสือรับรองการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้พัก เพื่อเป็นหลักฐานการชำระค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด

(2) จัดให้มีการปิดประกาศข้อบัญญัตินี้ ไว้โดยเปิดเผยให้ผู้พักทราบ

(3) จัดทำบัญชีผู้พัก และรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 8 ให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมนำส่งเงินค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 6 ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือสถานที่ที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนดภายในวันที่สิบของเดือนถัดไป พร้อมบัญชีผู้พัก และรายละเอียดค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อ 7(3)

ข้อ 9 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือเรียกผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ผู้พัก หรือผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นใดมาเพื่อตรวจสอบภายในระยะเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ โดยให้เวลาผู้นั้น ไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันรับหนังสือ

ข้อ 10 แบบพิมพ์ ที่ใช้ในการเรียกเก็บและนำส่งค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามแบบที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกาศกำหนด

ข้อ 11 ผู้พักผู้ใดไม่เสียค่าธรรมเนียม ตามข้อ 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 12 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้ใดไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามข้อ 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 13 ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมผู้ใดไม่นำส่งค่าธรรมเนียมตามข้อ 8 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 14 ผู้ใดแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อจะไม่เสียค่าธรรมเนียม ไม่เรียกเก็บค่าธรรมเนียม หรือไม่นำส่งค่าธรรมเนียม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ 15 ให้ความผิดตามข้อบัญญัตินี้เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เงินค่าปรับตามวรรคสอง ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 16 ให้นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วสิบห้าวันให้มีผลใช้บังคับได้

ประกาศ ณ วันที่ 16 เดือนเมษายน พ.ศ. 2542

(ลงชื่อ)

(นายอำนาจ แซ่ม้อย)

นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี

อนุมัติ

(นายศักดิ์ เตชะชาญ)

ผู้ว่าราชการจังหวัดกาญจนบุรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

แบบ อบจ. รร. 1

แบบระเบียบโรงแรม

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าขอแจ้งรายละเอียดโรงแรมต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....

ดังมีรายการต่อไปนี้

1. ชื่อหรือยี่ห้อโรงแรม.....
ตั้งอยู่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

2. นามเจ้าของ.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....
เชื้อชาติ.....อยู่ที่.....ตำบล.....อำเภอ.....
จังหวัด.....

3. นามผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม.....อายุ.....ปี
สัญชาติ.....เชื้อชาติ.....อยู่ที่.....ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....

4. จำนวนห้องพักสำหรับเช่า จำนวน.....ห้อง ดังมีรายการต่อไปนี้

(1) ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....ห้อง

(2) ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....ห้อง

(3) ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....ห้อง

(4) ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....ห้อง

(5) ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....ห้อง

(6) ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....ห้อง

อัตราค่าเช่าห้องพักตามรายการข้างต้นนี้ ได้รวมค่าบริการหรือค่าเช่าสิ่งใด ๆ อันติดตั้ง

ประจำอยู่ในห้องพักด้วย และขอรับรองว่ารายการอัตราค่าเช่าห้องพักนี้ตรงตามความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....

(.....)

เจ้าของ/เจ้าสำนัก

แบบ อบจ. รร. 2

หนังสือรับรองการเรียกเก็บ

ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ด้วยโรงแรม.....ได้รับเงินค่าธรรมเนียม

บำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมของ.....

ไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....ดังมีรายการดังต่อไปนี้

1. ห้องพักรมมีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....วัน ระหว่างวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน.....บาท และได้เสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน.....บาท

2. ห้องพักรมมีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....วัน ระหว่างวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน.....บาท และได้เสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน.....บาท

3. ห้องพักรมมีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....วัน ระหว่างวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน.....บาท และได้เสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน.....บาท

พร้อมหนังสือฉบับนี้โรงแรม.....ได้รับเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวนทั้งสิ้น.....บาท ตามรายการข้างต้นไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....เรียบร้อยแล้ว

(ลงชื่อ).....เจ้าหน้าที่โรงแรมผู้รับ

(.....)

แบบยื่นรายการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540		แบบ อบจ. รร. 3	
ชื่อผู้ที่มีหน้าที่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การ บริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ชื่อหรือยี่ห้อโรงแรม..... ตั้งอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย..... หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล..... อำเภอ.....จังหวัด..... โทรศัพท์.....รหัสไปรษณีย์.....		☐ ยื่นปกติ ☐ ยื่นเพิ่มเติมครั้งที่..... นำส่งประจำเดือน (ให้ทำเครื่องหมาย “/” ลงใน “()” หน้าชื่อเดือน) พ.ศ..... ☐ 1. มกราคม ☐ 2. กุมภาพันธ์ ☐ 3. มีนาคม ☐ 4. เมษายน ☐ 5. พฤษภาคม ☐ 6. มิถุนายน ☐ 7. กรกฎาคม ☐ 8. สิงหาคม ☐ 9. กันยายน ☐ 10. ตุลาคม ☐ 11. พฤศจิกายน ☐ 12. ธันวาคม	
สำหรับเจ้าพนักงาน			
สำหรับใบเสร็จรับเงินองค์การบริหารส่วนจังหวัด			
ใบเสร็จเล่มที่.....เลขที่..... จำนวนเงิน.....บาท ลงชื่อ.....ผู้รับเงิน (.....) วันที่.....			
นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่ง พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มีรายละเอียดปรากฏตามบัญชีผู้พักและ รายละเอียดในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวนราย			
สรุปรายการค่าธรรมเนียมที่นำส่ง		บาท	สต.
1. รวม ยอดเงินค่าเช่าห้องพักทั้งสิ้น			
2. รวม ยอดเงินค่าธรรมเนียมที่นำส่งทั้งสิ้น			
(ตัวอักษร)			
ข้าพเจ้าขอรับรองว่า รายการที่แจ้งไว้ข้างต้นนี้ พร้อมกับรายละเอียดบัญชีผู้พักและรายละเอียดในการ เรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน.....ฉบับ เป็นรายการที่ถูกต้อง ครบถ้วนทุกประการ ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....) ตำแหน่ง..... ยื่นวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....			

หนังสือเรียกเอกสารหรือให้ถ้อยคำ

ที่..... /

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาศัยอำนาจตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....

เรื่อง.....ข้อ.....มีหนังสือมายัง.....

อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ด้วยเหตุ.....

.....

.....

ฉะนั้นให้.....

.....

ไป ณในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เวลา.....น.

(ลงชื่อ).....ผู้ออกหนังสือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

.....

ได้รับหนังสือองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....ที่...../.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ไว้ถูกต้องตั้งแต่วันที่.....

เดือน.....พ.ศ.....

(ลงชื่อ).....

(.....)

แบบ อบจ. รร.5

หนังสือเตือนค้ำนำส่งค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ที่..... /

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาศัยอำนาจตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....

เรื่อง.....ชื่อ.....มีหนังสือมายัง.....

ผู้ควบคุมและจัดการ โรงแรม.....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....

ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

ด้วยปรากฏว่าท่านได้ค้ำนำส่งค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้เข้าพัก
ในโรงแรมประจำเดือน.....พ.ศ.....ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด.....
แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่มีการนำส่งค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมให้
เป็นการเสร็จสิ้นไป

ฉะนั้น จึงขอให้ท่านนำส่งค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักใน
โรงแรมประจำเดือน.....พ.ศ.....ให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด.....
แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่มีการนำส่งค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม
ประจำเดือน.....พ.ศ.....ให้เสร็จสิ้นภายในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.
.....

ลงชื่อ.....ผู้ออกหนังสือ

(.....)

ตำแหน่ง.....

.....

ได้รับหนังสือองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....ที่...../.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ไว้ถูกต้องตั้งแต่วันที่.....

เดือน.....พ.ศ.....

.....

(ลงชื่อ).....

(.....)

บัญชีผู้พักและรายละเอียดในการเรียกค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เจ้าของ/เจ้าสำนักโรงแรม.....ได้จัดทำรายการของผู้พักในโรงแรมประจำเดือน.....พ.ศ.....ยื่นต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....

ดังมีข้อความต่อไปนี้

ที่	ชื่อ-สกุล	วันเวลาที่เข้าพัก	รวมจำนวนวันที่เข้าพัก	ห้องพักราคา (บาท)	รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพัก	รวมเป็นเงินค่าธรรมเนียมฯ	หมายเหตุ

ลงชื่อ.....ผู้แจ้ง/ตรวจสอบ

(.....)

ภาคผนวก ฐ

แบบยื่นรายการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540		แบบ อบจ. รร. 1
ชื่อผู้ที่มีหน้าที่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ชื่อหรือยี่ห้อโรงแรม..... ตั้งอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย..... หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล..... อำเภอ.....จังหวัด..... โทรศัพท์.....รหัสไปรษณีย์.....	() ยื่นปกติ () ยื่นเพิ่มเติมครั้งที่..... นำส่งประจำเดือน (ให้ทำเครื่องหมาย “/” ลงใน “()” หน้าชื่อเดือน) พ.ศ..... () 1. มกราคม () 2. กุมภาพันธ์ () 3. มีนาคม () 4. เมษายน () 5. พฤษภาคม () 6. มิถุนายน () 7. กรกฎาคม () 8. สิงหาคม () 9. กันยายน () 10. ตุลาคม () 11. พฤศจิกายน () 12. ธันวาคม	
นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งโรงแรมเรียกเก็บ มีรายละเอียดตามสำเนาใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. ที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน.....ราย		
สรุปรายการค่าธรรมเนียมที่นำส่ง	บาท	สต.
1. รวม ยอดเงินค่าเช่าห้องพักทั้งสิ้น		
2. รวม ยอดเงินค่าธรรมเนียมที่นำส่งทั้งสิ้น		
(ตัวอักษร)..... ข้าพเจ้าขอรับรองว่า รายการที่แจ้งไว้ข้างต้นนี้ และรายละเอียดสำเนาใบเสร็จรับเงินการเรียกเก็บ ค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. จำนวน.....ฉบับ เป็นรายการที่ถูกต้องครบถ้วนทุกประการ ลงชื่อ.....ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....) ตำแหน่ง เจ้าของ/สำนัก ตำแหน่ง..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....		
สำหรับเจ้าพนักงาน		
สำหรับใบเสร็จรับเงินองค์การบริหารส่วนจังหวัด		
ใบเสร็จเล่มที่.....เลขที่..... จำนวนเงิน.....บาท(.....) ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....)		

ใบรับเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

โรงแรม.....เลขที่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัดตราด
 ชื่อผู้พัก.....ที่อยู่.....
 เข้าพักวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.
 เข้าพักวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.
 จำนวนผู้พัก.....คน ห้องพักหมายเลข.....
 อัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท จำนวน.....วัน รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพัก.....บาท

วัน เดือน ปี	รายการ	จำนวนเงิน	
	ค่าธรรมเนียมอัตราร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก		
	รวมเป็นเงิน (.....)		

(ลงชื่อ).....เจ้าหน้าที่รับเงินของโรงแรม
 (.....)

เล่มที่.....

เลขที่.....

ใบรับเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

โรงแรม.....เลขที่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัดตราด
 ชื่อผู้พัก.....ที่อยู่.....
 เข้าพักวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.
 เข้าพักวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.
 จำนวนผู้พัก.....คน ห้องพักหมายเลข.....
 อัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท จำนวน.....วัน รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพัก.....บาท

วัน เดือน ปี	รายการ	จำนวนเงิน	
	ค่าธรรมเนียมอัตราร้อยละสองของค่าเช่าห้องพัก		
	รวมเป็นเงิน (.....)		

(ลงชื่อ).....เจ้าหน้าที่รับเงินของโรงแรม
 (.....)

ภาคผนวก ท

แบบ อบจ. รร.2

หนังสือรับรองการเรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ด้วยโรงแรม.....ได้รับเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมของ.....ไว้แทน
องค์การบริหารส่วนจังหวัด.....ดังมีรายการต่อไปนี้

1. ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....วัน ระหว่าง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน.....บาท และได้เสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด จำนวน.....บาท

2. ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....วัน ระหว่าง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน.....บาท และได้เสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด จำนวน.....บาท

3. ห้องพักที่มีอัตราค่าเช่าห้องพัก.....บาท/วัน จำนวน.....วัน ระหว่าง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ถึง วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
รวมเป็นเงินค่าเช่าห้องพักจำนวน.....บาท และได้เสียค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด จำนวน.....บาท

พร้อมหนังสือฉบับนี้โรงแรม.....ได้รับเงินค่าธรรมเนียม
บำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน.....บาท ตามรายการข้างต้นไว้แทน
องค์การบริหารส่วนจังหวัด.....เรียบร้อยแล้ว

(ลงชื่อ).....เจ้าหน้าที่โรงแรมผู้รับ

(.....)

แบบยื่นรายการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540		แบบ อบจ. รร. 3	
ชื่อผู้ที่มีหน้าที่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ชื่อหรือยี่ห้อโรงแรม..... ตั้งอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย..... หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล..... อำเภอ.....จังหวัด..... โทรศัพท์.....รหัสไปรษณีย์.....		☐ ยื่นปกติ ☐ ยื่นเพิ่มเติมครั้งที่..... นำส่งประจำเดือน (ให้ทำเครื่องหมาย “/” ลงใน “()” หน้าชื่อเดือน) พ.ศ..... ☐ 1. มกราคม ☐ 2. กุมภาพันธ์ ☐ 3. มีนาคม ☐ 4. เมษายน ☐ 5. พฤษภาคม ☐ 6. มิถุนายน ☐ 7. กรกฎาคม ☐ 8. สิงหาคม ☐ 9. กันยายน ☐ 10. ตุลาคม ☐ 11. พฤศจิกายน ☐ 12. ธันวาคม	
สำหรับเจ้าพนักงาน			
สำหรับใบเสร็จรับเงินองค์การบริหารส่วนจังหวัด			
ใบเสร็จเล่มที่.....เลขที่..... จำนวนเงิน.....บาท ลงชื่อ.....ผู้รับเงิน (.....) วันที่.....			
นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มีรายละเอียดปรากฏตามบัญชีผู้พักและรายละเอียดในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน.....ราย			
สรุปรายการค่าธรรมเนียมที่นำส่ง		บาท	สต.
1. รวม ยอดเงินค่าเช่าห้องพักทั้งสิ้น			
2. รวม ยอดเงินค่าธรรมเนียมที่นำส่งทั้งสิ้น			
(ตัวอักษร)			
ข้าพเจ้าขอรับรองว่า รายการที่แจ้งไว้ข้างต้นนี้ พร้อมกับรายละเอียดบัญชีผู้พักและรายละเอียดในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน.....ฉบับ เป็นรายการที่ถูกต้องครบถ้วนทุกประการ ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....) ตำแหน่ง..... ยื่นวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....			

ภาคผนวก ฅ

แบบ อบจ. รร.2

โอนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. จากผู้พักโรงแรมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

ชื่อผู้ประกอบการ.....
 ตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....
 ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัดชลบุรี
 รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....

สำหรับผู้ประกอบการ โรงแรม	สำหรับเจ้าหน้าที่ อบจ. ชลบุรี
ค่าธรรมเนียมประจำเดือน.....ปี.....	ได้รับเงินค่าธรรมเนียมจากผู้ประกอบการ
ค่าเช่าห้องพักทั้งสิ้น เป็นเงิน.....บาท	โรงแรมรายนี้ ตามจำนวนดังกล่าวไว้
ค่าธรรมเนียมที่นำส่ง เป็นเงิน.....บาท (เท่ากับ 0.50% ของค่าเช่าห้องพัก)	ถูกต้องแล้ว ตามใบเสร็จรับเงิน เล่มที่.....เลขที่..... ลงวันที่.....
ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความที่แจ้งไว้ข้างต้นเป็นความจริง ทุกประการ จึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน	
ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....) ตำแหน่ง...../...../..... ประทับตรา	ลงชื่อ.....ผู้รับเงิน (.....) ตำแหน่ง...../...../..... ประทับตรา

เสียค่าธรรมเนียม 0.50% ของค่าเช่าห้องพักให้ อบจ.ชลบุรี
 เงินเหล่านี้จะกลับมาพัฒนาทั้งจังหวัด

ไม่ได้รับความสะดวก เจ้าหน้าที่พูดจาไม่สุภาพ
 แจ้ง อบจ.ชลบุรี โทร. 278038-42 ต่อ 126
 โทร. 275490-2

ภาคผนวก ฅ

แบบยื่นรายการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540		แบบ อบจ. รร. 1
ชื่อผู้ที่มีหน้าที่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ชื่อหรือยี่ห้อโรงแรม..... ตั้งอยู่เลขที่.....ตรอก/ซอย..... หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล..... อำเภอ.....จังหวัด..... โทรศัพท์.....รหัสไปรษณีย์.....	() ยื่นปกติ () ยื่นเพิ่มเติมครั้งที่..... นำส่งประจำเดือน (ให้ทำเครื่องหมาย “/” ลงใน “()” หน้าชื่อเดือน) พ.ศ..... () 1. มกราคม () 2. กุมภาพันธ์ () 3. มีนาคม () 4. เมษายน () 5. พฤษภาคม () 6. มิถุนายน () 7. กรกฎาคม () 8. สิงหาคม () 9. กันยายน () 10. ตุลาคม () 11. พฤศจิกายน () 12. ธันวาคม	
นำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งโรงแรมเรียกเก็บ มีรายละเอียดตามสำเนาใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. ที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน.....ราย		
สรุปรายการค่าธรรมเนียมที่นำส่ง	บาท	สต.
1. รวม ยอดเงินค่าเช่าห้องพักทั้งสิ้น		
2. รวม ยอดเงินค่าธรรมเนียมที่นำส่งทั้งสิ้น		
(ตัวอักษร)..... ข้าพเจ้าขอรับรองว่า รายการที่แจ้งไว้ข้างต้นนี้ และรายละเอียดสำเนาใบเสร็จรับเงินการเรียกเก็บ ค่าธรรมเนียมบำรุง อบจ. จำนวน.....ฉบับ เป็นรายการที่ถูกต้องครบถ้วนทุกประการ ลงชื่อ.....ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....) ตำแหน่ง เจ้าของ/สำนัก ตำแหน่ง..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....		
สำหรับเจ้าพนักงาน		
สำหรับใบเสร็จรับเงินองค์การบริหารส่วนจังหวัด		
ใบเสร็จเล่มที่.....เลขที่..... จำนวนเงิน.....บาท(.....) ลงชื่อ.....ผู้นำส่ง (.....)		
เล่มที่.....	เลขที่.....	

ภาคผนวก ด

แบบยื่นรายการนำส่งเงินค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด จากผู้พักในโรงแรม ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540		แบบ อบจ. รร. 3																																									
ก	ชื่อโรงแรม..... ตั้งอยู่เลขที่..... ถนน..... ตำบล.....อำเภอ..... จังหวัด.....รหัส..... โทรศัพท์.....	ข	() ยื่นปกติ () ยื่นเพิ่มเติมครั้งที่..... นำส่งประจำเดือน (ให้ทำเครื่องหมาย “/” ลงใน “()” หน้าชื่อเดือน) พ.ศ..... () มกราคม () กุมภาพันธ์ () มีนาคม () เมษายน () พฤษภาคม () มิถุนายน () กรกฎาคม () สิงหาคม () กันยายน () ตุลาคม () พฤศจิกายน () ธันวาคม																																								
ค	<table border="1"> <thead> <tr> <th>ที่</th> <th>รายการ</th> <th>ห้อง/หลัง</th> <th>จำนวนเงิน</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>1</td> <td>ลูกหนี้ค่าเช่าห้องพักยกมา ณ ต้นเดือน</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>2</td> <td>ปริมาณและรายได้ค่าเช่าห้องพักเดือนนี้</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>3</td> <td>ลูกหนี้ค่าเช่าห้องพักไปเดือนหน้า</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>4</td> <td>ค่าเช่าห้องพักที่เรียกเก็บเดือนนี้ (1+2-3)</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>5</td> <td>ค่าธรรมเนียมที่นำส่ง (4x0.2%)</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>6</td> <td>ดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>7</td> <td>เงินเพิ่มร้อยละ 1.5 ต่อเดือน</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>8</td> <td>รวมเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องนำส่งทั้งสิ้น(5+6+7)</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td>(ตัวอักษร) (.....)</td> <td></td> <td></td> </tr> </tbody> </table> <p>(ลงชื่อ).....ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม (.....) ยื่นวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....</p> <p>สำหรับเจ้าพนักงาน</p> <p>ได้รับเงินตามใบเสร็จรับเงินองค์การบริหารส่วนจังหวัด ใบเสร็จเล่มที่.....เลขที่..... จำนวนเงิน.....บาท (.....)</p> <p>(ลงชื่อ).....ผู้รับเงิน (.....) ตำแหน่ง..... วันที่.....</p>			ที่	รายการ	ห้อง/หลัง	จำนวนเงิน	1	ลูกหนี้ค่าเช่าห้องพักยกมา ณ ต้นเดือน			2	ปริมาณและรายได้ค่าเช่าห้องพักเดือนนี้			3	ลูกหนี้ค่าเช่าห้องพักไปเดือนหน้า			4	ค่าเช่าห้องพักที่เรียกเก็บเดือนนี้ (1+2-3)			5	ค่าธรรมเนียมที่นำส่ง (4x0.2%)			6	ดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี			7	เงินเพิ่มร้อยละ 1.5 ต่อเดือน			8	รวมเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องนำส่งทั้งสิ้น(5+6+7)				(ตัวอักษร) (.....)		
ที่	รายการ	ห้อง/หลัง	จำนวนเงิน																																								
1	ลูกหนี้ค่าเช่าห้องพักยกมา ณ ต้นเดือน																																										
2	ปริมาณและรายได้ค่าเช่าห้องพักเดือนนี้																																										
3	ลูกหนี้ค่าเช่าห้องพักไปเดือนหน้า																																										
4	ค่าเช่าห้องพักที่เรียกเก็บเดือนนี้ (1+2-3)																																										
5	ค่าธรรมเนียมที่นำส่ง (4x0.2%)																																										
6	ดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี																																										
7	เงินเพิ่มร้อยละ 1.5 ต่อเดือน																																										
8	รวมเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องนำส่งทั้งสิ้น(5+6+7)																																										
	(ตัวอักษร) (.....)																																										

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอรนันท์ กลันทปุระ เกิดวันที่ 3 กรกฎาคม 2515 ที่จังหวัดพิษณุโลก สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาตรีในหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต จากคณะพาณิชยศาสตร์และ การบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2536 และระดับปริญญาโทในหลักสูตรปริญญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต จากคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2540

สถานภาพปัจจุบันเป็นผู้รับทุนในโครงการพัฒนาอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปี 2545 ของทบวงมหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย